

စိုးစိုး စာပေ

(လုံချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအခွေလီ

နတ်မန်ဆင်းတဲ့ အချစ်ဥယျာဉ်

BURMESE
CLASSIC
...com

သို့အရေး

တစ်ခုတည်းသော နိုင်ငံတော်တစ်ခုသာရှိကြောင်း

နိဒါန်း

တရားစီမံကိန်း တည်ဆောက်နိုင်ရေး

ဒို့အမရ

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ နိုင်ငံတော်၏ အခွင့်အရေးများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ အခွင့်အရေးများနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးရီးရေး
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်မာရေး
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်နိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ပွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်စီမံမှု၊ တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိဂုံးချုပ်ရေးကို ပိုမိုပြုပြီးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး၊ ခေတ်မှီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေး၊ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖြန့်ဖြူးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုမိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာကျင့်ဖြင့် မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ စေတီဂုဏ်ဖြင့် မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပြောကပ်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့် မားရေး

ဆုအလှူငွေ

နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့အချစ်ဥယျာဉ်

အပုံးဒီရိုင်း

ထုတ်ဝေသူ

ပုံနှိပ်သူ

အတွင်းဖလှယ်

စာအုပ်အရွယ်

ပုံနှိပ်ခြင်း

အုပ်ငဏ

တန်ဖိုး

- L လင်း
- ဒေါ်သီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၈၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၆၈ စကားဝါလမ်း
- အင်္ဂါပျဉ်းမယ်၊ ရန်ကုန်
- ဦးထွန်းသိင်္ဂ
- ကိုသန်းဌေး
- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ
- ၅၀၀
- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ဆုအခွယ်

နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ အချစ်ဥယျာဉ် / ဆုအခွယ် ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) နတ်ဖန်ဆင်းတဲ့ အချစ်ဥယျာဉ်

အခန်း (၁)

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမှန်းပင် မသိ။
နောက်က လူစုပြီး သူ့နောက်ကို အသံမျိုးစုံ အော်ဟစ်ပြေးလိုက်
လာတာနှင့်ပဲ ဆည်းဆာ ခြေအစုံကို ရပ်တန့်မပစ်ရဲသည့်အထိ
မျက်စိနှင့် ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးနေရသူအဖြစ် ရောက်မှန်းမသိ
ရောက်သွား၏။

သူ့အဖြစ်က ရယ်စရာလား။ ဒေါသဖြစ်စရာလား မသိကြွဲ့။
သေချာတာကတော့ သူ့ခိုးက လူပြန်အဟစ်ခံရခြင်းဖြစ်နေ၏။
ဒီရုပ်တွေကို သူ မှတ်မိသလို သူတို့ကလည်း ဆည်းဆာ ဘယ်သူ
ဆိုတာ ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ပြဿနာက ထိုနေရာက 'စခြင်း
ဖြစ်သည်။

ရွာက ဘုရားပစ္စည်းတွေခိုးသည့် လူတွေနှင့် ဆည်းဆာ
တွေကြတော့ ပွဲက တော်တော်လှသွားသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့
သူတို့လည်း ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ။ နောက်မှ သုံးယောက်ထဲ
က တစ်ယောက်က အကြံရသွားဟန်ဖြင့် ဆည်းဆာကို သူ့ခိုးစုံစ
ဖမ်းပြီး အော်ဟစ်ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတော့

... အချစ်အလွမ်းတစ်ယောက်။ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးရသူက
... ခြေထောက်ပေါ်တွင် ဖြစ်သွားသည်။

“... အတော်... ရပ်စမ်း”
“... အပြေးနဲ့ လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“ဟာ... ဒီကောင်”
“... ကိုတဲကောင်... မပြေးနဲ့”

နောက်မှ အော်သံတွေက စူးစူးရှရှ။ မပြေးနဲ့ဆိုမှ သူ
ခြေထောက်တွေက ပိုလှုပ်ရှားမှု မြန်စေရန် အရှိန်တင်သည်။
မပြေးနဲ့ဆိုမှ သူက ပိုပြေးသည်။

ဘာဝင်းကြီးမှန်းမသိပေမယ့် ဇိမ်ခံကားအကြီးကြီးတွေ
ရပ်ထားတာလည်း တွေ့သည်။ အိတ်တွေ၊ ခြင်းတွေနှင့် လူ
အများအပြားက ထိုကားကြီးတွေပေါ် တက်လိုက် ဆင်းလိုက်
လုပ်နေသည်။ သူက ထိုလူတွေ၊ ဈေးသည်တွေကြားမှ ရအောင်
ကွေ့ပတ် ပြီး ပြေးသည်။ နောက်နားမှာ အပြေးလိုက်လာတဲ့
သူခိုးသုံးကောင် ကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ။ လူကြားလိုတော့
မတော်တာ အမှန်ပင်။ သူခိုးက လူဟစ်နေတာက သေချာသည်။

“အဲဒါ အကုသိုလ်ဝင်တာပဲ၊ ငါတူ ရိုးသားတာ ငါ
အသိဆုံး”

ဘကြီးပြောတဲ့စကားကို ပြန်ကြားယောင်တော့ သူ ပြေး
ရင်းက မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထသွားအောင် ဒေါသနှင့် သူ
အကြိတ်သည်။ အခု ရိုးသားသမျှ ဒုက္ခတွေနှင့် တွေ့နေပြီ ဘကြီး
ရေဟု သူစိတ်ထဲကနေ အော်ဟစ်နေမိသည်။ ပြဿနာက ထင်

သလောက် မလွယ်။

လူရှုပ်ရှုပ်ကြားထဲ ပြေးနေရင်း နောက်က သုံးယောက်ကို
ထုညှစ်ရင်ဆိုင်လိုစိတ်က တဖွားဖွား။ ဒီသုံးယောက်လောက်ကို
တစ်မိနစ်တောင် မကြာစေရဘဲ မြေပေါ် အာကလေး လှဲသိပ်နိုင်
သည်။ ဒါ သူ့ရဲ့လေ့ကျင့်နေကျ သွေးပူလေ့၊ ခန်းလောက်တောင်
မဝင်ပန်း။ သို့သော် ပြေးနိုင်မှ လွတ်မြောက်မည့်အခြေအနေ
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပြေးနေသည့်ခြေအစုံကို ရပ်တန့်မရဘဲ
ဖြစ်နေ၏။ ပြေးသူကပြေး။ လိုက်သူကလိုက် အခြေအနေ ရှုပ်နေဆဲ
တစ်ဖက်ကလာနေသည့် ပစ္စည်းတင် တွန်းလှည်းကို ဝင်တိုက်ပြီး
သူက တခြားဘက်ကို အရှိန်နှင့် လွင့်သွားသည်။

“ဒုန်း”
“အား”

စီတန်းရပ်ထားသော ကားတွေကြား ဝင်ပြေးပြီး ကိုယ်ယောင်
ချောက်မဲ့စိတ်ကူးက ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျသွားသည့် နာကျင်ခြင်း
နောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ကြည့်စမ်း... နင်က ဒီရောက်နေတာကိုး”

နာကျင်မှုကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှေ့ဆက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေခိုက်
မှာ သူ့ရှေ့ကို လာရပ်သည့် မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ကြောင့်
သူ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“လာနဲ့”
“ဟ... ဘာလဲ”

မိန်းမလှလေးက ဘာမပြော ညာမပြော သူ့လက်တစ်ဖက်
ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လာဆွဲတော့ သူ လန့်သွားပြီး သူ့လက်ကို
သူမ လက်ထဲက ခပ်မြန်မြန် ရုန်းထွက်ပေးမယ့် သူမက မလွှတ်။

“ဟိတ်... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဘာ”

“လာ... ငါနဲ့ အခုလိုက်ခဲ့”

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“စကားလေ”

“ဘာ”

သူ့ရှေ့က မိန်းမလှမျက်နှာကို ဒေါသနှင့် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်
တော့ သူမကလည်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ တော်တော်လှတဲ့
ကောင်မလေးပါလား။ စိတ်ရှုပ်ဒေါသဖြစ်နေသည့်ကြားက ထိုအလှ
ကို အသိအမှတ်ပြုဖြစ်အောင် ပြုလိုက်မိတာလည်း အံ့သြစရာ
ဖြစ်၏။

“ရုပ်ဖျက်လာတာ တော်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ကားနား ရောက်လာလို့ ညံ့တယ်လို့ ပြောရ
မှာပဲ”

ကောင်မလေးက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောနေပုံက
ခပ်တည်တည်။

“ကဲ... လင်း၊ နင် ထင်ရာလုပ်ပြီးရင် အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ငါ လင်းမဟုတ်ဘူး၊ မင်း လူမှားနေပြီ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ လင်း၊ အိမ်ပြန်မယ်၊ လာ...
လိုက်ခဲ့”

“ဘယ်က အိမ်လဲ”

“နင့်အိမ်လေ”

“အာ... ပြဿနာပဲ”

“မင်း ငါ့လက်ကို လွှတ်နော်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ဟ... ဘာလဲ”

“ဘာမှမလဲဘူး၊ အိမ်ပြန်မယ်”

“ဘယ်အိမ်ကို ပြန်ရမှာလဲ”

“နင့်အိမ်ကိုပေါ့ဟဲ့”

“ဘွား နေမကောင်းဘူး လင်း”

“ဘယ်က ဘွားလဲ၊ ငါက တစ်ကောင်ကြွက်”

“မင်း လူမှားနေပြီ”

“ဒီရုပ်ကြီးကိုလား”

မိန်းမလှလေးက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး လှပစွာမဲသွားသည့်
မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ဆည်းဆာ မျက်ခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဟွန်း... ရေးကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ လင်း၊
လာစမ်းပါ... ရေးနဲ့လိုက်ခဲ့”

“ဟာ... လွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“မင်း ငါ့ကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

“အဲဒါ... ပြဿနာရှာတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာဆို လာ စမ်းပါ”

“ဟာ... ဟိတ်၊ မင်း ငါ့လက်ကို မဆွဲနဲ့နော်”

“ဆွဲတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ လာ... လိုက်ခဲ”

“ပြန်မယ်”

ဆွဲသည့်လူကဆွဲ၊ ရုန်းသည့်လူကရုန်းနှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာကို ကြာတော့ ဒေါသထွက်လာ၏။ ဘာတွေလဲ။ ဆည်းဆာက တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော ရန်စွာနေသည့် ထို ကော်ပတ်ရပ် မျက်နှာလှလှလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း အံ့ဩ စိတ်ရှုပ်နေခိုက် နောက်မှ အော်သံက သူထံ လွင့်ခနဲ ပြန်လာ၏။

“ဒီဘက်ကို တစ်ယောက်လိုက်”

“ဟေ့... ငါက ဟိုဘက်ဈေးဆိုင်တန်းဘက် သွားမယ်”

“မင်းက အိတ်ပရက်စ်ကားကြီးတွေပေါ် တက်စစ်စမ်း”

အသံတွေကြောင့် ဟိုလူတွေ လိုက်လာပြီဆိုသည့်အသံက ဆွဲလွဲနေသော မိန်းမလှလေးလက်ထဲမှ သူ့လက်ကို ရုန်းရင်း သူ့အာရုံကို လာရိုက်ခတ်သည်။

စောစောက ဆည်းဆာနောက် အပြေးအလွှားလိုက်နေသည့် လူအုပ်အသံနှင့် ညွှန်ကြားသံတွေက သူ့ကို ဒုက္ခပေးမည့် အသံ တွေမှန်း သိသာစွာ ဆည်းဆာနားထဲ တန်းဝင်လာသည်။ ဆည်းဆာက တခြား ဘာမှ စဉ်းစားချိန်မရတော့။ ကားတံခါး ဘောင်ကိုကိုင်ရင်း သူ့အင်္ကျီစကို မလွှတ်တမ်းဆွဲထားသည့် မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။

“ဒီမှာ... မင်း လူမှားနေပြီ”

“ဘာမှ မမှားဘူး”

“မင်း ဒီမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ကို ဘာစကားမှ မပြောနဲ့”

“ရှား”

အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းပေါ် ကန့်လန့် ဖြတ်တင်ပြီး အသံမထွက်ရန် အချက်ပြကာ သူမ ဆုပ်ကိုင်ထား သည့် အင်္ကျီစကို အသာဆွဲယူပြီး သူမ ရပ်နေသည့်ကားအောက်သို့ တိုယ်တစ်ပတ် လိုမှီဝင်လိုက်သည်။

“လင်း... ဟဲ့... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟယ်... အယ်တော့”

ရေးအသံက တအံ့တဩ။ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေသည့် လင်းပုံစံကို ဘာမှန်းမလည်ပေမယ့် အခြေအနေ တစ်ခုခု ထူးခြားနေတာကို မြင်တာနှင့် သဘောပေါက်သလိုလို တော့ ရှိသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိပေမယ့် လင်းက ရေးရဲ့ ကားအောက်ထဲ လိုမှီဝင်သွားပြီး သူမကို ဘာစကားမှ မပြောဖို့ တားထားတော့ ရေးလည်း လင်းလုပ်သမျှ မျက်လုံးအိုင်း သား၊ ပါးစပ်အဟောင်းသားကြည့်ပြီး လင်းလုပ်သမျှ ရေးထံမှ ထူးဆန်းခြင်း အာမေဇွိတ်တွေ ထွက်လာသည်။ သူမ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာ သိသိကြီးနဲ့ သူ့ဘက်ကလည်း ဘာမှ ရှင်းမပြနိုင်ခဲ့။ သူ့မှာ ကိုယ့်အခက်အခဲနှင့်ကိုယ်။ ကားအောက်မှာ ပက်လက်လှန်

နေရင်းက ကားနားအထိ တဖျပ်ဖျပ်လျှောက်လာတဲ့ ခြေသံနှင့်အတူ ခြေထောက်ကိုပါ မြင်နေရ၏။ ဆည်းဆာက အသက်မရှူမိအောင် သတိထားရင်း အပြင်ဘက်က ပြောစကားတွေပါ နားစွင့်ထားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပဲ လူတွေရောက်လာ၏။

“ညီမလေး... ဒီဘက်ကို ပြေးလာတဲ့ တောသားပုံစံနဲ့ လူတစ်ယောက် မတွေ့မိဘူးလားဟင်”

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေသည့် လူအုပ်ကြည့်ပြီး အခြေအနေကို ရေး ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။ ဒါ လင်း ရှုပ်ခဲ့သည့် ပြဿနာဟု တွေးမိသည့်အတွက် သူမကို လာမေးနေသည့်လူစုကို မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်ကလူတွေ နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားကြသည်။

ဒီမြေးအတွားကြား ဒီလိုပဲ အရူးလုပ်ခံရတာများပြီမို့ တစ်ခါ တလေတော့လည်း ရေးက ဆရာမကြီး ပြန်လုပ်ချင်သည်။

“မတွေ့ဘူး”

“ဒီဘက်ကိုလာတဲ့လူတွေထဲမှာ တောသားပုံပေါက်တာဆိုလို့ ရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ရှင် ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး စကားပြောရင့်လှချည်လား”

“ရင့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“တောက်”

ရေးစကားကြောင့် တစ်ဖက်လူက ဒေါသထွက်သွားကာ ရေးမျက်နှာကို ရန်လိုစွာ ပြန်ကြည့်ပေမယ့် ရေးက ဂရုမစိုက်။ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်သွားတာကို ရေးက အရသာခံ တစ်မိမိမိကြည့်နေတော့ ထိုလူက တောက်တွေဘာတွေ ခေါက်သွားကာ ဆန့်ကျင်ရာ အရပ်ဘက်ဆီ ထွက်သွား၏။ တစ်စ တစ်စ ဝေးကွာသွားတဲ့ကျောပြင်ကို ရေး လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း နီတ်ချ ရလောက်တဲ့အနေအထားရောက်မှ ကားအောက်ကလူကို လှမ်းခေါ်သည်။

“လင်း”

“ကဲ... ကားအောက်ထဲက ထွက်ခဲ့တော့ လင်း၊ ဟိုလူတွေ သွားပြီ”

“လင်း”

ရေးပြောပြီး ပုတ်တုတ်ထိုင်ချကာ ကားအောက်က လင်းကို လှမ်းခေါ်သော်လည်း တုံ့ပြန်ခံမကြားရ၍ ကားအောက်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။

“ဟင်”

“လင်း ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ကားအောက်၌ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထမ်းပိုးထားခြင်းမရှိသော ခြေကမ္ဘာလာက ရေးကို လျှာထုတ်ပြောင်ပြနေ၍ ရေး မျက်ခုံးလေး တွန့်သွား၏။ မိရေး... ဒီတစ်ခါလည်း နင်ပဲခံလိုက်ဦး။

အခန်း (၂)

“လင်းဆိုတာ သေချာရဲ့လား သမီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မေမေကလည်း၊ လင်းမှ လင်း သိလား”

ကားမောင်းနေသည့် သမီးဘက် ကိုယ်တစောင်းလှည့်တိုင်ရင်း ဒေါ်မီးမီး အရေးတယူမေးသလို ရေးကလည်း သုမတွေ့ခဲ့သူမှာ လင်းဖြစ်ကြောင်း အတိအကျဖြေသည်။

အဖြူပေါ် အနီနောရံ ပန်းသွေးရောင်ကြွယ်သော သမီးရဲ့ အသားအရည်မှာ မျက်ခုံးထူထူကြီးတွေက ထင်ရှားလွန်းလှသည်။ မျက်ဝန်းတောက်တောက်မှာ မျက်တောင်ကော့တွေနှင့် နှာတံကျ ကျော့ခြင်း၊ ကောက်ခြင်းဝေးစွာ တဖြောင့်တည်းရှိ၏။

ဆေးကူစရာမလိုသော နီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းတွေက စည်းချက်ကျကျ ပိတ်ဖွင့်လှုပ်ရှားတိုင်း ဖြူဖွေးစိတန်းသော သွားတန်းတွေနှင့် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးကိုကြည့်ရင်း လင်းက ဘာကြောင့် နီယံသမီးကို မချစ်ရတာလဲလို့ ဒေါ်မီးမီး

တွေးမရ။ သို့ပေမဲ့ ထားခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်က အခြေခိုင်ပြီးသား မို့ ကိုယ့်သမီးကို လက်မထပ်ချင်ဘဲ ခေါင်းခါသွားတဲ့ လင်းကို လည်း မုန်းမရဘဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလျက် လင်း ပျောက်သွားတာ ကို သမီးရေးလို စိတ်မချနိုင် စိုးရိမ်ပိုနေသူဖြစ်နေသည်။

ဟော... အခု လင်းအတွား ဒေါ်စိုးစံ နေမကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သတင်းကြားတဲ့အခါ ဒေါ်မီးမီးမှာ ခင်ပွန်းသည် တာဝန်ကျရာ နေရာကနေ ရန်ကုန် ပြန်ပြေးလာသည်။ ဤမျှ လင်းအပေါ် သံယောဇဉ်က ကြီးလှ၏။ ဦးသစ်ရိပ်ကတော့ ယောက်ျားတန်မဲ့ ခွဲ၍ မပြောတတ်သော်လည်း လင်းအပေါ်ထားသည့် သူတို့သားအမိ သံယောဇဉ်ကို မကြိုက်ကြောင်းကိုတော့ ထုတ်ပြောသည်။

“မင်းတို့သားအမိကိုက အဲဒီမြေးအတွားပေါ် ဝဋ်ကြီး လွန်းတာ”

“မို့သားလေးဖြစ်နေလို့ပါ ကိုရယ်”

ဦးသစ်ရိပ်ပြောလည်း မလွန်ပါ။ တကယ်ပါပဲ။ ဒီမြေး အတွားနဲ့ ပတ်သက်တိုင်း သည်းသည်းလှုပ်ခတ်တာက လင်းအမေ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မို့ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“တကယ်ပါ မေမေရာ၊ လင်းမှ လင်းအစစ်ပါ။ ငယ် စတည်းက လည်ပင်းဖက်ကြီးလာတဲ့စွာ၊ ဒီကောင့်ဆံပင်စလေး မြင်ရင်တောင် ရေးက ဒီအန်အေ စစ်စရာမလိုဘူး၊ လင်းဆိုတာ သိပြီးသား”

“သူက မျက်နှာကို သနပ်ခါးကဲကျားလိမ်းပြီး ရှုပ်အကွက်ကို လက်မောင်းရင်းက ဖြတ်ထားတာ၊ တောသားဒီခိုင်း မေမေရဲ့၊

“ဒူးဝံးတဲ့ ဘောင်းဘီကြီးကလည်း ပေါ်နေ
တုန်း... တခြားလူတွေက ပုံမှားရိုက်ရင်ရမယ်၊ လှရေးကြွယ်
တော့ မရဘူး”

“သူ့အတွား နေမကောင်းတာရော ပြောလိုက်သေးလား
သမီး”

မိုနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေမို့ ငယ်ကတည်းက ဆိုးတိုင်ပင်
ကောင်းတိုင်ပင်။ မို့အမေကိုလည်း ဒေါ်မီးမီးက ကိုယ့်အမေလိုပဲ
သဘောထားခဲ့တာမို့ အမေလိုခေါ်ခဲ့တာ နှုတ်ကျိုးနေသည်။

“ပြောလိုက်ပါတယ်၊ အခု ကြည့်နေ၊ ရေးတို့မရောက်ခင်
တော့ သင်းက ပြန်ရောက်ရင် ရောက်နေမှာ”

“သမီး သူ့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

ထိုသို့ တစ်ခါမှ မမေးခဲ့ဘူးရှါ ရေးက ကားမီးပိုင်မိနေချိန်မှာ
မေမေ့ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ မေမေ”

“လင်းက သမီးကို လက်မထပ်ချင်တာကိုလား”

“ဒါပေါ့ကွယ်”

ရေးက ဒေါ်မီးမီးအမေ့ကို ဘာမှမထူးခြားသလို နေနိုင်
ပေမယ့် ဒေါ်မီးမီးရင်ထဲမှာတော့ သမီး ဘယ်လိုများ ခံစားနေရ
မှာပါလိမ့်ဆိုသည့်အတွေးနှင့် ရင်မောသျက် လှပသော သမီး
ဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာလေးထဲမှ အကြည့်မရွေ့မိဘဲ အကဲခတ်နေခဲ့
သည်။ ရေး ခံစားရသမျှများ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားမည်လား

ဟူ၍။ သို့ပေမဲ့ ရေးက စတီယာရင်ပေါ် လက်တစ်ဖက် ဆန့်
တင်ရင်း ပေါ့ပါးစွာရယ်သည်။

“နည်းနည်းတော့ ရယ်စရာကောင်းတယ် မေမေရဲ့”

“ခစ်... ခစ်”

“သူ့ လက်မထပ်တာကို ရေး စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှ
ဆည်း မခံစားရဘူး၊ ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ရေးကိုယ်တိုင်လည်း မေမေ့အတွားတို့ စီစဉ်သလို
ခေါင်းညိတ်ရပေမဲ့ မေမေတို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ပြုပြင်လို့
ရတာ တကယ်ပါ၊ အဲဒီတော့ သူ ပုန်ကန်ပြီး ပြေးတာတောင်
ရေးက သဘောကျသေးတယ်”

“ဘယ်လို သမီး”

ကူရှင်ပေါ်မှထားသည့် ဒေါ်မီးမီးကျောပြင် မတ်သွားရသည်။
သမီးရဲ့ ရင်ဖွင့်ချက်ကို ထူးဆန်းသလို မကြားဘူးတာတွေ ကြား၍
သေနိုင်ခြင်းတွေနှင့် မေးခွန်းထုတ်သည်။ ရေးက စိမ်းသွားပြီဖြစ်တဲ့
သမီးမို့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကားမောင်းထွက်သည်။

“မေမေပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ”

“လင်းမှ ထွက်မပြေးရင် ရေးက မိဘစကား နားထောင်ပြီး
ဆင်းကို လက်မထပ်ချင်ဘဲ လက်ထုပ်နေရမှာ”

“ရေးမှ သမီးဆိုးမဖြစ်ချင်တာ၊ ဒီတော့ အချစ်မပါတဲ့
အိမ်ထောင်ရေးက ရေး စိတ်ကူးထားသလို ပျော်စရာကောင်းမှာ
ဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့၊ သူက ထွက်ပြေးနေကျဆိုတော့ ရေးက
ထူးဆန်းစာရင်း ထူးပြီးမဝင်တော့ဘူးပေါ့ မေမေရဲ့”

“ခစ်... ခစ်”

“သမီးကလဲကွယ်”

မေမေက စိတ်မသက်သာစွာလို့ ညည်းသည်။

ရေး မေမေ့ကို ရှင်းပြချက်လည်းဆုံး၊ အလင်းရောင်ပေးဟာ ကြီးရှေ့ ကားထိုးရပ်တာလည်း ကွက်တိပဲဖြစ်သည်။

ဒီအိမ် ဒီခြံကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသလောက် အလင်းရောင်ဆိုတာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အရှင်သခင်။ ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့ခဲ့ရသဖြင့် သွားအေးက လက်ဖဝါးပေါ် တင်ကာ ရွှေကွန်ချာ ခုနစ်ထပ်ထဲမှာ အုပ်မိုးပြုစု စောင့်ရှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ငယ်ကတည်းက သွားလေရာ ဘော်ဒီဂတ်နှစ်ယောက် အကြား ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ လင်းအတွက် လှရေးကြွယ်က အနီးကပ် ရဲရွှေဖော်လည်း ဖြစ်သည်။ အစ်မကြီးလိုတစ်သွယ် သူငယ်ချင်းလိုတစ်ဖုံ အနားမှာ ရှိခဲ့သည်။

“ငါတော့ သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ ရေးရယ်”

“ဘွားက ဒီလောက်ချစ်တာ စိတ်ညစ်ရသလား”

“ဖွားရဲ့အချစ်တို ခံရတာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ဆူးခြံထဲနေရတဲ့အတိုင်းပဲ မိရေးရာ၊ ဟိုဘက်တိမ်းလည်းဆူးဒီဘက် ယိမ်းလည်းဆူးနဲ့”

“နင်ကိုယ်တိုင် အချစ်ခံကြည့်မှ ငါ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်လဲဆိုတာ နင်သိမယ်”

“လင်းကလဲဟယ်”

လင်းအဖြစ်က သနားရမှာလား။ ရယ်ရမှာလား မသိ

ရင်ဖွင့်ပြီးတာနဲ့ သွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်တတ်တဲ့ သူ့ဘော်ဒီဂတ်တွေကြားက လွတ်အောင် ပြေးတတ်သည်။ ထိုအခါ ရေးက လင်းရဲ့ လမ်းညွှန်မြေပုံ။ ဟိုကွေ့ ဒီပြေးဆိုပြီး လင်းရဲ့ ဘက်တော်သား ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မြေးလေးကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွယ်”

“သူ့ခမျာ ဘွားရဲ့အရိပ်အောက်မှာပဲ နေခဲ့တော့ ဘွားအေးကြီးက ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော သူ့ကို ချစ်လို့ ပြောတယ် ထင်ဘဲ ချုပ်ချယ်တယ် ထင်နေရှာတာကွယ်”

“တကယ်ဆို ဘွားမှာလည်း တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ ဒီမြေးနဲ့ ဒီအဘွားရှိတာ ဘယ်လိုလုပ် မျက်စိတ်အောက်က အပျောက်ခံနိုင်မှာလဲကွယ်”

“တစ်ခါတလေ သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်ပါစေဆိုပြီး ပြောနေရသမယ့် ရင်ထိတ်နေတာချည်းပဲကွယ်”

“အရိပ်ထဲနေတဲ့လူဟာ အပူဒဏ်ကို မခံဘူးတော့ စမ်းသပ်ချင်စိတ် ရှိကောင်းရှိမယ်၊ အပူမီးထဲ တိုးချင်စိတ်လည်း ရှိမယ်၊ ဒါကို ဘွားက ပူပါစေ၊ သွားလို့ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တော့ ဘွားကို ပြစ်တင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ အဲဒါ ကိုယ့်မြေးလေးကို အချစ်လွန်တဲ့ ဘွားရဲ့အတ္တပါ”

“ဘွားရယ်”

တစ်ယောက်တစ်မျိုး ခံစားချက်တို့ဖြင့် မြေးက ဘွားအရိပ်အောက်ကရော ကိုယ်ရဲတောင့်တွေကြားကပါ မမှတ်မိအောင် ချစ်မြက်ခြင်း ပဉ္စလက်များစွာနှင့် မျက်လှည့်ပြတတ်သေးသည်။

၂၀

ဆုအားလုံး

ပြီးရင် အတွေးနဲ့ အကြာကြီးခွဲနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့လို့ ရေးကတစ်ကိုယ်တည်း နှာခေါင်းရှုံ့တွေးရင်း အလင်းရောင်ပေဟာရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက် ကားကို ထိုးရပ်သည်။ မျှော်လင့်ထားတာက အိမ်ထဲရှိ သွားအခန်း၌ လင်းကို တွေ့ရမည်ဟု ထင်ထားသည်။

အခန်း (၃)

“တောက်... ဝဲစားတွေ၊ ဝင်သွားတာကြာပြီ၊ အခုထိ ထွက်မလာနိုင်သေးဘူး... ဟူး”

ဆည်းဆာက သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် ဆောင်းထားသည့် ဝါးခမောက်ကို မချွတ်ရဲ။

အိုက်လွန်း၍ အနီးအပါးမှာ မျက်လုံးဝှေ့ရှာတော့ ရွှေရင်အေး မုန့်လက်ဆောင်းရောင်းသည့် ဆိုင်းထမ်းကြီးထဲက မြက်ယပ်တောင်ကို သွားတွေ့တာနှင့် တဖျပ်ဖျပ် ဆွဲယူပြီးခတ်သည်။ ဒီနားက နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ စတည်းချမှန်း ဆည်းဆာသိတာနှင့် မနီးမဝေးမှာ မုန့်လက်ဆောင်းသည် ဟန်ဆောင်၍ ဒီလူဆိုးဂိုဏ်းအား ခြေရာခံခြင်းဖြစ်၏။ မုန့်လက်ဆောင်းသည်က ဒါတောင် သူဆိုင်းထမ်းအား ပေးမထားချင်ခဲ့။

“ရန်ကုန်မှာ လူလိမ်တွေ ပေါများပေမယ့်၊ ဒီမှာ ဒီဆိုင်းထမ်းရော အိုးတွေ ခွက်တွေက ကျုပ်ဟာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနိုင်က

ချပေးထားတာ၊ အဲဒီအတွက် စပေါ်ငွေ သွင်းထားရသေးတာ၊ ညနေကျမှ သူတို့ကို ရောင်းရငွေထဲက သုံးပုံနှစ်ပုံ ပြန်အပ်ရတာမျိုး၊ တော်ကြာ ခင်ဗျား ဒီဆိုင်းထမ်းကြီး ထမ်းပြေးရင် ကျုပ် စရန် လည်းဆုံး၊ ထမင်းအိုးပါ ကွဲဦးမှာ”

သင်းစပေါ်ငွေကို အပေါင်သဘောမျိုးထား၍ ပေးလိုက်ရ သေးသည်။

“မင်းပြန်လာလို့ ဒါတွေ မကုန်သေးရင်လည်း အားလုံးရဲ့ တန်ဖိုး ငါ လျော်ပေးမယ်ကွာ၊ စိတ်ချ... မင်း ထမင်းအိုး မကွဲစေရဘူး”

ဆည်းဆာကိုယ်တိုင် အာမခံပြီး ဒီနေရာမှာ ထိုင်နေတာ သုံးနာရီနီးပါးရှိသည်။ ဟိုလူယုတ်မာတစ်စု ဝင်သွားသည့်တိုက်ကြီး ထဲမှ ဘာလူပျံရှားမှုမှ မတွေ့ရသေး။ ဒီကောင်တွေ ယုတ်မာ သွားတာ သိသိကြီးနှင့် လက်ပူးလက်ကြပ် သက်သေမရှိဘဲ ဝင်မဖမ်းရဲပါ။ ရွာမှာတုန်းက သူ ဒါမျိုးခံရပြီးပြီ။

“ဘုရားဌာပနာမဲ့ ဂန္တီရပ်စွည်းတစ်ခု ဒီရွာမှာ ပေါ်တယ် ကြားလို့၊ အစ်ကိုတို့က... ဂျာနယ်ကပါ၊ ညီလေးတို့ရွာ ဂုဏ် တက်အောင် ဂျာနယ်ထဲလည်း ထည့်ပေးဦးမှာ”

ဓာတ်ပုံကိုယ်စီ ကပ်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းကဒီတွေထုတ်ပြပြီး သူ့ကို အရင်မိတ်ဆက်ခဲ့တာပါ။ ဆည်းဆာဆိုတာက ရွာမှာ တစ်ဦးတည်းသော တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရ။ အဖေနှင့် ဘကြီးရဲ့ မဟုတ် မခံသွေးက ဆည်းဆာကိုယ်ထဲ လှည့်ပတ်နေတာမို့ ဒီရွာမှာဆို ဆည်းဆာက ကာလသားခေါင်းဆောင်။ ရွာဦးကျောင်းနှင့်တကွ

ရွာသူရွာသားများအပေါ် ဩဇာညောင်းတာမို့ ထိုလူတစ်စုကို ဆည်းဆာပဲ ဦးဆောင်ခေါ်သွားခဲ့တာ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းဆီပါ။ ဘုန်းဘုန်းဆီလျှောက်တော့လည်း ဆည်းဆာပဲဖြစ်သည်။

“ရွာသားရုပ်က ကျောင်းရဲ့သိမ်ဆောက်ဖို့ မြေကျင်းတူးတဲ့ အချိန်မှာ ပေါ်လာခဲ့တာလေ၊ ရွှေသားအစစ်”

“အလေးချိန်က သုံးဆယ့်ငါးကျပ်သားရှိတယ်၊ တူးခြားချက် က ‘ရွှေစစ်၊’ မစစ် ကျုပ်တို့ရွာက ပန်းတိမ်သမားတွေ စစ်ကြည့် တော့ မှတ်ကျောက်တင်တဲ့နေရာက နေ့မကူးခင် ရွှေသား ပြန် ပြည့်သွားတာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဘုန်းဘုန်းက ကမ္ဘီရပ်စွည်းလို့ သတ်မှတ်လိုက်တာ”

ဘုန်းကြီးရှေ့တွင် ရှင်းပြသောအခါ တစ်ကျောင်းလုံး ကင်မရာမီးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လင်းထိန်သွားတဲ့အထိ ဆည်းဆာက ရိုးရိုးသားသားလို့ ထင်နေ၏။ သို့ပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ကူးတဲ့အခါ ဂျာနယ်သမားတွေလည်း ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်။ မြေကြီး ထဲက အလိုလိုပေါ်လာပါသည်ဆိုတဲ့ ရွှေသားရုပ်တုပါ အတောင် ဆက်၍ မြေလျှိုးမိုးပုံသွားခဲ့သည်။ ထိုအခါ တစ်ရွာလုံး လက်ညှိုး ဝိုင်းထိုးတာက ဆည်းဆာဟာ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း။

“ငါ့တူက ဘုရားပစ္စည်း မပစ်မှားဘူးကွ”

ဆည်းဆာ၏ ဘကြီးဖြစ်သူက ဓားဝင့်ပြီးကြိမ်းမှ ငြိမ်ကျ သွားပေမဲ့ ကျွတ်စီစီအသံများက နားနဲ့မဆံ့အောင် ကြားရသည်။

“ဒီရွာမှာ မြို့နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိတာဆိုလို့ ဆည်းဆာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ ဒီကောင်နဲ့အတူ ပေါင်းကြတာပဲ

ဖြစ်မယ်”

အသက်ထလူတွေကလည်း သူတို့အထင်ကို နည်းနည်းမှ ဆည်းဆာလည်း ကန်ရာရှိဆိုသလို ဆည်းဆာမှာလည်း အပြစ်သင်တာတွေကြောင့်သူတွေလည်း မမှားပါ။ မှားခဲ့တာ ဆည်းဆာတိုယ်တိုင်။ မြို့ကိုရောက်ဖူးသည်ဆိုပေမဲ့ စာမေးပွဲဖြေချိန် အတွင်း ပုသိမ်မှလွဲပြီး ဘယ်မှ မရောက်ဖူးခဲ့။

ခင်ရာမင်ရာ ပေါင်းရအောင်လည်း ကိုယ့်စာကိုယ်ကျက်ပြီး ကိုယ့်မေဂျာအား မနည်းလှယက် ဖြေခဲ့ရတာမို့ ပေးလားဝါးလားတောင် မလုပ်ဖြစ်ခဲ့။ တစ်ရွာလုံးနဲ့ တစ်ယောက် စွပ်စွဲ ခံရတော့လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ထိုပြဿနာက တစ်စထက် တစ်စ ကြီးထွားလာတာမို့ ဘုန်းကြီးကပင် ကြားဝင်ရသည်။

“ကဲ... ဒကာ ဆည်းဆာ၊ ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ ဘာမှ ထူးလာမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခု သတင်းရအောင် ဒကာပဲ စဉ်းစား ကြံဆပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဆည်းဆာ၊ ကိစ္စက ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေလို့ ပြီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ ဆက်နေလို့လည်း အကြောင်းမထူးအတူတူ မင်း မြို့တက်ပြီး ဒီကိစ္စ တတ်နိုင်သမျှ စုံစမ်းပေးတော့”

ပြောသည့်လူတွေက ပြောရတာ လွယ်ပေမယ့် တကယ် လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ရသူ ဆည်းဆာအတွက်တော့ ထိုကိစ္စက ထင်သလောက် မလွယ်မှန်း ကိုယ်တိုင်ကြုံ၍ သိသည်။ ပစ္စည်း ပျောက် ရှာရမည့်တာဝန် ရွှေပာသာရှာပုံတော်က သူ့ခေါင်းပေါ် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ကျလာသည်။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ် ရောက်စကတော့ ကောက်နှိုးပုံထဲ အပ်ကောက် ရသည့်နှယ်။ ဘယ်ကဘယ်လို စုံစမ်းရမယ်မှန်းမသိ ချိန်မှာပဲ ရွာထဲရောက်လာတဲ့ ဟိုလူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်ကို မြို့ထဲလမ်းမ မှာ စတွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့က ဆည်းဆာကို သူခိုး ပြန်ဟစ်ကာ လူစုနှင့် လိုက်ဖမ်း၍ ဆည်းဆာမှာ သူတို့လက်က လွှတ်အောင် မနည်းထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။ အခုလည်း သူမှတ်မိသည့် လူနောက် ခြေရာကောက်ရင်းဖြင့် တစ်ဝိုက်လုံးရှိရာသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ပေမဲ့ အရမ်းကြီး စွတ်မဝင်ရဲ အခြေအနေကို ကြည့်နေရသည်။

“မြို့သားတွေမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ အများကြီး ငါ့တူ၊ ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်ဖြစ်မှ မင်း ဝင်”

“ရန်ကုန်ဆိုတာ မင်း ကျင်လည်ဖူးတဲ့ ပုသိမ်ထက် အဆ ပေါင်း တစ်ရာလောက် ပိုကျယ်တယ်၊ မှတ်ထား... မြို့ကျယ်လေ နေထိုင်တဲ့ လူဦးရေများလေ၊ အဲဒီလူဦးရေထဲ လူလိမ်လူကောက် ပိုပေါ့လေပဲ”

ဘကြီးဖြစ်သူရဲ့ ဆုံးမစကားကို အထပ်ထပ် နာယူမှတ်သားရင်း ရှေ့ဆက်ရမည့် ခြေလှမ်းတွေကို သူ့ဘာသာ အစီအစဉ်ချသည့် အခိုက် သူ့နား လူတစ်ယောက် လာရပ်တာကို မသိလိုက်။

“ဟွန်း... စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ဖြစ်လို့ ရွှေရင်အေး ထိုင် ရောင်းနေတာပေါ့... ဟုတ်လား ငလင်း”

“ဟင်... မင်း”

“အ... အား နာတယ်”

ရုတ်တရက် ဆည်းဆာနားရွက်တစ်ဖက်ကို နာကျင်အောင်

ဆောင်ဆွဲခံလိုက်ရ၍ ဆည်းဆာထံမှ ညည်းညူသံတွေ အကျယ်ကြီး ထွက်လာသည်။ ဆည်းဆာက ကိုယ့်ကို အနိုင်ကျင့်တဲ့သူအား ခေါင်းမောကြည့်တော့ လှပသည့် မျက်နှာတစ်ခုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

“နာတယ်ကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“နင့်နားရွက်ကို လိမ်ဆွဲတာလေ”

“မင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းတွေ ငါတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ လင်း၊ ဟိုနေ့က ကားဝင်း ထဲမှာ ရေးကို ဘာအချိုး ချိုးသွားတာလဲ... ပြော”

“မင်း လူမှားနေပြီကွ”

“ဘာကို မှားရမှာလဲ၊ တစ်ခါပဲရမယ် လင်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး”

“ထစမ်းပါ၊ ပုံစံကိုက ဘာပုံပေါက်နေမှန်း မသိဘူး”

“ကျွတ်”

ရေးက ရင်ပြတ်အင်္ကျီက ဂါဝန်လိုလို ခါးရှည်ဖြစ်ကာ ရင်ဘတ်နှင့် လက်မောင်းနားမှာ အတွန်လေးတွေပါသည့် အဖြူခံ ပေါ် အပွင့်ရိပ်တွေကို ဂျင်း(နီ)အကြပ်အဖြူနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်လည်း အဖြူဖြစ်ကာ ခါးပတ်ကျမှ အနက်ကြီး ဖြစ်တာက မြင်ရသူတိုင်းကို အမြင်တစ်မျိုးဆန်းသွားစေသည့် အလှပိုင်ရှင်ကို စိတ်ရှုပ်သလို ဆည်းဆာ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ လင်းမဟုတ်ဘူး”

“နင့်အဘွား နေမကောင်းဖြစ်နေတာ နင် နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလား လင်း”

သူဘာပြောပြော တစ်ဖက်က ဂရုမစိုက်တော့ခက်သည်။

“ပြီးတော့ ဒါ ဘာစတိုင်ထွင်တာလဲ... ဟမ်း၊ ဘွားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကသာ တွေ့သွားရင် နင်ရော ဘွားရော ဘယ်လောက်သိက္ခာကျမလဲ”

“ခု ဒီနေ့ရောက ထစမ်းဆို”

“ဟာ... နာလာပြီ၊ လွှတ်စမ်းပါ ဒီနားရွက်ကို”

ဆည်းဆာက သူမဆွဲထားသည့် နားရွက်မှလက်ကို ပုတ် ထုတ်ပြီး ဝုန်းခနဲ ထရပ်တော့ ရေးက သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

ဟိုတုန်းက လင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ လည်ပင်းဖက် သွားလာဖူးတာလည်း ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ လင်းရဲ့ အရပ်က ဒီလောက်ကြီးထိတော့ မရည်။ မတွေ့ရတဲ့တစ်ပတ် အတွင်း လင်း အရပ်ကြီး ရှည်ထွက်လာရအောင်လည်း ဆေးပညာ လောက၌ ကျင်လည်နေသူ ဆေးကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည့် သူမက မဖြစ်နိုင်တာ သိနေပြီသား။

ရေးက တအံ့တသြကြီးနှင့် တွေ့စေခွဲဟတွေ များနေ သလောက် လင်းကတော့ နီရဲသွားသည့် သူနားရွက်ကို သူဖြန့် ပွတ်သည်။

“ဒီမှာ... ခင်ဗျား ကျပ်အသားကို နာအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“လုပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကြည့်စမ်း... မင်း ငါ့ကို ပြဿနာမရှာနဲ့နော်”

“မရှာစေချင်ရင် အိမ်လိုက်နဲ့”

“မလိုက်ဘူး”

“လင်း”

“ငါ လင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ သည်းခံ လိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဆို ကျုပ် ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“င... လင်း”

သူမရှေ့တည့်တည့်က လင်းမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရေး ဒေါသနှင့် အော်သည်။

ဒေါသထွက်လာတိုင်း ဒီလို ခေါ်တတ်စမြဲမို့ ရေးက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာအော်ပေမဲ့ လင်း ကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ တုန်လှုပ်သွားခြင်းမရှိ။ ပုဆိုးတိုတို ဝတ်ထားသည့်ခါးပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေ သည့် ရေးမျက်နှာကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေပုံက မုန်းစရာ ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“မင်းသိအောင် ထပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားခေါ်နေတဲ့ လင်း...”

‘လင်းမဟုတ်ဘူး’ လို့ ပြောမဲ့စကားက ဆည်းဆာစိတ်ကူးထဲ ပျက်ပြယ်သွားသည်။ နေပူလေပူဒဏ်ခံပြီး စောင့်ခဲ့သောအချိန် ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သော ခြံဝင်းတံခါးကြီးက လျော့ခနဲ ပွင့်သွားပြီးနောက် အထဲမှ အမည်းရောင်ကားခေါင်းကြီး

ဦးထိုးထွက်လာခဲ့သည်။ ဆည်းဆာက လက်ထဲချွတ်ကိုင်ထားသည့် ဝါးခမောက်အား မျက်နှာအုပ်သွားအောင် ပြန်ဆောင်းသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တစ်ခုကူညီ”

“ဟမ်... ဘာကူညီရမှာလဲ”

ချက်ချင်း အရေးတကြီးပုံစံဖြစ်သွားသည့် လင်းပုံစံကြောင့် ရေးပါ ပျာသာခတ်သွားသည့် မျက်ဝန်းတွေက ဘာမဆို သူ့ဘက်က ရပ်တည်ရန် အသင့်ရှိနေတာမျိုး။

“ဒီဆိုင်းထဲကို ခဏစောင့်ပေး၊ ကျုပ် အခု ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟဲ့... နေဦးလေ၊ နင်က ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“လင်း”

ရေးအမေးကို မဖြေ။

ရေးက ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါတောင် မလုပ်ရသေး။ သူက ရှိခနဲ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တာနှင့် သစ်ပင်ရိပ်အောက် ထိုးရပ် ထားသော တက္ကစီက စက်နှိုးကာ သူ့အနား မောင်းလာပြီး လာရပ် ၏။ သူက ကားပေါ် ကသောကမျောတက်သွား၍ တစ်ယောက် တည်း ရွှေရင်အေးဆိုင်ထမ်းနားမှာ ရပ်လျက်ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟိုရှေ့က ကားနောက် လိုက်ပေးပါ”

ဆည်းဆာက နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်မကြည့်။ လူဆိုးတွေ နောက် အသင့်ငှားထားသည့် တက္ကစီနှင့် အသည်းအသန် လိုက် သွားချိန်မှာ ရေးက ‘လင်း’ ဟု သူမထင်ထားသော ဆည်းဆာ လုပ်ပုံကို ငေးကြောင်လျက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်လျန်ခဲ့ သည်။

ဖြစ်ပျက်သွားတာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်မို့ ရေးမှာ မေ့နေသော အသက်ရှူမှုကို ပင့်သက်တစ်ရွက်နှင့် လုံလောက် သွားရသည်။ အခုတော့ လူသူကင်းရှင်းသော လမ်းကျဉ်းလေးထဲ မှာ ရေးက မုန့်လက်ဆောင်း ဆိုင်းထမ်းပဲရှိသည်။

ဒီကောင် လင်းထံမှာ သူမကို ပဉ္စလက်ပြန် နောက်ထပ် ဘယ်လောက်များများ ရှိနေသေးလဲဆိုတာ ရေး သိချင်နေ၏။

“ကောင်စုတ်... လင်း”

အခန်း (၄)

“မြေးကိုတွေ့ချင်တယ် ရေးရယ်”

ရေးကိုကြည့်ပြီး တောင့်တခြင်းများစွာနှင့်ပြောသော ဘွားကို သူမက အပြုံးနှင့်နှစ်သိမ့်ရင်း နားကြပ်ကို ဖြုတ်သည်။

ဘွားရောဂါက သူ့မြေးကို လွမ်းသည့်ရောဂါ။

“ဘွားမြေးကို တွေ့ရမှာပါ ဘွားရဲ့၊ လင်း ပြန်လာတော့ မှာပါ”

“ဒီနေ့တော့ သွေးပေါင်ချိန်ရော နှလုံးခုန်နှုန်းပါ အိုဗေပဲ၊ သီလား... ဘွား၊ နေ့လယ်စာ ဘာစားထားလဲဟင်”

“ခနော ဆန်ဖြုတ်ကို ကြက်သားလေးတွေနှင့်ထည့်ပြီး ကျွေးတယ် သမီးရေ၊ အုဗာတင်းတစ်ခွက် ထပ်တိုက်တာတောင် မကုန်ချင်ဘူး၊ ဆန်ပြုတ်လည်း တစ်ခွက်နဲ့တစ်ခွက်ပဲဝင်တယ်”

မေမေက ဂျူ(စ်)နှင့် ပေါင်မုန့်ကို ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်နှင့် ညှပ်ထားတာရော၊ ကြက်စုပ်တွေပါ တင်ထားသည့် ဗန်းလေး သယ်လာပြီး ပြောသည်။ ဘွား နေမကောင်းဖြစ်ကတည်းက

ရေးရော မေမေပါ အိမ်ပိတ်ပြီး ဒီအိမ်မှာပဲ ပြောင်းနေဖြစ်သည်။ အိမ်ချင်းကလည်း တစ်ခြံကျော်မှီ နဂိုကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ် နေလာကြတော့ ပြောင်းနေတာလည်း အခက်အခဲမရှိ။

“အရေးအကြောင်းဆို အားကိုးစရာ မီးမီးနဲ့ ရေးပဲရှိတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဆွေမျိုးနည်းတာ ပြဿနာရှင်းပေမဲ့ မမာ မကျန်းဖြစ်တဲ့အခါကျတော့လည်း ဆွေမျိုးမရှိတာ အားငယ်ရ ပြန်ရော”

ဘွားက မကြာခဏ ညည်းဖူးပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော မြေးနှင့် လူယုံတွေ၊ အထူးကုဆရာဝန်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ကြားမှ ရေးကိုသာ အားကိုးတတ်တာမှီ ဘွားတို့ နာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်ရင်တောင် ရေးနဲ့မေမေ ပြေးလာရတဲ့အကျင့်က ပါနေပြီ ဖြစ်၏။ ရေးက မေမေလက်ထဲမှ ဗန်းကို လွှဲယူသည်။

“အဲဒီလို အစားမဝင်လို့တော့ မရဘူးလေ ဘွားရယ်၊ ဘွားက စိတ်ကြောင့် လဲတာဆိုပေမယ့် အသက်ရလာရင် ခံနိုင်ရည်အား ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အစားဝင်အောင်စားမှ”

“မြေးကို လွမ်းတယ်ကွယ်”

“လင်းကလည်း ဘွားကို လွမ်းနေမှာပါ ဘွားရဲ့”

“မထင်ပါဘူးကွယ်၊ သူသာ ဘွားကိုချစ်ရင် ဒီလိုလုပ် သွားရက်ပါ့မလား”

“ဪ... ဒါကတော့ လင်းက အစတည်းက စိတ်ထင်ရာ လုပ်နေကြပဲမဟုတ်လား ဘွားရဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာ အိမ်ကို ပြန်လာတာပဲလေ”

“လင်းကလည်း ဘွားကို ချစ်ပါတယ် ဘွားရယ်”

“ဘွား သိပါတယ်”

“မြေးကို ခြွေရံသင်းပင်းနဲ့ထားခဲ့တာ ချုပ်ချယ်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ရေးရဲ့၊ မြေးက လိုတိုင်းတတဲ့အခါ ရစေချင်လို့၊ လုတ်မထိ ဆူးမငြိစေချင်လို့၊ သူ့အမေတုန်းကလို မဖြစ်စေချင် ချို့ပါ မီးမီးရယ်”

ဘွားက သူ့မြေးအကြောင်းပြောရင်း သူ့သမီးကို သတိရသွား ခန့်ဖြင့် မျက်နှာလေးနွမ်းဖျော့သွား၍ ရေးတို့သားအမိရင်ထဲ ဘွားကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ ဘွားရင်ထဲက ခံစား ချက်ကို သိသလို အချုပ်အနှောင်ထဲမှာ ပိတ်လှောင်ပြီး မနေချင် သည့် လင်းဆန္ဒကို သိထားတော့ သူတို့မြေးအဘွားကြားမှာ ဘာစကားဆိုရမှန်းမသိ ဖြစ်ဖြစ်နေရတာလည်း ရင်မောစရာ ဖြစ်သည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ရှိနေတဲ့ ရေးနဲ့ မေမေကို တစ်တွေ့ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဘွားပြောနေပုံက အားကိုးတကြီးမို့ ဘွားတို့ ညည်းသနား၊ လင်းကိုလည်းသနားနှင့် သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။

“လင်းကို ဘွားက ရေးနဲ့ပဲ စိတ်ချတယ်ကွယ်”

“မြေးလေးဆိုတာ အတွင်းရော အစင်းရော သိနေတဲ့အပြင် ခုက ဒီကလေးအပေါ် လမ်းညွှန်နိုင်မဲ့သူ၊ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့သူလို တတ်မှတ်ထားလို့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်တာကို ဒီလို တွက်မမြဲ ဘွားတော့ ဘွားဖြင့် ရေးတို့သားအမိကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမှန်း

မသိအောင်ပဲကွယ်”

“လင်းက လိမ္မာပါတယ် ဘွားရယ်”

ဒေါ်မီးမီးက သမီးဖြစ်သူထံ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း ဘွားကို ပြောသည်။ ရေးရဲ့သဘောထားကို သိထား၍ ဘွား အားနာတာထက် ပိုအားနာနေတာမျိုး။ လင်းကတော့ ဘွားအေ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာတောင် ဘာတွေအရေးကြီးမှန်းမသိ။ လမ်းမှာ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းမသိ။ ပြေးပြေးလွှားလွှားနှင့် ရေးကိုလည်း ခင်ဗျာ တစ်လုံး ကျပ်တစ်လုံး သုံးသွားသေးသည်။ ဒီမှာ ဘွားက သူ့ရဲ့ ရောက်မလာလို့ တောင့်တောင့်တတ သူ့မြေးကိုသာ အချိန်ပြည့် တစ်တလွမ်းဆွတ်နေတာ လင်း မသိ။

“လင်းစုတ်”

“သူ့ကြောင့် ဘွား စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီ”

“ဟဲ့... သမီး”

“မြေးကို ရေး တွေ့ခဲ့လို့လား”

“ရှင်... ဘွား”

ရေးမှာ စိတ်နောက် နှုတ်က ပြီးသွားပြီးမှ ဘွားက သူ့ လက်ကို အုပ်မိုးကိုင်ကာမေးတော့ ရေးက ရှင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ရေး... မြေးလေး၊ သမီးသူငယ်ချင်း လင်းကို တွေ့ခဲ့လားကွယ်”

“ဟဲ့... မတွေ့ခဲ့ပါဘူး ဘွားရယ်၊ တွေ့ခဲ့ရင် ဒီလိုနေမလား ရေး တစ်ခါတည်း သူ့နားရွက်ဆွဲပြီး ဘွားဆီ ခေါ်လာခဲ့မှာပေါ့”

ဘွားကို ရေး ပြောရင်း မနေ့ကအဖြစ်ကို သတိရတော့

ဒေါသက ငယ်ထိပ်အထိ တစ်ဆစ်ဆစ်တိုးဆောင်ကာ ခေါင်းပါ တိုက်သွားသည်။ ရေးကို မှန်လက်ဆောင်းထမ်းကြီးကို စောင့်ခိုင်း ထာ သင်းက တစ်နာရီလည်း ရောက်မလာ၊ နှစ်နာရီလည်း မပါမလာနှင့် ရေးမှာ ညနေစောင်းကြီးမှ ဆိုင်းထမ်းသည် ပြန် ရောက်လာ၏။

“ဟိုအစ်ကိုကြီးရော”

“အပြင်သွားတယ်”

“ဒါဆို အစ်မပဲ ရှင်းပေးတော့”

“ဘာကို ရှင်းရမှာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက မရောင်းရရင် ဒါတွေအားလုံးရဲ့ အရင်းရော အမြတ်ပါ ပေါင်းရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောထားတာဗျာ”

“ဘာရယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ တခြားသွားစရာရှိသေးလို့ ငွေသာ အမြန် ရှင်းပေးလိုက်ပါဗျာ”

ရေးမှာ ဒေါသထွက်လွန်း၍ မြေကျွံသွားတဲ့အထိ ကဆုန် ခေါက် အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ လူကို ပစ်လဲထားသေး။ ငွေ သည်း အလျော်ပေးရကာ တွေ့ပြီးကာမှ မလိမ့်တပတ် လုပ်သွား သည့် ငလင်းကို အသံတိတ် မေတ္တာတွေ ပို့နေမိသည်။

လင်းစုတ်။

နင်တော့လား...။

ဒီတစ်ခါ ထပ်တွေ့ရင် သေပြီသာမှတ်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

“မေမေစိုး... ကျွန်တော် ခိုင်းကြီးပါ”

“တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ခိုင်းကြီးဆိုတဲ့အသံ ကြားတာနှင့်
ဘွားက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံး ဆင့်ထား
သည့်ပေါ် လက်ထောက်ကာ ကျောမှီထိုင်တော့ စိန်လော့ကက်၊
မိန်းနားကပ်တွေက တစ်ခါလှုပ်ရှားတိုင်း လက်လက်ကို ထသွား၏။

“ဝင်ခဲ့ ခိုင်းကြီး”

အမိန့်ရမှ ခိုင်းကြီးက အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခိုင်းကြီး
ဆိုတာ အရယ်အပြုံးမရှိသော မျက်နှာနှင့်ပေမဲ့ သခင်အပေါ်
လိုအပ်က အသက်ပေးမည့် သစ္စာရှိမှုက မျက်ဝန်း၌ အပြည့်။
ခိုင်းကြီးက ရေးနှင့် လင်းတို့ကို ငယ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်း
ခဲ့တာ။ အခုအထိ လင်းအနားမှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးအဖြစ်
ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

“ပြောစမ်း... ခိုင်းကြီး၊ ဘာသတင်းထူးလဲ”

အသားဖြူခြင်းမှာ နေပူမရှောင်၍ နီစပ်စပ်မျက်နှာနှင့်
ခိုင်းကြီးက ဘွားထံ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ကမ်းပေးသည်။

“ဒါ လင်းရဲ့ချစ်သူတဲ့”

“ဘာ...”

“ဒီဓာတ်ပုံထဲက ကောင်မလေးက လင်းချစ်သူပါ”

“ပြစမ်းပါဦးဟယ်၊ ဘယ်လိုပုံလဲ၊ သူမိတွေကရော ဘာ
လုပ်လဲ”

အားလုံးက ဘွားလက်ထဲကဓာတ်ပုံကို ခိုင်းကြည့်ကြသည်။

ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးက လှပါသည်။ သို့သော်လည်း ဝတ်
ထားပုံက ခေတ်ဆန်ရဲတင်းလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။

“ဒါ မြေးချစ်သူ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘွားရဲ့ တုန်လှုပ်ခြင်းသည် ရေးတို့သားအမိထံပါ ကူးစက်
ရောဂါတစ်ခုလို ပျံ့နှံ့သွားသည်။

“လင်းက သူ့ချစ်သူကို ခိုးပြေးသွားတယ်လို့ သတင်းရထား
တယ်”

“ဘာ...”

“ဘွား”

“အမေ”

ခိုင်းကြီး စကားမဆုံးလိုက်။ ဘွားက ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့
ဖိရင်း ခေါက်ခနဲ လဲကျသွား၏။

နတ်ပန်ဆင်းတဲ့အချစ်ဥယျာဉ်

၃၉

စိုင်းကြီးပြောတာ နားထောင်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းယမ်း သည်။

“လင်း အဲဒီလောက်အထိ လုပ်ရက်သွားမယ်လို့ မထင်ထားဘူး။ ချစ်သူရသွားတာလည်း သိုသိုသိပ်သိပ်ပါလား။ ဒီကိစ္စ သမီး မသိဘူးဆိုတာ ဘယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား ရေး”

“ဪ... မေမေကလဲ ရေး တကယ်မသိတာပါလို့ဆိုနေ”

“သမီးကသာ မသိဘူးပြောနေတယ်၊ အခု သတင်းတွေ အားလုံးက အတိအကျတွေ့ရောင် သမီး”

မေမေကပင် ရေးကို မသင်္ကာချင်တော့ ရေး နှုတ်ခမ်းစုချင် သာသည်။ လင်းကိစ္စကို ရေး တကယ်မသိတာပါ။

“ရေး... ညည်းမသိဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်”

မေမေက သံသယမကင်းသော အကြည့်မျိုးနှင့် ရေးဘက် ကျည့်ကာမေးသည်။

“တကယ်မသိတာပါ မေမေရယ်”

ရေးက ခေါင်းညိတ်ပြုရုံကလွဲပြီး ဒီသတင်း အခုမှကြား၍ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် ပြန်မေးနေချင်သည့်အတိုင်း။ စိတ်ထဲမှာတော့ သင်းအတွက် ပူပင်စိတ်က မီးတောင်တွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ချက်ကွဲနေတာမျိုးဖြစ်သည်။

ငယ်ကတည်းက မောင်နှမသံယောဇဉ်ကတစ်မျိုး၊ သူငယ် ချင်းအချစ်က တစ်ဖုံဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသော လင်းကို လူကြောက် စလေးမို့ အသနားပိုသည့်စိတ်က ရှိနှင့်ပြီးသား။ ကျောင်းနေစ ခုနယ်ကတည်းက သူမနဲ့ ယူစားပစ်သည့်သူ၊ လင်းပစ္စည်း ဖျက်

အခန်း (၅)

ကားက မော၊ မမောတော့မသိ။ ဆီလည်း ဘယ်လောက် ကုန်သလဲ မသိ။ ရေးကတော့ ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ ကားပတ် မောင်းရင်း မူးနောက်လာပြီဖြစ်သည်။ လင်းကိုတွေ့ခဲ့သည့် အဝေးပြေးကားဂိတ်အတွင်းရော၊ မုန့်လက်ဆောင်းအထမ်းသည် ရှိသည့် လမ်းရောကို မောင်းပတ်ရှာနေတာ ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်း သူမ မမှတ်မိ။

“ကောင်မလေးက အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့ မိဘမဲ့လေး မဆင်းရဲပေမဲ့ ချမ်းသာတဲ့ အနေအထားမျိုးထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး”

“လင်းနဲ့တွေ့ကြတာ ကလပ်မှာတဲ့၊ ကောင်မလေးက (x x x)ကလပ်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ အကမယ်”

ဒီသတင်းတွေကို ဘွားမသိအောင် စိုင်းကြီးက ရေးတို သားအမိအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြခြင်းပါ။ မေမေကတော့

ဆီးပစ်သည့်သူဆို ရေးက လိုက်ရန်တွေ့ရ၊ ဆရာမနှင့် တိုင်ရန် အမြဲ ရှေ့က ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပေးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့သော ကောင်မလေးက လိုတရဘာဝနှင့် နေလာပြီးမှ မပြည့်စုံသော အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်။

“နင် ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ လင်းရယ်”

“နင့်ကြောင့် ဘွားတော့ ဒုက္ခဖြစ်တော့မယ် သိလား”

ရေးက အတွေးကို ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးကြည့်တိုင်း တစ်ခါ မီးပုံနှင့် ပိုနီးသွားသလို ခံစားလာရသည်။ အဝေးက ကားဝင်းထဲမှာ တွေ့တုန်းက လူတစ်စုကို လင်းက ပုန်းကွဲနေရကာ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ပြန်တော့ လမ်းဘေးဈေးသို့ ဒါမျိုးတွေက လင်း လုပ်နေကြပုံစံတွေထဲက တစ်ခုပါ။

အခုလည်း နင် ဘာတွေ စတင်ထင်နေပြန်ပြီလဲ လင်းရယ်

စိတ်ရှိတိုင်း ရင်ပွင့်မတတ် အော်ချင်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းရင်း မျက်ရည်ရေရတဲ့အထိ လင်းကို သနားခြင်း ရေးကို ဖိစီးထားခဲ့လေသည်။ ဒါကြောင့် သူလုပ်ချင်တာလုပ်သူအခြေအနေမှန်ကို ရေး မသိစေချင်၍ ကျုပ်တွေ ခင်ဗျားပုံမှားရိုက်ပြောခဲ့တာဖြစ်မည်။

ရေးကိုလည်း မသိတဲ့သူစိမ်းလို ပုံမှားရိုက်ခဲ့တဲ့အဖြစ် စေ့စေ့တွေးလျှင် ရေးရေးပေါ်လာတာမို့ လင်း ဘယ်အထိအဆန်းထွင်နေဦးမှာလဲတွေးရင်း ကားမောင်းလိုက်၊ ဘေးဘီလ်အကဲခတ်လိုက်၊ လင်းအကြောင်း တွေးလိုက်နှင့် လူထူနေရာသို့ ရောက်သွား၏။

“လင်း”

လင်း မကြားနိုင်မှန်း သိရက်နှင့် ရေး၏ခေါ်သံ သူမနှုတ်မှ ထွက်သွားသည်။ လင်းမှ လင်းအစစ်ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးရင်း သေချာသွားအောင် မျက်လုံးပွတ်ကြည့်သည်။ လင်းမှ လင်းအစစ်ပါ။ ဟိုတစ်ခါက လင်းကို နှစ်ခါတွေ့ခဲ့တုန်းကအတိုင်း။ အပြာရင့် ကွက်ကျရှုပ်အင်္ကျီက လက်မောင်းရင်းနား ဆုပ်ဖြတ်ထားသလို ချိုင်းပြတ်က မညီမညာ။ အထူကြီး လိမ်းထားတဲ့ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားက အဝေးကကြည့်တာတောင် မြင်သာလောက်၏။ ပုဆိုးနီကွက်စိပ်အား ခပ်တိုတိုဝတ်ထားသည့် လင်းက ရှေ့သို့ အလောတကြီး လျှောက်နေပုံက တစ်စုံတစ်ယောက်နောက် လိုက်နေသည့်ပုံ။

ကြိုးထုံးပြီး လွယ်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကိုလည်း ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ထားသေးသည်။ ရေးက ယူထားတဲ့လမ်းကြောထဲမှာမဲ ကားပါကင်ထိုးရန် နေရာကို ရှာရတာတစ်မျိုး။ လင်းကို မျက်ခြေမပြတ်အောင်ကြည့်ပြီး အလုပ်ရှုပ်သွားတာတစ်မျိုးနှင့် လူက ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကာ ကားအောက်ဆင်းတာနှင့် ခြေလှမ်းတွေ အပြေးတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားသည်။

“လင်း”

“နေဦး”

“လင်း... ရေ”

ရေး လူတွေကြားက တိုးဝှေ့ပြေးလွှားရင်း လင်းကျောပြင်ကို မျက်ခြေပြတ်ခံ၍ မဖြစ်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လင်းရဲ့ဦးတည်ရာက

တစ်ခါတစ်ရံကားရန် ဖျတ်ခနဲ ချိုးအံ့ချ ဘေးလမ်းကြောင်းမှ
သွေ့သွတ်လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် ရေးမျက်လုံးထဲ ပြာ
သွား၏။

“လင်း”

ရေး အသံကုန်အော်ကာ ရှေ့မှလူတွေကို တွန်းတိုက်ပြေးသွား
သော်လည်း မမီတော့။

“ကျွဲ”

“ဝုန်း... ဝုန်း”

အရှိန်မပြင်းပေမဲ့ ကားက လင်းကို ဆောင့်တိုက်မိသွားသလို
ဖြစ်ကာ ရေးမျက်စိရှေ့မှာပင် လင်းက ပေတစ်ရာလမ်းပေါ် လွင့်
စင်ကျသွားသည်။

“ဟာ...”

“ဟယ်... ကားတိုက်သွားပြီ”

“လင်း”

“ကြည့်ကြပါဦးဟဲ့... မလုပ်တော့ဘူး”

“အယ်... သေသွားပြီလား”

“သွေးတော့ထွက်နေတယ်၊ မသေနိုင်ပါဘူး”

“အသက်ရှူနေတုန်းဟ”

“လင်း... လင်း”

ထင်ရာမြင်ရာ မှတ်ချက်ပေးနေတဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့
လူအုပ်ကြားထဲ ရေးက ဇွတ်အတင်းပြေးဝင်သည်။

“လင်း”

“ဒါ... ကျွန်မ သူငယ်ချင်းပါ”

“လင်း... လင်း”

အရူးတစ်ယောက်လို လဲကျနေသည့် လင်းကိုယ်ကို ဝင်ပွေ့
အော်ပြောပြီး လင်းလည်ကုတ်အောက်က ဆွဲမကာ ပေါင်ပေါ်
ပွေ့တင်တော့ နဖူးစပ်မှာ သွေးတွေက နားထင်ဘေးတစ်လျှောက်
စီးကျနေသည်။ သွေးခုန်နှုန်းတွေ ဘာတွေ စမ်းကြည့်တော့
အားလုံးအိုခေမှ ရင်ထဲက အလုံးကြီး ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“လင်း... လင်း”

“ကျွန်မကို ကူညီပါ၊ ကျွန်မကား ဟိုးဘက်မှာ ရပ်ထား
တယ်၊ ကားသွားယူလိုက်မယ်၊ သူ့ကို ပွေ့ပေးထားကြပါ၊ ဆေးခန်း
အမြန်ခေါ်သွားရအောင်လိုပါ”

ရေးက လည်ပင်း၌ မာဖလာသဖွယ် ပတ်စည်းထားသော
ပေါစကိုဖြည့်ပြီး လင်းနဖူးကဒဏ်ရာကို ခပ်ကြပ်ကြပ် စည်းပေး
သည်။ ထို့နောက်တော့ ကားယူခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် အကူအညီနှင့်
တားပေါ်ပွေ့တင်ခြင်းတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့တာ သွား
ပိုင်ဆိုင်သော ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းဆီ။ မပြောကောင်း မဆိုကောင်းဘဲ
ဖြစ်ဖြစ် လင်း ဒီလိုကားတိုက်ပြီး သတိလစ်သွားတာကို ရေးက
စိတ်ထဲ ကျိတ်ဝမ်းသာပါသည်။ နို့မို့ ငခေါင်းမာ လင်းအား အိမ်
ပြန်ခေါ်ဖို့ လမ်းမမြင်။ အခုတော့ တစ်လမ်းလုံး တိတ်တိတ်
ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပါလာသူအား ရေးက ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လင်း”

အခန်း (၆)

ဝေါခနဲအသံကြောင့် သူ ဘေးဘက်လှည့်ကြည့်သည်။ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကားဦးခေါင်းကြောင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောင်လန်သွားပေမဲ့ ခြေလှမ်းတို့က နောက်ဆုတ်မရတော့။ ပေါင်ရင်းဆီမျက်ခနဲ နာကျင်မှုကြောင့် လူကယိုင်သွားစဉ် ကားရဲ့အရှိန်ပေတစ်ရာလမ်းပေါ် လွင့်စင်သွားတာ သူ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သိလိုက်ရသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းမရသော နာကျင်ခြင်းဝေဒနာက ဆည်းဆာတစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနောက် ခေါင်းထဲ မိုက်နက်ဖြစ်သွားကာ အနက်ရောင်တွင်းကြီးထဲ သူ ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။

“အား”

“ဟယ်... သတိရလာပြီ”

“အမေ... ဒီမှာ လင်း သတိရလာပြီ”

“လင်း”

“လင်း”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသံက သူနှင့်မဆိုင်သလို။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်းကြည့်နေတာ သူ့ကို။ ဆည်းဆာက သူ့ကို အပေါ်စီးမှ ငုံ့မိုးကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီး။ နောက်တော့ ငယ်ထိပ်တည့်တည့်မှာ ဆံထုံးကြီးထုံးထားကာ ထိုဆံထုံးမှာ စိန်ဆံထုံးစိုက်ထားသည်။ နားရွက်ကြီး တွဲကျလုနီးပါး စိန်နားကပ်တလည်း ပြူးပြူးပြောင်ပြောင်ကို ခေါင်းငုံ့တာနဲ့ ဆွဲကြီးရှည်ကြီးက ဆည်းဆာရင်ဘတ်သို့ လာထိနေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်။

“မြေး”

“ဘွားရဲ့မြေးလေး”

“မြေးလေး သတိရလာပြီလား၊ ခေါင်းထဲမှူးနေသေးလား၊

အခု ဘယ်နားက နာနေသေးလဲဟင်”

အသက်အရွယ် အိုမင်းကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော အဘွား တစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲမေးရင်း လက်ဖဝါးတွေက နဖူးစမ်းလိုက်၊ ဝါးပြင်စမ်းလိုက်နှင့် အတော်ကြီး ကြင်နာယုယတုံ့ပေါ်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ထိုသို့သော အကြင်နာမျိုး မခံယူဘူး၍ လူက ရှက်သလို၊ ရွံသလို။ ပိုဆိုးတာက ကိုယ်နှင့်တစ်ခါမှ ခရင်းနှီးခဲ့ဘူးသည့် သူ၏အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်”

ဆည်းဆာ ခုတင်ပေါ် တံတောင်ထောက်၍ လူးလဲထလိုက်တော့ ခါးနားဆီမှ မျက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“အ...”

“အို... မြေးလေး ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ရေး... လုပ်ပါဦး၊ ဘွားမြေးကို ကြည့်ပါဦး”

“လင်း”

ဆည်းဆာထံမှ မခံမရပ်နိုင် အသံထွက်တော့ အဘွားကြီးရော အမျိုးသမီးကြီးကပါ သူ့ကို တွဲထူတော့မလို၊ ပွေဖက်တော့မလိုနှင့် အားလုံး ဆည်းဆာနားမှာ ပျာယာခတ်သွားသည့်အခိုက်မှာပဲ သူ ကားနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်မိတာ ပြန်သတိရသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ခေါ်ပါဦး ဆရာဝန်”

“ရေး... ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ရေး... သမီး”

“ရေး... ရေး”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခေါ်သံတွေ၊ အခန်းထဲ အပြေး အလွှား ဝင်လာတဲ့ ခြေသံတွေနှင့်အတူ ဆည်းဆာနား ရောက်လာ တာက လင်းနှင့် သူ့ကို အမြဲလူမှားနေသည့် မိန်းမလှလေးဖြစ်နေ၍ သူ အံ့သြသွားသည်။

“မင်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်... ရေးပဲ”

“အခု ဘာဖြစ်လဲ၊ ရေးကိုပြောလင်း”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အို... ဘယ်နှယ့်မဖြစ်ရမှာလဲ မြေးရဲ့၊ စောစောက အိပ်ရာက ထမယ်အလုပ်မှာ ဘွားမြေးလေး အသည်းခိုက်အောင် အော်လိုက်တာ ဘွား ကြားသားပဲ”

“ဟုတ်လား... လင်း”

ရေးအကြည့်က ဆည်းဆာထံရောက်လာတော့ မျက်ဝန်းတွေ

မှာ နူးညံ့ပျော်ရွှင်ခြင်းတစ်မျိုးနှင့် အရောက်လက် တောက်ပနေ၏။ ဟိုလူတွေတော့ သူ့လက်က လွတ်သွားပြီ။

“နေကောင်းတယ်နော် လင်း”

“အမယ်လေး... မခိုင်းပါဘူး ရေးရယ်၊ မြေးကို ကြည့်ပါဦး”

ဆည်းဆာက ခေါင်းညှိတ်ပြမယ်ကြံတုန်း အဘွားကြီးက စိန်နားကပ်တစ်ခါခါနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ထထိုင်လိုက်တာ နာလို့ ပြန်လှဲနေရတယ်၊ ခါးတွေ ဘာတွေ ထိသွားသေးလား မသိပါဘူးကွယ်”

“ဘုံး(နီ)စထရပ်ချာ ဖွဲ့စည်းပုံတွေ အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ဘွားရဲ့၊ ဓာတ်မှန်အဖြေလည်း ကောင်းနေပါတယ်၊ ထိခိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်နဲ့တော့ နာကျင်မှုက အနည်းနဲ့အများ ရှိနေမှာပါ၊ သိပ်လည်း ခရီးရိပ်ပါနဲ့”

ဂျူတီကုတ်အဖြူကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ဒေါက်တာကြီးက ဆည်းဆာဘေးနားမှာ စိုးရိမ်တကြီး ရပ်နေသည့်အဘွားကို ရှင်းပြ သည်။ ရေးက အဘွားဘေးနား ဝင်ရပ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဘွားရဲ့၊ ရေးလည်း ချက်(ခံ)ကင် ဝင်လုပ် ပြီးပြီ၊ ဘွားမြေးအခြေအနေ အားလုံးကောင်းပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် နော်... လင်း၊ နှင်ကလည်း နည်းနည်းကောင်းတယ်ဆိုတာ ပြော ခဲ့လေ၊ ဘွားက အရမ်းစိတ်ပူနေပြီကို”

“ကျုပ်... လင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဘယ်လိုကွဲ့”

“လင်း”

ဆည်းဆာ ပစ်ပစ်ခါခါ ငြင်းပစ်ခြင်းက အနားရှိနေသော လူအားလုံးကို မျက်လုံးပြူးသွားစေသည်။ ရေးက မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် လင်းမဟုတ်ဘူးဟု ငြင်းနေသော သူပုခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်သည်။

“ဟဲ့... လင်း၊ နင် ဘွားစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရေးက သတိပေးသလိုခေါ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ လင်းရယ်၊ ဒါ နောက်ရမဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဘွားက အရမ်းစိတ်ပူနေတာ၊ မင်းစိတ်ကြောင့် အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့ တာနော်၊ အခု မင်းကို ပြန်တွေ့လို့ သွားနိုင်လာနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာ ကို၊ မင်း ဟန်ဆောင်တာတွေရပ်တော့ လင်း”

“သမီး... ညည်းသူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြောထားဦး”

အမျိုးသမီးကြီးက သူဖြစ်ပျက်နေတာကို မကြိုက်သလို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဝင်ပြော၏။ ဆည်းဆာကတော့ နာကျင်မှုကို ပဓာနမထားနိုင်တော့။ မရမကထိုင်ကာ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းရန် ဟန်ပြင်သည်။ ဒီမှာ အချိန်ကုန်နေလို့မဖြစ်။ သူ့မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးသည်။

“ကျွန်တော် အမှန်တွေ ပြောနေတာဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ပြောနေတဲ့ လင်းဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ်

ဆန်းဆန်းတဲတဲချစ်ဥယျာဉ်

ဒီတာ ကျုပ်က လင်းမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အသေချာဆုံးပဲ”

“လင်း... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မြေး... ရယ်”

ဆည်းဆာစကားအဆုံးမှာ ဆိုနှင့်ကြေကွဲသံဖြင့် အဘွား သူက မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာတဲ့အထိ ငိုပါလေတော့ သည်။ ရေးဆိုသူနှင့် ဆရာဝန်ကြီးကတော့ မျက်လုံးချင်း စကား မပြောလိုက်တာ မြင်ရသည်။

“လုပ်ကြပါဦး၊ ဘွားမြေးလေးက သူ့ကိုယ်သူ လင်း မဟုတ် ပြောနေတာ၊ ကားနဲ့ဝင်တိုက်မိလို့များ သတိမေ့သွားတာ ကွယ်”

ဘွားက မျက်ရည်တွေနှင့် ဆည်းဆာကို ကြည့်သည်။

“မြေးလေး ဘွားကိုရော မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်”

အဘွားကြီးကို သနားပေမယ့် သူက-လင်းမဟုတ်။

“ကျွန်တော် လင်းမဟုတ်ဘူး ဘွား”

“အမယ်လေး... ကြားကြရဲ့လား၊ သူ့ကိုယ်သူ လင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“ဘွား... မငိုနဲ့လေ”

အခြေအနေတွေက ချက်ချင်းရှုပ်ကုန်သည်။ ငိုသည့်လူက ချောသည့်လူက ချောနှင့်။ ဆည်းဆာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“စိတ်မပူပါနဲ့ ဘွား”

“ကျွန်တော်တို့ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောကို တစ်ခါထပ်ပြီး ခြစ်(က်)ကင် ဝင်ကြည့်တာပေါ့၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊

မလိုချင်တဲ့ဘဝကိုမေ့ပြီး လွတ်လပ်မှုကို တောင့်တလွန်းတဲ့အခါမျိုးမှာ နည်းနည်းထိခိုက်မှုရှိတာနဲ့ အခုလို ဖြစ်တော့တာပဲ”

“ဟာ... ကျွန်တော် အတိတ်မေ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အားလုံး မှတ်မိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် လင်း မဟုတ်တာက လွဲရင်...”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မောင်အလင်းရောင်”

ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က မောင်အလင်းရောင်တဲ့။ သေပြီ ဆရာဟူ၍သာ ဆည်းဆာက ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်။

“ကိုယ်တို့ အကောင်းဆုံးကြီးစားပြီး အဖြေထုတ်ကြပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းသာ စိတ်ကိုအေးအေး ကြည့် ဆရာပြောသလို လုပ်ပါ... ဟုတ်လား”

ထိုစကားအဆုံးမှာ အခန်းထဲသို့ ဝတ်စုံတူ ဝန်ထမ်းတွေ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် သူ့ကို ခုတင်ပေါ်ကနေ တွန်းလှည်းကြီး ပြောင်းပြီး ခေါ်သွားတဲ့အထိ ဆည်းဆာက သူ လင်းမဟုတ်ရပါကြောင်း ငြင်းဆဲ။ အဲဒီလူအားလုံးကလည်း လင်းဟု ယုံကြည်ဆဲတစ်လောကလုံးနဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲလား။ ဘာမတတ်နိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ ကံစီမံရာတိုင်း လိုက်လုပ်ရုံကလွဲသူမှာ တခြားငြင်းစရာမရှိဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၇)

“ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားပြောနေတဲ့ စည်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောတဲ့သူက ပြောနေ၏။ လင်းဆိုတာ သူ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

ရေးက သူဦးခေါင်းကိုရိုက်၍ ထွက်လာသော အဖြေစာရွက်ကို ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဆေးစာရွက်ရဲ့အဖြေမှာ ဦးနှောက်ထိခိုက်ထားတာလည်း

မရှိ။ အာရုံကြော ချို့ယွင်းတာလည်း မတွေ့ရဘဲ အားလုံးပုံမှန်။

သူ့ခရေညှိ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိနေသော သူကလည်း ပုံမှန်။ ဒါဆို

မမှန်တာ သူမတို့ပဲလား။ အတွေးတွေ နယ်ကျွံသွားပြီး သက်ပြင်း

ထပ်ရှိက်ရပြန်ပါပြီ။ ဆရာဝန်ကြီးကလည်း သူ့ရဲ့ဆေးစစ်ချက်

တစ်တမ်းတွေကြည့်ပြီး ဧဝံဧဝါ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ် လှရေးကြွယ်၊ တကယ်တော့ သူ သတိလစ်

သွားတာ ဦးခေါင်းကို ထိခိုက်မိလို့မှ မဟုတ်တာ၊ ရုတ်တရက်

သိပ်ပြီး ရှော့(ခ)ရသွားတာမျိုး၊ ဒါကြောင့် အတိတ်မေ့တယ်လို့

ဆွဲခွဲလို့ မလွယ်ဘူး”

ဒီစကားကို ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေးကို မှတ်ချက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ရေးကပဲ ကြားဝင်သည်။

“ရေး သေချာအောင် မေးကြည့်ချင်ပါတယ် ဒေါက်တာကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ဟို... အဘွားနဲ့ မေမေတို့ ဘာမှ မသိပါစေနဲ့နော်၊ အဘွားကလည်း လင်းကို အရမ်းမျှော်လင့်နေတာမျိုးဆိုတော့”

“အင်း... ဆရာ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှရေးကြွယ် သတိထားမိလားတော့ မသိဘူး”

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“မောင်လင်းရောင်လေ”

“သူ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“သူ လင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရေးယုံလား”

ထိုစကားကို ရေးလည်း ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ အခုအနေတွေက ထူးခြားနေတာကတော့ အမှန်ဖြစ်နေတာ လက်တွေ့ဖြစ်သည်။

“ရေးတို့ လူမှားနေတာများလား၊ သူပုံကြည့်ရတာ အားလုံး စိမ်းနေသလိုပဲ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့...”

ရေးစကားက ထိုနေရာမှာ ရပ်သွားသည်။

“ရေးအမြင်မှာတော့ သူက လင်းပဲ ဆရာ”

“အခု သူက လင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းတာ ရေးလည်း ကြားတာပဲ၊ ဘာတွေ ထူးခြားလဲဆိုတာ ရေးကိုယ်တိုင် သေချာ

စောင့်ပြီး သတိထားကြည့်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဆရာ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဒါတော့ဟုတ်သည်။

အခု ရေး၊ ၂၀ ထိုင်နေသည့်တစ်ယောက်က ခေါင်းငိုက်စိုက် ချောင်း ဘာမဆို ညာမဆိုင်သည့် ပြဿနာထဲ ရောက်နေတာမျိုး။ သူက စိတ်ညစ်ညူးနေဟန် ရှိသည်။ ရေးက ဆုံလည်ခုံကို သူ့ရှေ့ အရောက် ဆွဲယူကာ ထိုင်သည်။

“ဟို... ရှင်က တကယ်ပဲ ရေးတို့ရဲ့ အလင်းရောင် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ မင်းက အခုထိ မယုံသေးဘူးလား”

ရေးဆိုသည့် မိန်းမလှလေးက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ငုံကြည့်ပြီး မေးနေပုံက သူကပဲ လိမ်ညာနေသည့်အတိုင်း၊ ဆည်းဆာက ခုတင်ပေါ် လက်နောက်ပစ်ထောက်ရင်း ခေါင်းမောတာ ဟားခနဲအော်တာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ကိစ္စက ရှင်းလေရှုပ်လေဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရှင်က လင်းပါ”

“ဪ... ဒုက္ခ”

မြို့ကလူတွေဟာ ဘယ်လိုတွေလဲမသိ။ ရုပ်ချင်းတူတာနဲ့ သူတို့အိမ်က ပျောက်နေသူနှင့် တန်းတူရရောတဲ့လား။ မတူကွဲပြားချက်တွေကို နည်းနည်းပါးပါး မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ ဆည်းဆာက သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်ကာ အခုထိ အကဲခတ်မဆုံးရှုံးနေတဲ့ ကောင်မလေး

တို့ ပြန်ကြည့်တာ ခေါင်းဖျားမှ ခြေဖျားအထိ။ ဝတ်လိုက်ရင် နှင်း(ခ)အကျပ်က အောက်ခြေမျက်စိနား ရှူးသွားကာ လေဒီရှူး ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စီးတတ်သည်။ အထိ တွေကလည်း ရင်ပြတ်ကို လက်မောင်းရင်းနားအထိ တောက်လျှောက် ပြတ်ထားတာမို့ လက်ပြတ်ခေါ်မလား၊ ရင်ပြတ်ခေါ်မလားလို့ ယန်းဆီရောင်လေးတွေ၊ ခရမ်းရင့်စိုစိုလေးတွေနဲ့ တွဲဝတ်တတ်သည်။

“ကျုပ်နာမည်က ဆည်းဆာ၊ လင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဆည်းဆာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ယန်းခရမ်းဖျော့လိုလို၊ ခိုပြာလိုလို အရောင်ပြေးသော ဆံဖက် အား ပခုံးနှစ်ဖက်မှ ချထားတာကြောင့် အင်္ကျီဖော်တိုင်း မပေါ်ဘဲ မရိုင်းမယဉ် ဝတ်စုံလေးက လှသည်။ သူနှင့် ရုပ်တူသူက နယ်နယ်ရရ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကမဟုတ်မှန်း ဆည်းဆာ ခန့်မှန်းခဲ့ ရပါသည်။ ရေးက မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်သည်။ အလင်းရောင်ဆိုတာ တယ်လိုလှလဲ။

ကြည့်လေ။ ဒီလူအတွဲဆွဲတာလည်း စိန်တွေသီးနေအောင် ဝတ်ထားကာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေခဲ့သောအသွင်က အထင်အရှား။ တခြားသူသာဆို ဒီလိုနေရ ချော်လဲရောထိုင်ပြီး ဟန်ဆောင်အချောင်နှိုက်ရင်တော့ မနည်းကြ ပါနိုင်ဖွယ်ရှိသည်လို့ သူက ကြားဝင်စိုးရိမ်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားရှာနေတဲ့ လင်းဆိုတာ ကျုပ်နဲ့ တော်တော်တူလို့လား”

“တူတယ်”

“ဟား... ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“အဲဒီထက်ဆိုးတယ်”

“သေစမ်း”

သူမေး ဘာ ရှေ့က ကလေးမက ခေါင်းညိတ်ပြယုံမက ပြာပုံက ဘဲ လင်းလိုလို ဘာလိုလို။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“နင် ရုပ်တည်နဲ့ နောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် လင်း”

“ဘာလင်းလဲ၊ လင်းမဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဒါဖြင့် ဆည်းဆာပေါ့... ဟုတ်လား၊ လုပ်မနေနဲ့၊ မယုံဘူး”

“အာ”

ကောင်းကြရာပဲလို့ သူနဖူးသူရိုက်ပြီး ထအော်ရတော့မလို ပြီးသွားသည်။

“မင်းတို့ လူမှားနေပြီနော်”

“ဒီရုပ်ကြီးကိုလား”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ဟုတ်တယ်”

ဒေါသနှင့် ထအော်တော့ ရေးက ခစ်ခနဲရယ်သည်။

“မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်စရာကောင်းလို့ ရယ်တာ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“တော်ပြီကွာ၊ မင်းတို့ ထင်ချင်ရာထင်၊ ကျုပ် သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်”

“ခစ်... ခစ်၊ လင်း... နင်ဟာလေ အခုချိန်ထိ စိတ်ထင်လျှောက်လုပ်ဦးမလို့လား”

“လင်း မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ဒီမှာ... မင်းတို့လင်းက ကျုပ်လိုပဲ ဒီလိုဝတ်စားနေတတ်လို့လား”

“ဒီထက် ဆိုးသေးတယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“လင်းဆိုတာ ထင်မထားတာတွေလည်း ဝတ်တတ်တာလုပ်တတ်တယ်၊ ရှေးခေတ်အဝတ်အစားမျိုးစုံလည်း ဝတ်တာတစ်ခါတလေများ မိန်းမဟန်ဆောင်ပြီး ဘွားတို့ ရေးတို့ကို ပုံရိုက်သေးတာဆိုတော့ အခုလည်း ပုံမှားရိုက်တုန်းလို့ ထင်တာပဲ”

“ဟာကွာ”

ရေးက စကားအဆုံးမှာ မျက်ခုံးလေးပွင့်၊ မေးလေးဆတ်ဆတ် ဘယ်နှယ်ရှိစလို့ သူ့ကို မေးလိုက်သည့်နှယ်။ ဆည်းဆာက မျက်တန်းတွေကို ဆတ်ခနဲ အတွန်ချိုးကာ ရေးကို မကျေမနပ်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းရော ငါ့ကို လင်းလို့ထင်လား”

“ထင်တယ်”

“ပြဿနာပါလား”

“လင်းက အဲဒီလို ဘာလို့လုပ်တာလဲ”

“ဘွားအရိပ်အောက်က လွတ်အောင်လို့လေ”

“သူ့အဘွားက ဘာတွေလုပ်ထားလို့လဲ”

တကယ်မသိ၍ မေးခြင်းလား။ မမှတ်မိ၍ မေးခြင်းလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးကတော့ ပြောပြရမှာပဲဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းလင်း အတိတ်မေ့နေသည်ဆိုလည်း သူမ ပြောပြရင်း အတိတ်ကို ပြန်သတိရစေရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘွားက လင်းကို သိပ်ချစ်တာလေ၊ သူ့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ရန်မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ဝမ်းနည်းတာတွေ၊ စိုးရိမ်ခြင်းတွေ၊ သောကတွေဆိုတာ မရှိအောင် ဘွားက ဖန်ဆင်းပေးထားခဲ့တာ၊ လိုတိုင်းတပြီး တတိုင်းရအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာ”

ဆည်းဆာက ရေးပြောသမျှကို ဆေးရုံခုတ်မှာ တင်ပလွှတ်နေထိုင်သည်။ ပေါင်တစ်ဖက်ပေါ် တံတောင်ထောက်၍ လက်ဖဝါးထဲ မေးဖျားထည့် နားထောင်နေပုံက မသိတာကို အခု သိလိုက်ရ၍ တကယ်စိတ်ဝင်တစားဟန်အပြည့်။ ရေးကလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြနေမိတာက ဘွားအပေါ် အမြင်မကြည်တာရှိရင် ပြေစေပျောက်စေချင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အား လင်းဟု ယနေ့အထိ ယုံကြည်နေ၏။

“လင်းသွားလေရာ ဘော်ဒီဂတ်နဲ့ထားတာ၊ သူ ဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် ဘွား မသိတယ်ဆိုတာ မရှိရအောင်”

“အဲဒီတော့ သူ မွန်းကြပ်လာတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ လိုချင်တာ ရနေတာပဲလေ”

“ရနေတာက မွန်းကြပ်မှုလေ၊ သူက ကျုပ်နဲ့ရွယ်တူဆိုရင် လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်ပြီး လောကထဲ တိုးဝင်ချင်မှာပဲ၊ သူက လူငယ်ကိုး၊ အခုရော ဒီလူ ဘယ်လိုပျောက်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး”

“လင်းဓာတ်ပုံကြည့်မလား”

“ကြည့်မယ်”

“ရော”

ရေးက ဆည်းဆာစိတ်ဝင်တစား ရှိလာတာကိုပဲ သဘောကျ သွားကာ အိတ်ထဲ အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ လင်းဓာတ်ပုံလေး ထုတ် ကာ သူထံ ကမ်းပေးသည်။ ဆည်းဆာက ဓာတ်ပုံထဲက လင်း ရုပ်ကို သေချာကြည့်သည်။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် လင်းဆိုတာ သူမှသူဖြစ်နေတာက အံ့သြမယုံကြည်ချင်စရာ ဖြစ်နေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ... တူရဲ့လား”

“အင်း”

“တူမှာပေါ့၊ ဓာတ်ပုံက နင့်ပုံကိုး”

ထပ်မေးမှ ဒါ သူ့ကို လင်းပါပဲလို့ တပ်အပ်ဆိုလိုက်မှန်း သိလိုက်သည်။ အခြေအနေက ရှင်းလေရုပ်လေ ဖြစ်နေ၏။ သူ ကိုယ်သူ လင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ငြင်းနေလျှင် မောရုံရှိတော့မည်။

“ဘယ်လိုလဲ လင်း၊ နင့်ကိုယ်နှင့် လင်းမဟုတ်ဘူးလို့

ငြင်းဦးမလို့လား”

“ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ၊ ငြင်းတယ်”

“ကြည့်စမ်း... နင် အခုချိန်ထိ ခေါင်းမာနေတုန်းပဲပေါ့... ဟုတ်လား”

“မြေးရေ”

“ဟော... ဟိုမှာ ဘွားလာနေပြီ၊ နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားနော် လင်း၊ ဘွား နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘွားတစ်ခုခုဖြစ်ရင် နင် စာရေးခံပဲ သိလား”

“ဟာကွာ”

သံရှည်ဆွဲအော်ပြီးမှ ခေါင်းအုံးဘေးနား၌ထားသော လွယ် အိတ်ကို သူက လှမ်းဆွဲသည်။ လွယ်အိတ်ထဲ၌ ရွာက ထည့်လာ သော ငွေတွေ့ရယ်၊ ပြီးတော့ သူမှတ်ပုံတင်ရယ်၊ ရေးတို့ကတော့ ထိုလွယ်အိတ်ကို တွေ့တာကြာပြီဖြစ်ပေမဲ့ လင်းထက် ပို၍ စိတ်မဝင်စားသဖြင့် စေ့စေ့တောင် မကြည့်မိ။ အခုတော့ သူက လွယ်အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကိုထုတ်၍ ကမ်းပေးတာကြောင့် ရေး ယူကြည့်မိတော့ သူ့ဓာတ်ပုံပါသည့် မှတ်ပုံတင်ကတ်။

“ဘာလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာကြည့်”

“မောင်ဆည်းဆာ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါ ကျုပ်ပဲ”

“အို”

မောင်ဆည်းဆာအမည်ကြောင့် ရေးတစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်

စက်နဲ့ အတိုခိုလိုက်ရသလို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးအဝင့်မှာပဲ မေးခွန်းက
ရင်ဘတ်ထဲမှ တိုးတိတ်စွာ ထွက်ကျလာ၏။
သူ တကယ်ပဲ လင်း မဟုတ်ဘူးလား။

အခန်း (၈)

“ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်းဆင်း မြေး၊ ခါးရိုးကို ထိထား
တယ်ဆို၊ အဲဒါကြောင့် ဒေါက်တာအုပ်စိုးက ပြောတာ၊ ဒဏ်ဖြစ်
သွားမှာ စိုးတယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ မြေးအိပ်ခန်းတောင် ဘွားက
အောက်ထပ် ပြောင်းခိုင်းမလားလို့လေ၊ မြေး လှေကား အတက်
အဆင်းနဲ့ဆိုတော့ ဝေဒနာ ပိုတိုးလာမှာစိုးလို့၊ ဒါပေမဲ့ မြေးကို
အသိမပေးရသေးတာနဲ့။”

“ကျုပ်...”

ဆည်းဆာ တစ်ခုခုပြောရန် စကားအစချီပြီးမှ သူ့ လက်
မောင်းရင်းတစ်ဖက်စီက ဆုပ်ကိုင်ထားသော ရေးရဲ့ အထိတွေ့က
တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆည်းဆာငဲ့ကြည့်တော့ အရုပ်မလေးနဲ့
တူသော သူမက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ထိစပ်မတတ် အတွန့်ချိုးရင်း
ခေါင်းရမ်းပြ၏။ ထိုအခါမှ ဆည်းဆာက သူ့အယောင်ဆောင်ဘဝ
ကို သတိရသွားကာ စိတ်ကို လျော့ချလိုက်ရ၏။

“ကျွန်တော် ဘယ်မှာနေနေ ရပါတယ် ဘွား။”

သူ စကားပြောတော့ ဘွားမျက်နှာ ပြုံးကျသွားသည်။ ဒီနေ့ပဲ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ရတဲ့ မြေးမျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေပုံက နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာခဲ့ကြတာကြာပြီဖြစ်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သည်။

“မြေး... ဘွားချစ်တဲ့မြေးလေး”

အလင်းရောင်ရဲ့ဘွားက ဆည်းဆာမျက်နှာကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်။

ဆည်းဆာကတော့ အဘွားဖြစ်သူအကြည့်အောက်မှာ မျက်နှာ ဟိုဒီလွဲကာ ရှိုးတိုးရှန်းတန်း။ ဒီကြားထဲ မဖြစ်စလောက် ဒဏ်ရာရခဲ့တာကိုပဲ ဘေးလူတွေ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွဲထားတာကို သူ့မှာ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ကာ ဟိုရုန်းဒီကန်ပေမယ့် သူ့လက်ကို မလွှတ်။

တစ်ဖက်က အဘွားရဲ့လူယုံ ခိုင်းကြီးဆိုသူက သူ့ကိုတွဲထား ကာ ဒီတစ်ဖက်မှာက လှရေးကြွယ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက် ထားသူ ရေးဆိုသည့် သူမ။ ပေါ်တီကိုအောက်ကနေ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့အထိ ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ တွဲလတ်တွေက ကနုတ်တပ် ဆိုဖာပေါ်မှာ သူ ထိုင်မှပဲ လွတ်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သည်။

“စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေနော် မြေး၊ ဘာမှ စိတ်မညစ်နဲ့”

စိတ်မညစ်နဲ့ဆိုမှ ပိုညစ်ရသူက ဆည်းဆာ။ ရေးဘက်က ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုမှုတွေကြောင့် အလင်းရောင်အဖြစ် ဒီအိမ်ကြီးကို သူရောက်လာရပေမယ့် သူ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ အများကြီးရှိတော့ သူပဲသိသည်။

ဘွားကလည်း ဆည်းဆာကို သုံးမြေး အလင်းရောင်လို့ခေါ်

ထင်နေသည်။ ဘာတစ်ခုမှ သံသယမဖြစ်။ တစ်ချိန်လုံး သူ့မျက်နှာ ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေတာ ပိုဆိုးသည်။

“မြေး... အခု ဒီအိမ်၊ ဒီဧည့်ခန်းတွေကိုရော စိတ်ထဲမှာ ခိုင်းနှီးနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလားကွဲ့”

ဘွားက သူ့ကို ပြန်အားပေးနေ၍ သူ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ အဘွားက သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

“အမေကလည်း ဒီမှာရှိနေတဲ့လူတွေကို အရင်မေးကြည့် ပါဦး၊ ကဲ... လင်း၊ အန်တီ ဘယ်သူလဲ မှတ်မိလား”

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ယောက်။

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မြေး... ဒီအန်တီကို သိလား”

ဘွားက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး။

ရေးအမေ ဒေါ်မီးမီးက သစ်သီးစုံပန်းကန်နှင့် အအေးဘူး ဆွဲကို စားပွဲပေါ် လှူစုံတက်စုံ ရှေ့ချပေးရင်းက ပြုံးစစနှင့် ဆည်းဆာ။ ဆည်းဆာက ထိုမေးခွန်းအား မဆိုင်းမတွဖြေရန် ခေါင်း ညှိတ်သည်။

“သိတယ်... လှရေးကြွယ်ရဲ့အမေ”

“ဟင်”

“ဟဲ့... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘွားမြေးက အသိသားပဲ”

“သိတာပေါ့၊ ရေးပြောထားတာပဲ”

“ဟင်”

သူ အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ဒေါ်မီးမီးက အံ့သြသွား တာ အဘွားက ရေးထံ လှမ်းကြည့်၏။ ရေးကတော့ ကိုယ်

မိတ်ဆက် ပြောပြထားတဲ့အတိုင်း ပြောချလိုက်တဲ့ ဆည်းဆာကို အပြစ်တင်ရန်းနီးနီး အကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။ ဆည်းဆာက လည်း သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ရေးကို ပြန် ကြည့်သည်။ ရေးပြောထားသည့်အတိုင်း သူ ပြန်ပြောတာ ဘာမှားနေလို့လဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်ပြောတာ မှားသွားလို့လား၊ ခင်ဗျားက ဒီအန်တီက ခင်ဗျားအမေပါဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မြေးမှ မမှတ်မိတာ၊ ရေးပြောထားတဲ့ အတိုင်းပဲ မှတ်ထားတော့မှာပေါ့”

ကြားဝင်ပြောတဲ့ အဘွားကြောင့် ရေးက အသက်ရှူချောင် သွားသည်။

“ဟိုးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကိုရော မှတ်မိလားမြေး”

ဘွားက နံရံမှာ လှပခမ်းနားစွာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဓာတ်ပုံကို လှမ်းပြသည်။

ဒီတော့မှ ဆည်းဆာက အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ လင်းနေတဲ့ နံရံတွေဆီ လှမ်းကြည့်မိသည်။ နေရာတိုင်း နံရံကပ်မီးဆိုင်းတွေ နှင့် လူတစ်ရပ်စာ တပ်ထားသည့် မှန်ချပ်ကြီးတွေမှာတော့ အပြာ ရင့် လိုက်ကာထူကြီးတွေ ကာထားပေမယ့် ဧည့်ခန်းဟာ နေ့ အလင်းရောင်ရသလို လင်းနေ၏။

အအေးဓာတ်စိမ့်စိမ့်လေး ပျံ့နေကာ ပန်းရနံ့မွှေးမွှေးလေး သင်းပျံ့နေတာက အဆုတ်ထဲအထိ လန်းဆန်းသွားရသည်။

ဆည်းဆာက ဧည့်ခန်းရဲ့အလှအပတွေကို စုံအောင်ကြည့်ပြီးမှ နံရံ ဆောင်၌ ပုံကြီးချဲ့ထားသော ဓာတ်ပုံကြီးဆီ မျက်လုံးဝေသည်။

အဝါရောင်ဂျာကင်နှင့် ပန်းခင်းတွေကြား ဒူးတစ်ဖက်ထောက် ဆိုင်ကာ မျက်မှန်ကိုင်းတစ်ဖက်အား နှုတ်ခမ်းဖျားမှာတော့ပြီး သို့က်လှဲစွာ ပြုံးနေသူ။ ရုတ်တရက် မေ့ဆေးထိသွားတဲ့သူလို ဆည်းဆာက မင်သက်မိသွားသည်။ ဓာတ်ပုံထဲကလူက သူနှင့် အတိအစား၊ အပြင်အဆင်သာ ကွာသွားမည်။ သူမှ သူအစစ်။ မိမိခြင်းခွဲမရအောင်တူသော လူသားနှစ်ဦး။

“မြေးဓာတ်ပုံလေ၊ မှတ်မိလား”

ဘွားအမေးစကားကို သူ မဖြေ။ ဖြေစရာလည်း စကားမရှိ။ ဓာတ်ပုံထဲက သူနှင့်တူသည့်လူကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ လူချင်းတူပေမယ့် ဘဝချင်းက မတူ။ လိုတရ ညှိစုံချမ်းသာသည့် အလင်းရောင်ဆိုသည့်လူနှင့် ဆည်းဆာ ဆိုသည့် သူ့ဘဝက တခြားစီဖြစ်သည်။ ဘာတစ်ခုမှ မတူ။

“မြေးလေး”

“ဗျာ”

“အဲဒါ မြေးနဲ့ဘွား မနှစ်က ကလေးသွားရင်း ရှိက်ထား တဲ့ပုံလေ၊ ဒီအိမ်၊ ဒီဧည့်ခန်းအားလုံးရဲ့ ဒက်ကရေးရှင်းဆိုလည်း ခြေစိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ထားခဲ့တာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မြေး အေးဆေးဆေးဆေး အနားယူ၊ မမှတ်မိတာကို အတင်းကြီး ဆွေးဘဲ မြေး ဘွားအနားရှိနေရင် ရပြီ”

သူ့ကို အတိတ်မေ့နေသည့် အလင်းရောင်ဟု ဘွားက ထင်

နေသည်။ သူ ဘာမှမပြောနိုင်။ ပြောစရာလည်း စကား မရှိ။
 ဆည်းဆာက ဒီလောက် အလိုလိုက်၊ ဒီလောက်ပြည့်စုံ
 ကြွယ်ဝတဲ့ ဘဝထဲက ပြေးထွက်သွားတဲ့ အလင်းရောင်ဆိုသူအား
 နားမလည်နိုင်တဲ့အထိ ခံစားလာရသည်။ ဆည်းဆာတို့လည်း
 ရွာမှာနေတဲ့သူဆိုပေမဲ့ အဖေ ထားခဲ့သောအမွေကို ဘကြီးက
 တိုးပွားအောင် စီမံပေးသဖြင့် ပြည့်စုံသော အနေအထားဆိုပေမဲ့
 ဒီကဘဝနဲ့ တခြားစီပါ။ အလင်းရောင်ဆိုတဲ့သူ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်မှာ
 မနေချင်တာလဲ။

သူ့ဘဝက ဒီမျှလောက်အထိ ကြွယ်ဝတာမျိုးတော့မဟုတ်။
 ကြီးပြင်းလာရတော့လည်း အဖေနှင့် ဘကြီးလက်ပေါ်မှာမို့
 ကျားကျားလျားလျားတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အနုအရွယ် မိခင်မေတ္တာ
 မရှိခဲ့။ အခုတော့ တစ်အိမ်လုံး အကြည့်ရောက်ရာနေရာတိုင်
 သူနဲ့တူသူ အလင်းရောင်ရဲ့ ပို့(စ်)အမျိုးမျိုးပေးပြီး ရိုက်ထားတဲ့
 ဓာတ်ပုံတွေက နေရာအနှံ့။ ရေးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ကျွန်မ အကူအညီတောင်းတာပါ၊ ဆည်းဆာ”

ဆည်းဆာဆိုသည့် သူ့မှတ်ပုံတင်ကိုမြင်မှ ဆည်းဆာမှန်
 နားလည်လက်ခံသွားသော သူမက ထိုသို့အစချီကာ သူ့ထံမှာ
 အကူအညီတောင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ရှင်မှာလည်း ရှင်အခက်အခဲနဲ့ရှင်၊ ရှင်တို့ရွာက ခိုးသွားတဲ့
 ပစ္စည်းကို ရှာချင်တယ်၊ ဒါကို ကျွန်မက ကူညီမယ်၊ ရှင်ကလည်း
 ဘွားကို ပြန်ကူညီပေးပါ၊ အပန်းမကြီးဘူးလို့ ထင်တာပဲ၊ ရှင်က
 အတိတ်မေ့နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်းနဲ့ တူနေတဲ့အတွက် ဘွားခြေ

အဖြစ် နေပေးရုံပါပဲ၊ လင်းပျောက်သွားကတည်းက ဘွား အိပ်ရာ
 ပေါ် လဲသွားတာ၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါအတွက် ပုဋိဇီဝဆေး
 ဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တာ စိတ်နဲ့ပဲကုလို့ရတာ
 နှင်သိပါတယ်”

“ရှင် ကူညီပါနော်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ရှင်၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်း ကယ်ကောင်း
 ပါတယ်”

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကူညီပေးဖို့ နှစ်ဦး
 သား သဘောတူခဲ့ကြတာက အလင်းရောင်နေရာမှာ ဆည်းဆာကို
 အစားဝင်ရန်ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်အား သူမ တစ်ယောက်
 ဆည်း သိရန်ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆည်းဆာဆိုသည့်သူက အလင်းရောင်
 ဆဟာသို့ ရောက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်စားဝင်ခြင်းဆိုတာ ထင်သလောက်လွယ်သော ကိစ္စ
 မဟုတ်သဖြင့် ရေးနှင့်သူ အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ကျိတ်၍ သက်
 ခြင်းချလိုက်၏။

အခန်း (၉)

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော ချစ်သူမျက်နှာကို တစ်မိမိမို့ ကြည့်ရင်း ယွန်း ရင်ခုန်သံတွေ တစ်စထက်တစ်စ ပူနွေးရှိန်းမြဲ လာ၏။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်လိုနေနေ ယွန်းချစ်တဲ့ ယွန်း ချစ်သူ မောင်က ယွန်းအတွက် ချစ်စရာကောင်းသော ရင်ခုန်သံ မြန်ဆန်စေသည်က ပျော်စရာကောင်းသလို ရင်ခုန်ကြည်နူးစရာ လည်း ကောင်းသည်။ တစ်နေ့မှာ ယွန်းဘဝထဲက ယွန်းနှလုံးသား တစ်ခုလုံး အမြတ်နိုးဆုံးပုံအပ်ပြီး ချစ်ရမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက် ရှိလာလိမ့်မည်လို့ ယွန်း မတွေ့ခဲ့ဘူးသလို စိတ်ကူးလည်း မယဉ် ခဲ့ဘူးပါ။ တကယ်တော့ ယွန်းဘဝနှင့် မောင်ဆိုသည့် အလင်းရောင် ဘဝက ဆန့်ကျင်ဘက်အနေအထားနှင့် အလွှာခြင်းမတူသည့် လူသားနှစ်ဦးပါ။

အလင်းရောင်ဆိုသည့် မောင်က ယွန်းဘဝထဲဝင်လာတော့ ယွန်း ရင်ခုန်အံ့သြခဲ့ရသည်။ ရက်လန်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ယွန်းဘဝမှာ တစ်ခါမှ မချစ်ဘူးသည့် အချစ်နှင့် ယွန်း မောင်ကို ချစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်အထိ မောင်ကို ယွန်းချစ်သလဲဆို ယွန်းဘဝမှာ မောင်ရှိနေရင် ကျေနပ်ပြီး သေပျော်နေပျော်ပါပြီဆိုသည့်အထိ။ အလင်းရောင်ဆိုသည့် မောင်ကို ယွန်းချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ မောင်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ယွန်းကို သူတစ်ဘဝလုံးပုံအပ်ပြီး ချစ်ခဲ့သည့် ချစ်သူ။ ယွန်းဘဝရဲ့ အချစ်သူရဲကောင်း မောင်။

ယွန်းကို မောင် သိပ်ချစ်တာ ယွန်းသိသလို မောင်ကို ယွန်း ဘယ်လောက်ချစ်သည်ဆိုတာကိုလည်း မောင် သိစေချင်သည်။ ယွန်းဘဝက မောင်ကို မလှပပေမယ့် ယွန်းနှလုံးသား၊ ယွန်းအချစ် စာတော့ ဟောဒီကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အခမ်းနားဆုံး၊ အလှပဆုံးဖြစ်ခဲ့တာ ယွန်းပဲသိသည်။ ယွန်းချစ်တဲ့ မောင်အတွက်ဆို ယွန်း တာပဲလုပ်ရလုပ်ရ၊ ယွန်းနှလုံးသားကိုရော ယွန်းဘဝကိုပါ ပေးဆပ်ရဲသည်။ နောက်ဆုံး မောင်က ယွန်းအသက်ကို လိုချင်ပါ သည်ဆိုလျှင်တောင် ယွန်းအသက်ကို မောင်လက်ထဲ နှင်းအပ် ပေးမည့် ယွန်းဖြစ်သည်။

ယွန်း သိပ်ချစ်တဲ့ မောင်ရယ်။

မောင်ကို ယွန်း သိပ်ချစ်သည်။

မောင်မျက်နှာကို ကြည့်မဝသလို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ယွန်း နိုင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မောင်သိအောင် ယွန်းစိတ်ထဲကပဲ ပြောနေမိသည်။ ယွန်းဘဝမှာ မမက်ခဲ့ဘူးတဲ့အိပ်မက်နဲ့ မောင်ကို ယွန်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

မောင်ဆိုသည့်ယောက်ျားဟာ ဟိုတုန်းကလို ယွန်းချစ်သူ မဟုတ်တော့။ ယွန်းဘဝ၊ ယွန်းနှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပုံအပ်ပြီး

အေးအိပ်ထားသည့် ယွန်းရဲ့ခင်ပွန်း။ ယွန်းရဲ့ ယောက်ျား။

အတွေးနှင့် ယွန်းရင်တွေ တသိမ့်သိမ့်ခုန်လာ၏။ ယွန်းဟာ မောင့်ရဲ့တရားဝင်ဇနီးတစ်ယောက်လို စဉ်းစားမိတာနှင့် ယွန်းကိုယ် ယွန်း မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ ရှေးဘဝက ရေစက်ကြောင့်ပဲလား မသိ။ မောင်ကလည်း ယွန်းအပေါ်မှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ခဲ့တာ။ ယွန်းကို သူ့ဇနီးမယားအဖြစ် လက်ထပ် ပေါင်းသင်းခဲ့တာအားလုံး ယွန်းဘဝရဲ့ အကြီးမားဆုံး ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ယွန်းအစ်ကို သွန်းဆစ်အကြောင်း တွေးမိတော့ ယွန်း ရင်ထဲမောသွားသည်။

တစ်လောကလုံး ပြေးကြည့်မှ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိကြသည့်ဘဝမှာ ယွန်း သူမအစ်ကိုကြီး သွန်းဆစ်ကို ချစ်ပါသည်။ ချစ်၍လည်း အစ်ကိုပြောသမျှ စကားအားလုံး နားထောင်ခဲ့သည့် သွန်းဆစ်ကြောင့် ယွန်းဘဝထဲကို အလင်းရောင်ဆိုသည့် မောင် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံသော အလင်းရောင်ဆိုသည့် မောင်ကို အစ်ကိုသွန်းဆစ်က ယွန်းအလှူနှင့် ဖမ်းစားညှို့ယူခဲ့သည်။

ကံကောင်းတာက မောင်ကိုယ်တိုင် ယွန်းကို မေတ္တာစစ်စစ် ချစ်ခဲ့တာဖြစ်ပြီး ယွန်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မောင်ကို တစ်သက်တစ်ခါသာ ချစ်ဖူးသည့်အချစ်နှင့် ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယွန်းဘဝက သိသိနှင့် မောင်က ယွန်းကိုချစ်ခဲ့သည်။ ခိုးပြေးခဲ့သည်။ ဒီလို ဖြစ်လာအောင် အစ်ကိုသွန်းဆစ်ကိုယ်တိုင် ယွန်းနှင့်မောင်ကို ဖိအား တွေ အများကြီးပေးခဲ့သည်။

ယွန်းနှင့်မောင် အစ်ကိုဖြစ်သူ သွန်းဆစ်အစီအစဉ်နှင့် အကြောင်း

လင်မယားအဖြစ် ရောက်ခဲ့ပေမယ့် အစ်ကိုသွန်းဆစ် မျှော်လင့် သလို မောင့်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မလှုပ်ရှားတော့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး မောင့်အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေကြရသူတွေ ဖြစ်လာသည်။

အစ်ကိုသွန်းဆစ်က မောင်ကို သူ့အိမ်နှင့် အမြန်ဆုံးဆက်သွယ် ပြီး သူ ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ သူ လိုချင်တာတွေ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်နေ သမယ့် မောင်က မလှုပ်။ ယွန်းအချစ်၊ ယွန်းမေတ္တာထဲမှာပဲ ပျော်နေသည်။ စိတ်ညစ်သည့်စကား ကြားပင်မကြားချင်။ အခု ယွန်းတို့ အတူနေလာတာ တစ်လပြည့်တော့မည်။ မောင်က ယွန်းကို ချက်စီအောက်က အပျောက်မခံနိုင်အောင် ချစ်ပေမယ့် အခုချိန်ထိ သူ့အိမ်အကြောင်း ဘာမှမပြောသေး။

သူ့ဘာသာ သူ့သဘောနှင့်သူ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေနေ တာကိုပဲ ယွန်း ပျော်နေသည်။ စိတ်ချမ်းသာနေသည်ဆိုပေမယ့် ယွန်းအစ်ကို သွန်းဆစ်က မရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ယွန်းကိုပဲ မောင်ကို သူ့အိမ်နှင့် အမြန်ဆုံး အဆက်အသွယ်လုပ်ခိုင်းဖို့ နားပူနေ၏။

ယွန်းက အစ်ကိုရှေ့မှာ ခေါင်းညိတ်ပေမဲ့ ကွယ်ရာမှာ မောင့် တို့ ဘာစကားမှမပြော။ မောင်စိတ်ညစ်အောင် ဘာမှ မလုပ်တော့ သွန်းဆစ်ဖြစ်စေချင်တာ ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာဘဲ အချိန်တွေ ကြာလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယွန်းကြောင့် မောင်ကို စိတ်မညစ်စေချင်ပါဘူး အချစ်ရယ်။

မောင်ပျော်ရင် ယွန်းလည်း ပျော်တယ်။ ယွန်းဘဝမှာ မောင်ရှိရင် အရာအားလုံးပြည့်စုံပါပြီ မောင်ရယ်။

ဆုတောင်း

တကယ်လည်း ယွန်းဘဝက မောင်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ မောင်ကို ဘယ်လိုပျော်အောင်၊ ဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမလဲဆိုတာဘဲ အမြဲတွေးနေသည်။ ဒါကို မောင်ကလည်း သိပွန်းကို ပိုချစ်သည်။ ပိုအလိုလိုက်သည်။ ယွန်းအစ်ကို သွန်းအစ်မ ဘာဖြစ်ချင်နေတာ၊ ဘာလုပ်ချင်နေတာ သိပေမယ့် ယွန်းအချစ်လဲ ဂရုမစိုက်။ ဂရုစိုက်စရာလည်း မောင့်လိုလူတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်သည်ဟု ထင်ထားပုံမရပါ။

လက်ရှိအနေအထားမှာ မောင်က တကယ့်ကလေး တယောက်လို ဘာအပူအပင်မှမရှိဘဲ ပျော်နေတာကိုပဲ ယွန်းက ကျေနပ်နေ၏။ အိပ်ရာက နိုးတာနှင့် မောင့်အကြိုက်၊ မောနှစ်သက်မည့် အစားအစာ၊ အလှအပ၊ အပြင်အဆင်၊ မောစိတ်ကြည်နူးမည့်အရာတွေကိုပဲ ယွန်းစိတ်ဝင်စားသည်။

အဓိကက မောင် ပျော်ဖို့ဖြစ်သည်။

မောင့်အိပ်ရာကခွာပြီး ယွန်း မောင့်အကြိုက် မနက်စာအကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ ယွန်းရှိရာ မီးဖိုဆေးထဲကို ဝင်လာသည့်အသံကို ကြားရသည်။

အခန်း (၁၀)

“ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူးလား မိယွန်း”

နောက်ကနေ ဝင်လာကတည်းက ခြေသံပြင်းပြင်းမှာ အုပ်ဆောင်းဆွဲလှန်တဲ့အသံ။ အုပ်ဆောင်းကို ပြန်အုပ်ချတာလည်း ညင်သာခြင်း မရှိ။

ဘီယာနဲ့ပါ ဝေခနဲရကတည်းက ယွန်းနောက်သို့ ဘယ်သူရောက်လာသလဲဆိုတာ သူမ လှည့်မကြည့်ဘဲ တန်းသိသည်။ ယွန်းက ဂက်(စ်)မီးဖိုခလုတ်ကိုပိတ်ကာ ကြက်သွားပြီဖြစ်တဲ့ နီရဲကြွပ်ရွှေနေသော ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ကို ဒယ်အိုးဘေးသို့ ကပ်တင်ထားသည်။ ထို့နောက် ဒယ်အိုးကို ဆီသပ်သပ် မုန့်သပ်သပ် ဖြစ်အောင် တစောင်းထားပြီးမှ ဒီဘက်လှည့်ရပ်တော့ ဘီယာရှိန်ကြောင့် နီမြန်းမြန်းဖြစ်နေသည့် မျက်နှာနှင့် သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကို သွန်းဆစ်။

“ဘာကိုမေးတာလဲ ကိုကြီး”

“ကျွန်... နင် သိသိကြီးနဲ့နော်”

“သိပေမဲ့ ဒီအစီအစဉ်တွေကို ယွန်း ဆွဲခဲ့တာ မပုတ်ဘူး”

ယွန်းလေသံ မမာပေမဲ့ ပျော့ပျောင်းခြင်းတော့ မရှိပေ။
သွန်းဆစ်က ဟွန်ခနဲရယ်ရင်း ပခုံးတွန့်သည်။

ရှိတာမှ ဒီမောင်နှမလေးနှစ်ယောက်ကို ဘယ်အခါကမှ
ကြင်နာခဲ့ခြင်းဆိုတာ မရှိခဲ့။ သွန်းဆစ်က တွေ့ရာကြုံရာ အလုပ်
ဝင်လုပ်ရင်း နယ်စပ်အထိ ရောက်သွားခဲ့သည်။ မိဘပိုင်အိမ်ကို
ရောင်းချပြီး ရသမျှငွေကို အရင်းအနှီးလုပ်ရန်ဆိုပြီး အားလုံး
လက်ဝါးကြီးအုပ်သွားသည်။

“ဘာအလုပ် လုပ်မှာမို့လို့ အဲဒီလောက်ငွေတွေ လိုရတာလဲ
ကိုကြီးရယ်”

ယွန်းက အစ်ကို့ကို ငယ်ဘဝကတည်းက ကြောက်ရသလို
လေသံမာမာ မမေးရဲ။ သွန်းဆစ်ကတော့ ညီမဖြစ်သူအား ခြေ
သွားတာက ပြေပြေပြစ်ပြစ်။

“ကုန်ကူးမလို့”

အရွဲ့လား။ အတည့်လား မသိပေမဲ့ အဲဒီကတည်းက
သွန်းဆစ်က ရန်ကုန်မြေထဲမှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ယွန်းက အဆောင်တစ်ခုမှာနေရင်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
လုပ်ငန်းလည်း ဘာမှမတတ်။ နောက်ဆုံး အခြေခံရှိထားသည့်
ဒန်ဆာအလုပ်တစ်ခုကို ကလပ်တစ်ခုမှာ အလုပ်သင်ဝန်ထမ်း
အဖြစ် ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအလုပ် လုပ်နေရင်း သွန်းဆစ်နှင့် ဖုန်
အဆက်အသွယ်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမ ထင်မထားသည့် တန်ဖိုးကြီး မိမိ
ကားကြီးနှင့် လာတွေ့တာလည်း ရှိသည်။ ငွေဆိုတာ အုပ်လိုက်တိုင်း

အထပ်လိုက်ကြီး ပေးသွားတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

“ငါ့ညီမဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တော်ရုံလူတွေကို မသိစေ
ချင်ဘူး”

“ကိုကြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲဟင်”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့”

ဘာလုပ်မှန်းမသိ။ လျှို့ဝှက်သည်းဖို လုပ်တတ်ပါသေးသည်။

“အခု ကိုကြီး အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေနေပြီပဲ၊ ယွန်းတို့
အတူနေကြရအောင်”

“မဖြစ်သေးပါဘူးဟာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ နေစမ်းပါ”

သူမပြောတိုင်း သွန်းဆစ်က ခေါင်းခါနေ၏။

“အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေနေပေမဲ့ ငါလိုချင်တာ ဒီအနေ
အထားမဟုတ်ဘူး”

“ငါပြောတာ နင်နားလည်လား”

နားလည်၍လည်း ‘လောဘကြီးလှချည်လား’လို့ အစ်ကို့ကို
ယွန်းက မပြောရဲပါ။

ဒီအစ်ကိုဟာ ဒီဟာဆို သူမက ဟိုဟာလို့ ကျော်ပြီး လက်
ညှိုးမထိုးရဲခြင်းက ငယ်ကတည်းကမို့ အသားကျနေခဲ့ပြီ။ တစ်
ယောက်တကွဲစီနေခဲ့ခြင်းက အထီးကျန်ခြင်းရဲ့ရသကို သူမ အသေ
အချာ သိလာရတဲ့အခါ နှလုံးသားက အချစ်ဆိုတာကို တောင့်တ
လာခဲ့၏။ အစိမ်းရင့်ရောင် ပတ်ကြားအက်နေသော ရင်ခွင်လွင်ပြင်
၌ ပန်းရောင်ခြယ်ပေးမဲ့သူကို မျှော်လင့်လာတဲ့အခါ သူမ မောင်နဲ့
တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

လူတကာ လည်ပြန်ငေးရသော ချောမွေ့ခြင်းများနှင့်အတူ နူးညံ့စွာ ပြုံးတတ်သောမောင်ကို တိတ်တဆိတ် ခိုးငေးရသော နာရီမိနစ်တိုင်းသည် ယွန်းအတွက် ပျားရည်မြစ်ထဲ လက်ပစ်ကူးခတ် ရသည့်အလား ချိုမြိန်ခြင်းအပြည့်။

“အဲဒီတစ်ယောက်က အလင်းရောင်တဲ့၊ အလင်းရောင် စီးပွားရေးအုပ်စုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆက်ခံသူ”

ယွန်းရှေ့ မောင်ဓာတ်ပုံပစ်ချပြီး သတင်းသယ်လာသူတ လည်း ကိုကြီး။

“ချောလိုက်တာ”

ယွန်းနှုတ်က အလိုလိုထွက်သွားသည့် စကားဖြစ်သလို ရင်ခုန်သံပါ မြန်ခဲ့တာ ဝန်ခံသည်။

“သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်အောင် ကြိုးစား၊ ညည်းလည်း ချစ်တယ် မဟုတ်လား၊ အချစ်ဆိုတာ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ ရယူပိုင်ဆိုင် အဓိက”

“ငါ့ညီမ အရည်အချင်းကို အစ်ကိုယုံတယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ယွန်းဆစ်ထံမှ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် လိုက်လျောခြင်း အပြုံးတွေကြောင့် ယွန်းမှာ ကိုယ့်အစ်ကိုအစ်မ ဟုတ်ရဲ့လားဟု အံ့သရတဲ့အထိ။ ကိုကြီးကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးတာက ယွန်းနှင့်မောင်အတွက် နီးစပ်နည်းလမ်းများကိုဖြစ်သည်။ နောက်ကွယ်က ကိုကြီးရဲ့ ကြီးကို မှုကြောင့် မောင်နဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြသည်။

“ဘွားက လူကြီးချင်း သဘောတူနေတဲ့ မောင့်သူငယ်ချင်း

ဆက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေတယ်၊ ယွန်း စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော်၊ ဆင်က ယွန်းကိုလည်း မခွဲနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားကိုလည်း လွန်ဆန်ရဲဘူး၊ မောင့်မှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ဘွားကို ဖွင့်ပြောမှနဲ့ ဘုတယ်... ယွန်းရဲ့”

“မောင်သဘောပါ”

“မောင်အချစ်က လိမ္မာတယ်”

“ယွန်းက မောင်ကိုချစ်လို့”

“မောင်လည်း ယွန်းကိုချစ်တယ်”

“မောင်ရယ်”

တိုင်ပင်ခြင်းမမည်ဘဲ နောက်ဆုံး မောင်က ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သူမရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကိုထံ ယွန်းက စားရသမျှ တင်ပြရန် အခြေအနေ ပေးလာခဲ့၏။ ယွန်းမှ မောင်ကို ခွဲနိုင်တာကိုး။ ကိုကြီးကတော့ တစ်ခါတည်း ခပ်ပြတ်ပြတ် ကြံပေးသည်။

“ခိုးပြေးခိုင်းလိုက် မိယွန်း”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

“အဘွားကို မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး၊ ကြေညာထားတဲ့လူက ပြောဝန်ခံတော့ရော ဘာထူးလာမှာတဲ့တုန်း၊ ဘွားအေက သဘောမတူဘူးပြောတာနဲ့ နင်ရှိတဲ့အရပ်ကို မျက်နှာတောင် မူရဲမှာ ဆုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်”

ဆုံးရှုံးရမှာ၊ စွန့်လွှတ်ရမှာ စိုးစိတ်နှင့် မောင်နှင့်သူမ ခိုးပြေး

ခဲ့ကြပေမဲ့ သူမက ခိုးရတဲ့လူ။ မိန်းကလေးသိက္ခာတွေ၊ ကျင့်ဝတ်တွေ ဖောက်ဖျက်ရအောင် လမ်းပြပေးသူကလည်း အသင့်ရှိတာမို့ ကိုကြီးအစီအစဉ်မှာ သူမက ရေစုန်မျောလိုက်သည်။

“ချစ်တယ် ယွန်းရယ်”

“ယွန်းက ပိုချစ်ပါတယ်နော်”

“ယွန်းရယ်”

“အိုကွယ်”

“တစ်ဦးတည်းသောမြေး၊ စီးပွားရေးအင်အားစုကြီးရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော ဆက်ခံသူ၊ ဒါတွေကြောင့် နင့်ကို အရယူခိုင်းခဲ့တာ မိယွန်း၊ အခု ခိုးပြေးတာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ၊ ပြန်ခေါ်တာမျိုးလည်းမတွေ့၊ ပြန်ရှာတဲ့ ကြော်ငြာလည်း မတွေ့နဲ့၊ နင့်ယောက်ျား ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်တတ်”

“ဒါတွေ ကိုကြီး အစောကြီးကတည်းက တွက်ထားမှာပေါ့”

“အေး... တွက်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းဆွဲသည်ချည်း နင် အားမကိုးနဲ့လေ၊ နင်လည်း ညှစ်အားလေးစိုက်ဟ၊ သူ့အိမ်က မဆက်သွယ်ရင် နင်က အရင်စပြီး...”

“အေး... နင်က အချစ်ရပြီ၊ ငါကတော့ သူ့ရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို လိုချင်တယ်၊ ငါက သူ့စည်းစိမ်တွေမက်လို့ နင်နဲ့ လက်ထပ်ရအောင် လမ်းကြောင်းရှာခဲ့ရတာ၊ ဒီမှာ... မိယွန်း”

ခါးထောက်တာ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘဲ ကုတ်အင်္ကျီအဖျားစတွေကို သိမ်းပြီးထောက်တော့ လူစိုက်ပုံစံပေါက်သွားသည်။ လှိုင်းတွန်ပါတဲ့

ဆံပင်အုပ်အုပ်မှာ ဖြူသောအသားက နီစပ်စပ်။ အရောင်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေဟာ လောဘကြောင့်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ သွန်း ကြောက်လာသည်။

“ငါ အခု နောက်ထပ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံရမဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် ငွေအတိုင်းအတာ များများလေး လိုနေတယ်၊ နင့်ယောက်ျားသာ အိမ်ပြန်သွားရင် အဲဒီငွေဆိုတာ သူတို့အတွက် လွှမ်းမောက်စရာမရှိတဲ့ ပမာဏ၊ ဒီတော့ နင့်ယောက်ျားကို သူ့အတွားနဲ့ မြန်မြန် ဆက်သွယ်အောင်လုပ်... ဒါပဲ”

“ယွန်းရေ”

“ဟော... မောင်နှီးလာပြီ”

ယွန်းက အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ ပခုံးပေါ်ကနေကျော်ပြီး တလိုက်ဆဲလဲ့ပြောသည်။ သွန်းဆစ်က ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်တော့ ကုဋေနှစ်ဆယ်သူဌေးသားက မင်းသားရှုံးလောက်သော ပြင်ဆင်မှုမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

“မောနင်း... ယွန်း၊ ကိုသွန်းပါ ရောက်နေတာကိုး၊ ဆရိတ်ဖက်(စ်)တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားပါလား”

ယွန်း ဆွဲထုတ်ပေးသောခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အလင်းရောင်က ယောက်ဖကိုပါ ဖိတ်ခေါ်သည်။ အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်တာနှင့် ချမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်၊ ကွက်ကီး၊ ချို(စ်)ကိတ်နှင့် ဆော်ဖီက တစ်ကရား။ သွန်းဆစ်က နှာခေါင်းကို လမ်မနှင့် ခွတ်ဆွဲ၍ မချီချည်ပြီးသည်။

“ယွန်းရော လာလေ”

“မောင် အရင်စားပါ”

“မိန်းမနဲ့မှ အတူစားမယ်လေ”

“အဟား”

“အဟွန်း... အဲဒီလောက်အထိ အမယ်စုံနေတဲ့ မနက်စာ
ပိုင်းကို တွေ့ရတော့လည်း ဝင်ထိုင်ဖို့တောင် ရှိန်သွားတယ်ကွ...
တကယ်”

သွန်းဆစ်က ရွဲ့ပြောခြင်းပါ။ လိုချင်၍ ငါးစာတပ်ပြီး
မျှားလိုက်ပါသည်။ ရလာတဲ့ငါးက ချက်စားမရ၊ ရောင်းစားမရတဲ့
အလှံမွေးငါးသက်သက်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်၍နေပေပြီ။ လင်းကတော့
ယွန်း အသင့်ပြင်ပေးထားသော ရှမ်းခေါက်ဆွဲအား တူနှင့် စတင်
မွှေးနှောက်သည့်ပုံက ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်။ သက်တောင့်သက်သာ
ခပ်အေးအေးဖြစ်သည်။

“အကျင့်ပါနေပြီ ကိုသွန်းရ၊ ဘရိတ်ဖက်(စ်)ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
လန်(ချ်)ပဲစားစား အဲဒီလိုမျိုး အရောင်စုံ၊ အရသာစုံမှ”

“လာ... ယွန်း၊ ပါးစပ်ဟ၊ မောင်ကိုယ်တိုင် ယွန်းကို
ခွံကျွေးမယ်”

“နေပါစေ မောင်”

“လာစမ်းပါ”

“အို”

ယွန်းက အစ်ကို့ကိုတစ်ချက် လှမ်းကြည့်တာကို သွန်းဆစ်
မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသည်။

ဪ... ဖြစ်ရလေ။ လိုချင်၍ ချူပါသည်။ အခုတော့

တစ်ပြားမှ ထွက်မလာဘဲ ညီမလည်းပေးရ။ ချိုချင်ဖန်ခါးအတွက်
အိပ်စိုက်လည်း ထွက်ရနှင့်။

ကဲ... သွန်းဆစ်

မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ။

ပေးသလောက် ပြန်ယူဖို့တော့ သေချာကြိုးပမ်းရတော့မည်။

အခန်း (၁၁)

“အစားနည်းလှချည်လား မြေးရယ်”

“ဗျာ”

“ခါတိုင်းလို အစားမျိုးစုံ မစားတာကို ဘွား စိတ်မကောင်းဘူးကွယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ထမင်းချည်း စားနေရတာလဲ မြေးနဲ့”

“ထမင်းပဲ စားချင်လို့ ဘွား”

ဘွားက ခေါင်းညိတ်သည်။

ဆည်းဆာစိတ်ထင်ကတော့ ဒါ အစားနည်းတာ မဟုတ်ပုံမှန် ရွာမှာစားသလောက် သူ စားနဲ့တာပင်။ ထမင်းကြမ်းပဲပြုတ်ကို ဆီရွှဲထည့်နယ်ကာ တစ်လုံးကြီး စားပြီးမှ ဘွားပုံက သနားသလိုလို၊ ထူးဆန်းသလိုလို၊ ဆည်းဆာက ပြောင်သလို ခါဘွားပြီဖြစ်တဲ့ လေကို ရှေ့သို့ ထိုးပစ်ရင်းတော့ ဘယ်ထွက်လာမှန်းမသိတဲ့ အိမ်အကူတစ်ယောက် ပန်းကန်ကို လာထိသွားသည်။

“မနက်ဖြန်တော့ ထမင်းမစားနဲ့၊ ဘွားနဲ့ ခါတိုင်းလို ဘာ

ဒက်စံ အပြည့်အစုံ စားရမယ်နော် မြေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ဘွား ပြုံးသွားသည်။

ဒီအိမ်မှာ စားဖို့မျိုးတွေ၊ အိမ်အကူတွေက အိမ်ကြီး ကြီးသလောက် ထောင့်အကွယ်ကနေ ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ထွက်လာတတ်တာ ဆည်းဆာကိုယ်တွေ့။ မီးဖိုချောင်မှ ဟင်းအမျိုးစုံ ချက်တတ်ရုံတင်မက မုန့်မျိုးစုံလုပ်တတ်သူတွေ၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေးသမားတွေနဲ့ သူ့အနားမှာတော့ စိုင်းကြီးနှင့် ဗိုလ်တောက်ဆိုတာ အမြဲရှိနေတတ်၏။ ဒီမနက် အိပ်ရာကနိုးတာနှင့် ထိုနှစ်ယောက်က မျက်နှာသစ်ရန် အသင့်။

ဘာဆိုတာမှ လုပ်စရာမရှိ။ အားလုံး အရန်သင့်ဖြစ်နေတော့ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။

“ရေချိုးဖို့ ရေပူရေအေး စပ်ထားပြီးသားပါ လူလေး”

စိုင်းကြီးကပြောပြီး ဗိုလ်တောက်ကတော့ သူ့ထက် အသက်ငယ်ပုံရကာ သူ့ကို ကိုလင်းဟု ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်က အဝတ်အစားတွေ ထုတ်ထားပြီးပါပြီ ထိုလင်း”

ထုတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေက ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေဆဲမှာ မင်းသားတွေဝတ်တဲ့အတိုင်း ရှုပ်အကျပ်၊ ဘောင်းဘီအကျပ်တွေက သူ့အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စရာဖြစ်နေပေမယ့် သူ့မှာ စာခြားရွေးစရာမရှိတော့ မရှိရှိတာ ကောက်ဝတ်ရုံရှိသည်။ သဏ္ဌာန်လုပ်မှ သရုပ်တူအောင် လုပ်ရမှာက သူ့တာဝန်။ တာဝန်

ဆိုမှ သူ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို သတိရသွားကာ မျက်ခုံးတူထွေ
တွန့်သွားသည်။ သူ့မှာ လုပ်ရမည့်အလုပ်က ရှိသေးသည်
အလင်းရောင်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေယ့်နှင့်မပြီး။ ရွာအတွက်
လုပ်စရာတွေရှိသည်။ ရေးက တောင်းပန်ထားတာရော၊ ဘွား
သူ့ကို အလင်းရောင်ထင်ပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ
ရော ပေါင်းပြီး စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တိရုတ်လက်တို့နှင့် ဘောင်းဘီခူးဖုံး ယူဝတ်တော့ တိရုတ်
တို့နဲ့ ဖြစ်နေကာ ဘောင်းဘီက ခူးအထက်တက်နေသည့်
နောက်ဆုံးတော့ ဆည်းဆာက ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်ထဲမှာကြည့်သည့်

“ဒီလိုဝတ်သွားရင်တော့ လုပ်ကြံဇာတ်လား ပေါ့ကော့မှာ
ရွာက ရွှေဟင်္သာအကြောင်းလည်း မစုံစမ်းရသေး၊ ဒီတော့...

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဆည်းဆာက အရောင်အသွေးစုံသော
ပုဆိုးအထပ်ကြီးထဲမှ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ထုတ်ဝတ်ကာ တိရုတ်
အထဲထည့်ထားလိုက်မှ နည်းနည်းအဆင်ပြေ၍သွားသည်။ ထိုအခိုက်
နှင့် ထမင်းစားခန်းဆီ ဆင်းလာသောအခါ ဘွားကတောင် တစ်
တဆန်ဖြစ်သွားသည်။

“အလို... ဘွားမြေးလေးက ဒီနေ့ ဒီခိုင်းသစ်နဲ့ လာ
ပါလား။”

“ကြည့်ပါဦး၊ ဘောင်းဘီတွေ မချွတ်စာမ်း ဝတ်လာ
လူက အခုတော့ ပုဆိုးလေးနဲ့ဆိုတော့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်း
ပြန်ရော”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဘွားမြေး အတိတ်မေ့နေတာပဲ

သာရမလိုလို၊ ဘွားက မြန်မာဆန်ဆန် ဓလေ့ရှိတာကို သိပ်သဘော
ကျတာ၊ ဒါပေမဲ့ မြေးပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ သွားတာလာတာ လွတ်
ဆပ်မှုရှိအောင် ဘောင်းဘီလည်း ဝတ်ပေါ့၊ မြေးရယ်၊ အရာရာမှာ
လွန်ကဲချင် ပြီးတာပါပဲ”

“လာ... လာ မြေး၊ မြေးအတွက် ဘွားကိုယ်တိုင် မြေး
အကြိုက်လေးတွေ စီစဉ်ထားတယ်၊ လာ... စားကြည့်”

“ဘာတွေလဲ ဘွား”

“ဒီမှာလေ”

“မြေးအကြိုက် ချို(စ်)ကိတ်”

“ဇံဇံက မြေးအတွက် သေချာထုတ်ပေးထားတာ၊ ဒီမှာ
အလေးနန်းကြီးသုပ်၊ ဒီမှာက ကော်ဖီစေ့ကိုကြိတ်ပြီးမှ နှပ်ထား
တာ၊ နို့ဆီမထည့်ဘူး၊ နွားနို့သက်သက်နဲ့ချည်း ပျော်ထားတာ
မြေးရဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ သစ်သီးစုံ၊ မြေးပဲ ပြောခဲ့ဖူးတာလေ၊
နက်စောစော သစ်သီးစားရင် အသားအရည်လှတယ်ဆို”

စားစရာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆည်းဆာရှေ့သို့ ရောက်
လာသည်။

အဘွားက သူ့ရှေ့သို့ ပန်းကန်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးရွှေ
သွင်းက ပါးစပ်ကလည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မိတ်ဆက်ပြနေ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ဆည်းဆာက ထိုအရာတွေကို နှစ်ခြိုက်သူမဟုတ်။

“ရှေး... မြေး၊ ဒါလေးစားကြည့်”

ချိစ်ကိတ်တစ်ခု သူ့ရှေ့ရောက်လာ၏။

“ဒီမှာ... နို့”

“တော်ပြီ အဘွား၊ ကျွန်တော် နန်းကြီးသုပ်ပဲ စားမယ်”

“ဒါတွေ မစားတော့ဘူးလား”

“ဗိုက်ဝပြီ ဘွားရဲ့”

“ဟယ်ရဲလား ခေါင်းလေး”

ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရဲ့၊ တဟယ်လေး”

ခါးဆန့်၍ ဗိုက်ပါပွတ်ပြတော့ အဘွားက ထူးဆန်းသလို မျိုးနှင့် မျက်မှန်အထက်ကနေ လူကို ပြုကြည့်သည်။ ကိုယ့်မြွေက ကိုယ်နှင့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော် နေလာခဲ့သူ။ မြွေအကြိုက်တို စနစ်တကျ စာရင်းပြုစုထားတဲ့ ဘွားအေပါ။ လိုအပ်ချက်တွေ မရှိအောင် စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သူ။ အခုတော့ ဘွားစိတ်ထဲ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေ၏။

ဒီကလေး မျက်တောင်တစ်ခတ်မှာပဲ စိတ်တွင်းဘာဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ တန်းမြင်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေတော့ အခုလို သိသာထင်ရှားတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးဖြစ်သည်။ အတိတ်မေ့ခြင်းနှင့် တစ်သက်လုံး အရိုးစွဲသွားသော အကျင့်ပါ ပြောင်းလဲတတ်သလား။ ဒေါ်စိုးစံက အတွေးထဲ မေးခွန်းတွေ များနေစဉ်မှာပဲ ဆည်းဆာကတော့ ထမင်း စားခန်းထဲမှ ထလစ်ရန် ပြင်ဆင်နေ၏။

ဒီနေ့က ဘကြီးနှင့်သူ ဆက်သွယ်ရမဲ့နေ့။ ရွာက ခေါင်တဲ့ နေရာမှာရှိသည်။ ကုန်းတစ်တန် ရေတစ်တန် သွားရတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ဆီမှာ ကမ်းရိုးတန်းဖုန်းတွေရှိ၍ အဆင်ပြေပါသည်။ ခင်တာက သူ အပြင်တစ်နေရာမှ ဆက်မဖြစ်မည်။ ဒီအိမ်ထဲမှာ ကြားလား ကြားလားဆိုပြီး အော်နေလို့မရ။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားမလို့ ဘွား”

“တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား မြွေရယ်”

“ဖြစ်ပါတယ် ဘွားရဲ့”

“ဘွားရေ”

“ဟော... ရေး လာနေပြီ”

“ဟယ်... ဘရိတ်ဖက်(စ်) စားနေကြပြီလား၊ ဘွား...

... နောက်ကျသွားတယ်၊ ဒီမှာ မေမေရယ်လေ လင်းအကြိုက် ခြိမ်းခေါက်ဆွဲ ပို့ခိုင်းလိုက်လို့”

ဆည်းဆာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လိမ္မော်ရောင်ဘောင်းဘီ၊ အောက်ရှူးလေးနှင့် အစိမ်းပျော့အင်္ကျီက လည်ပင်းပြဲပြဲကို ဆက်တွေက ဆင်နားရွက်လို ကားကားကြီးဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ်လုံး ဆေးရဲ့ သေးသွယ်မှုကို ဖော်ပြထားတာမို့ ပွပွကားကားအင်္ကျီမှာ ဆေးကိုယ်လုံး ပြည့်ပြည့်လေးက လှပပေါ်လွင်သည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိသည့် ရေးဆံပင်တွေက အဖျားနားတင် လှုပ်ထားကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ဒီတိုင်းချထားတာမို့ အိပ်ရာထစ ထစ်သော မျက်နှာလေးက အခြယ်အသ ကင်းပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ခိုင်ငံချင်စရာကောင်းသည်။ ဆည်းဆာက သူမကို လည်ပြန် ကြည့်ရင်း သူမ လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း မျက်လုံးက လိုက်စေ့နေကာ အခုမှာ ဘွားရှိတာကို မေ့နေတဲ့အဖြစ်။ ဘွားကတော့ ရေးကို ကြည့်သည်။

“ထူးဆန်းတာတွေ ဖြစ်နေလို့ ရေးရယ်”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်... ဘွား”

ရေးက သူ့ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း မေးတာ ဘွားကိုဖြစ်ပေမဲ့ လှည့်ကြည့်တာက ဆည်းဆာကိုဖြစ်၏။

“မြေးလေ”

“အတိတ်မေတာနဲ့ ကြိုက်တဲ့အစားအစာတွေ မကြိုက်တစ်ခါမှ မစားဘူးတဲ့ဟာတွေ စားနဲ့၊ တကယ့်အထူးအဆန်းတွေ လုပ်နေလို့၊ ဘွားက စိုးရိမ်တာ အဲဒါပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

“ဪ... ဒါလား၊ ဒါက ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ် ဘွားရဲ့”

“အဟင်း... ဟင်း”

ရေးက ဟန်မပျက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရယ်လိုက်ပေမဲ့ သူ့အကြည့်တွေက ဆည်းဆာထံ စူးခနဲ ရောက်လာ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ လင်း”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘွားက စိုးရိမ်လွန်နေတာပါ”

“ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ဘွား၊ ဒီလိုပဲ အတိတ်မေဝေဒနာရှင်တွေက အမူအကျင့်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတာတော့ ရှိတယ်”

“အတိတ်ကို ပြန်သတိရတဲ့အခါ အားလုံး ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ”

“ဪ... အဲဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဘွားက စိုးရိမ်လွန်နေတာနဲ့ တူပါတယ်”

ဆည်းဆာက ကြားထဲမှ ပြုံးရမလို၊ ရယ်ရမလို မျက်နှာနှင့် တကယ့် အကောင်းပကတိလူသား အတိတ်မေနေသည်ဟု ခဏခဏပြောတာ ကြားရရုံနဲ့တင် လူက ရူးချင်လာသည်။

“မြေးက အပြင်သွားမလိုတဲ့ ရေးရဲ့”

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ဟိုနားဒီနားပါ”

“ဒါဆို ရေး လိုက်ပို့မယ်လေ”

“ဘွား... လင်းကို ရေးပဲ ခေါ်သွားလိုက်မယ်”

“ရေးပါရင် ဘွားက စိတ်ချပြီးသားပါကွယ်၊ မြေးလေး၊ တစ်ယောက်တည်းသွားရင် အိမ်မမှတ်မိဘဲ ပြန်ရောက်မလာမှာမို့လို့”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချလိုက်တော့ ဘွားရေ၊ ရေးက လင်းကို အိမ်အရောက် ပြန်ပို့ပေးမှာ”

“ကဲ... လင်း၊ ဒီနေ့ ငါ ဂျူတီအော့(ဖ်)တယ်၊ နင်နဲ့ငါ ရှောင်(နံ)ထွက်ရအောင်၊ ထ... အဝတ်အစားသွားလဲ၊ နင်လည်း ခိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားတာပေါ့”

လှရေးကြွယ်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ လင်းက ထိုင်နေရာက ဆတောင်ခုန်လိုက်မိသလားမသိ။ ဒီလို လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို သူ ရှာနေခဲ့တာကြာပြီမို့ ဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေရာစာ မပြေးရုံ ခြေလှမ်းတွေနှင့် အတက်ကြွဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၂)

“ရော... ဒီနေရာကဆက်၊ အပေါ်ထပ်ကျရင် လိုင်းမမီ တာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

အမည်းရောင် အပြားကြီးကြီးဖုန်းကို ရေးက ဆည်းဆာ လက်ထဲ ကမ်းပေးသည်။ သူက ဒါကို ချက်ချင်းမယူသေးဘဲ ဖုန်းကိုတစ်လှည့် ရေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။

“ကျုပ်က ခလုတ်ဖုန်းတွေပဲ နှော်တတ်တာ၊ ဒါကြီးကို မခေါ်တတ်ဘူး”

“မခေါ်တတ်ရင် ရေး သင်ပေးမယ်”

“ဒီမှာ... ဒါကိုကြည့်”

ရေးက ဆည်းဆာကို ဖုန်းကိုင်နည်း သင်ပေးသည်။ ရှေ့ဆံပင်တွေကို သိမ်းကာ အဖောင်းလေးဖြစ်အောင် လုပ်ထား လျက် ဆံခွယ်ရှည်တွေက ကျောနောက် ဆတ်ခနဲပို့ပစ်တော့ ရေးမျက်နှာဖူးဖူးလေး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပေါ်လာ၏။

နတ်ပန်ဆင်းတဲ့အချစ်ဥယျာဉ်

လှပသော ရေးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ဆည်းဆာ ရင်ခန့်သံတွေ ဖြန့်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ... နားလည်ပြီလား”

“အင်း”

အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ရပေမဲ့ ဆည်းဆာရင်ထဲ လှုပ်ရှား နေ၏။

ဖုန်းကိုင်နည်း ဆည်းဆာ ချက်ချင်းတတ်သွား၏။

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ”

“ကျုပ် အဲဒီလိုကြီးနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရှင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျုပ် လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

“လုပ်ပေါ့၊ ရှင့်ကို ဘယ်သူက တားနေလို့လဲ”

“မင်း”

“ဘာ”

“လင်းအဖြစ် ကျုပ်က ဘယ်လောက်နေရဦးမှာလဲ”

“ဒါကတော့”

“မင်း မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ကျုပ်က အစောကြီးကတည်းက ကြေညာပြီးသားနော်၊ ကျုပ်ဟာ လင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဆည်းဆာဆိုတာ”

“ရှင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“အိမ်ပြန်မယ်”

“ဘာရှင့်”

ချက်ချင်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်သွားတဲ့ ရေးကိုကြည့်ပြီး ဆည်းဆာ အံ့သြသွားသည်။ သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဒေါသ ထွက်စရာ မပါဘဲနဲ့လို့ တွေးသည်။

“ကျုပ်ပြောတာက”

“တော်ပြီ၊ ရှင်ပြောတာကို ရေး မကြားချင်ဘူး”

“မကြားချင်လည်း ပြောရမှာပဲ ရေး”

“ကျုပ် ဒီလို ဝင်ကစွပ်ဘဝမျိုးနဲ့ မနေချင်ဘူး”

“မနေချင်လို့ မရဘူး၊ ဘွားကျန်းမာရေးက ရှင့်အပေါ်မှာ ရှိတာ ရှင်သိပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရှင် သတ်ရက်လို့လား”

“မင်းစကားက ဘာကြီးလဲ”

“ဘွားက ရှင့်ကို သူ့မြေးလို့ ထင်နေတာ”

“ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“အခုမှ ဒီစကားပြောလို့ ရမလားရှင့်”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်က တစ်သက်လုံး အလင်းရောင်လုပ်နေ မှာလား”

“ရေး တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ရေးမှာ အစွပ်စွဲခံလိုက်ရတာကို စိတ်မဆိုးနိုင်။

မျက်နှာကြီးနီပြီး ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကိုပဲ မနုဉ်း တောင်းပန်နေရသည်။ အဖြစ်က ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်း ဖြစ်နေတာ သူသိသလို ရေးလည်း သိပါသည်။ ဘွားကျန်းမာရေး

စိတ်ဆောင်နေတာပဲရှိသည်။ ဆည်းဆာကို သူ့မြေးလို့ ထင်နေတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေရသည်။ မြေးအဖြစ် ဆည်းဆာကို အရိပ် တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဆည်းဆာက ဘွားနားက ရုတ်တရက် ထပ်ပျောက်သွားလို့ကတော့ ဘွားအဖြစ်က မတွေ့ရဲစရာဖြစ်သည်။ ဘွားမှာ ရောဂါစုံနေသည်။ ဒါကို အလင်းရောင်လည်း သိသည်။ သိရက်နှင့် ဘွားဆီကို ပြန်မလာဘဲ ဘာတွေလုပ်နေမှန်းမသိ။ ရေးမှာသာ သူနှင့်တူသည့် ဆည်းဆာဆိုသည့်လူကို ဘွားမြေး အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပေးရန် မနည်းတောင်းပန်နေရတာ သူ သိစေ ချင်သည်။

“ကျုပ် စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ”

“ရေးလည်း ရှင့်လိုပါပဲရှင်”

ရေးစိတ်ထဲကတော့ ဆည်းဆာနှင့် လင်းကို တိတ်တိတ် နှိုင်းယှဉ်မိတာက လင်းဆို ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဟူ၍ပါ။ လင်းက ဘယ်အရာမဆို မြဲစိစိ။ ကျေနပ်သည်၊ မကျေနပ်သည်လည်း မရှိဘဲ ဘယ်တော့မှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်မပြောဘဲ ထင်ရာ လုပ်တတ်သည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ရေးက ဖုန်းလည်းမဆက်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက် ဂီယံကြီးစောင်းထိုင်နေသော ဆည်းဆာကို ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ”

ရေးက ဖုန်းနှင့် သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းတို့ပြီးခေါ်သည်။ သူက ရေးတို့သောလက်ကို ပုတ်ချသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာပြောဦးမလို့လဲ”

“လင်းပြန်လာတဲ့အထိ ကူညီပါနော်”
 “သူက ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”
 ဒါကိုတော့ ရေးလည်း မဖြေနိုင်။
 “ကျုပ်ကို အများသုံးဖုန်းတွေရှိတဲ့နေရာ ပြော”
 “ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 “ဖုန်းဆက်မလို့”
 “ရှင်ကလည်းရှင်၊ ရှင်စိတ်ချည်းပဲ”
 “ဒီမှာ ဖုန်းရှိတာပဲ၊ ရှေ့... ပြော”

“ဆိုလိုချင်တာက သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူဆိုတဲ့ စကားတော့ ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ရေး ပြောချင်တာက”

“တော်ပြီ... မင်း ဘာမှဆက်မပြောတာ အကောင်းဆုံးပဲ”
 ရေး ပါးစပ်ပိတ်ပွားသည်။ ဆည်းဆာက လက်ပိုက်ပြီး ဒီဘက် ပြန်လှည့်ထိုင်တော့ တင်းနေသည့် မျက်နှာကြောင့် မလျော့တော့ ရေး စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်လင်းမှ လင်းဖြစ်နေတော့ခက်သည်။

သူ စိတ်ညစ်နေတာ သိပေမဲ့ မတတ်နိုင်။ သူဖုန်းဆက်တာ နားထောင်ရင်း သူ့ပုံက လင်းနှင့် ပိုကွာလာသည်။

လင်းကတော့ ပုံကျအောင် ညှပ်ထားသော ရွှေအိုးရောင်ဆံတွေကို အကောင်းစားဂျယ်(လ်)စွမ်းနှင့် အမြဲသေတတ်တဲ့ သူကတော့ လက်ငါးချောင်းနှင့် ထိုးသွင်းပုံချထားသလို ပြီးစလို့ပေမဲ့ အဲဒီ အရိုင်းဆန်သော မျက်နှာမှာ သူနေရာနဲ့သူတော့ ကြည့်ကောင်းသား။

တစ်ခုပါပဲ။

လင်းမျက်နှာက အစဉ်သဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုတွေရှိကာ သူကတော့ မာနဖြင့် အမြဲခက်ထန်နေတာမျိုး ဆည်းဆာက ရေးကို ဂရုမစိုက်။ သူပြောရမည့် စကားတွေကိုသာ ခပ်သွက်သွက် ပြောနေ၏။ ဖုန်းပြောပြီးမှ ရေးကို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ကိုငေးနေသည့် ရေးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

ဘယ်အချိန်က သူ့ကို ကြည့်နေမှန်းမသိ။ အကြည့်ချင်း အဆုံမှာ သူ့ရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ရှိန်းမြဲပူနွေးသွားတာ အံ့သြ သွား၏။

သူ ဘာဖြစ်တာလဲ။ လှပသော ရေးမျက်နှာကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ ရင်ထဲ ဖော်ပြရခက်သော ဝေဒနာကြောင့် သူ စိတ်ရှုပ်သွား၏။

“ရှင် နေကောင်းရဲ့လား”

ရေးစကားကြောင့် သူ့ကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလားလို့ပါ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဆောရီး”

“ကဲ... အိမ်ပြန်တော့မလား၊ ဘယ်သွားချင်သေးလဲ”

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခါသည်။

ဘကြီးကို သူ့ကို စိတ်ချဖို့၊ စိတ်မပူဖို့ သူ ပြောပြီးပြီဆိုတော့ ရင်ထဲအေးသွားသည်။

“ဘယ်မှမသွားတော့ပါဘူး၊ အိမ်ပဲပြန်မယ်”

“ရှင်သဘောပါ”

“ကျုပ်သဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံး မင်းသဘောချည်း ဖြစ်နေတာ”

“အဲဒီအတွက် ရှင်ကို ရေး တောင်းပန်ပြီးပြီနော်၊ အခုလည်း ရှင်ကို ရေး ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘွားကို ရှင် ကူညီပေးပါ”

ဆည်းဆာက ရေးမျက်နှာကို စူးစနဲ စိုက်ကြည့်သည်။ ရေးကလည်း သူ့မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် ပြန်စိုက်ကြည့်နေရင်း အကြည့်ချင်း အချိန်အတော်ကြာ ဆုံးသွား၏။ ဘယ်သူမှ အကြည့်ကိုမလွှဲ။ ဒီပုံနှင့် ကြာရင်ခက်တော့မှာ ဆည်းဆာကိုယ် ဆည်းဆာ သိလိုက်သည်။

“ဆည်းဆာ”

ရေးက ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝေဖန်တဲ့ရဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ခု တောင်းဆိုစရာ ရှိတယ်”

ရေးက မျက်နှာရှေ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြီး ပြောတော့ သူက မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် မေးဆတ်သည်။

“ဘာလဲ”

ဆည်းဆာမေးပုံက ဘုဆတ်ဆတ်။ ရေးက ချစ်စရာ ကောင်းအောင် တစ်ချက်ရယ်ရင်း သူမ ပြောချင်တာကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟို... ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ပြောတာကြီး ပြင်ပေးပါလား”

“အာ”

ရေးစကားအဆုံးမှာ ဆည်းဆာ စူပူပူရပ်က ချက်ချင်း အရောင်ရင့်တက်လာကာ ရှက်သွားတာ မြင်ရသည်။

“ပြီးရော”

“သင့်ခံယူ”

ဆည်းဆာက ရေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြေပြီး တစ်ဖက်လှည့် ဆိုင်နေပုံက ဒီက မိန်းကလေးမို့ ရှက်ဖို့ထားပါဦး ရေးက ပြောရင် ဆာက ကျွမ်းနှစ်ပတ်လောက် လိုမ့်ထိုးသွားမလားမသိ။ ရေးက သူ မမြင်ရသော နောက်ကျောမှကြည့်ကာ တသိမ့်သိမ့် အသံ ထွက်အောင်ရယ်သည်။

ဆည်းဆာနဲ့ အလင်းရောင်ရဲ့ မတူကွဲပြားခြင်းက အဲဒီလို တောင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၁၃)

“အဲဒီလိုကြီးတွေ မဝတ်ချင်ပါဘူး၊ ကျည်းကျည်းကျပ်ကျပ် ကျွပ် မနေတတ်ဘူး”

ဆည်းဆာက သူပြောနေကျအတိုင်း အကျင့်ပါအကျပ်ဖြင့် ပြောပြီးမှ သတိရသွားသလိုမျိုး စကားကို ပြန်ငိုဏ်းပေမဲ့ မရတော့။ ရွေးလက်စအင်္ကျီကိုကိုင်ပြီး သူ့ကို စွေစောင်းစေလာကြည့်နေသည့် ရေးကြောင့် ဆည်းဆာမှာ စိတ်ညစ်ညစ်ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ လက်ဖဝါးချင်းမှ ပွတ်လိုက်လုပ်သည်။

“ဟို... ငါ ပြောတာက ပုဆိုးနဲ့ ရိုးရိုးအင်္ကျီပဲ ဝတ်မရဘူးလားလို့”

“မရပါဘူး”

ရေးက ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ထဲက မော်ဒယ်စိမ်းလက်စည်းပါတဲ့ စပို့ရှပ်ကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ကြည့်သည်

“ဒါနဲ့လိုက်တယ်”

“ငါ မဝတ်ချင်ဘူး”

“မရဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ”

“ရော... ညီမ”

“ဒါလေးလည်း ယူမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... မမ”

ရေးက သူမနောက်က လိုက်နေသည့် ဝန်ထမ်းလက်ထဲ နောက်တစ်ထည် ထပ်ထည့်ပေးသည်။ ဆည်းဆာက အင်္ကျီတွေ တစ်ထပ်ကြီးဖြစ်နေသည့် ထိုဝန်ထမ်းမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်ခုံးတွန့်ကာ ရေးနား ကပ်လိုက်၏။

“ရေး”

“ပြော”

“တော်ပြီလေ၊ အများကြီးဖြစ်နေပြီ”

“လိုတောင် လိုသေးတာ”

“ပြောမရရင် ထွက်သွားမှာနော်”

“အမလေး... ကြောက်နေရပါလား”

“တကယ်ပြောတာ”

“ကဲ... ကဲ ဒါဆို တော်ပြီ၊ လာ... ဟိုဘက် ဘောင်းဘီ တန်းသွားမယ်”

“ဘောင်းဘီ ဝယ်ဦးမှာလား”

“ဝယ်ရမှာပေါ့၊ ဘောင်းဘီမပါဘဲ ရှင်က ဒါတွေကို ဘာနဲ့ ဝတ်မှာလဲ”

“ပုဆိုးနဲ့လည်း ရပါတယ်”

“ရှင်ရပေမဲ့ ရေးက မရဘူး၊ လာစမ်းပါ၊ ရေးနောက်တိုက်လိုက်ပြီး ရေး ပြောသလိုသာလုပ်”

“ခက်နေပါလား”

“ဘာမှခက်ဘူး၊ လွယ်လွယ်လေး၊ ပြော... ရှင်ခါးနံပါလဲ ဘယ်လောက်လဲ”

“မသိဘူး”

“ကဲ... ဒါဖြင့် အထဲမှာ သွားဝတ်ကြည့်”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောချပြီးမှ ဆည်းဆာလက်ထပ် အဝတ်တွေ ထည့်ပေးပြီးမှ ရေး အားနာသွားရသည်။ လင်းနု ရုပ်ချင်းတူတာမှန်ပေမယ့် သူက လင်းမှမဟုတ်ဘဲ။

“ဆောရီး... ရေး စိတ်လောသွားလို့၊ အခန်းထဲမှာ ဖြည်းဖြည်းဝတ်ကြည့်နော်”

ရေးက သူ့ကို သတိထားကြည့်မနေတော့ဘဲ ဂျင်း(နီ)ထဲ ထားသည့် ဘောင်းဘီတန်းဘက် လျှောက်ခဲ့သည်။ လင်းနု ကတော့ ငယ်ပေါင်းတွေလည်းဖြစ်ကာ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ် လုပ် အတူတကွ ရှိခဲ့သောသူတွေမို့ ဘောင်းဘီခါးဆိပ် ရေးသိသည်။

အခု သူ့ကျတော့ ရေးက ဘာဆိုတာမှမသိ။ ရေးက ကိုယ် အတွေးနဲ့ကိုယ် သူ့ကိုလှည့်အကြည့် မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာတာ သူ မဟုတ်။

“တို့နတ်သမီးပါလား”

“ကျော်ဇေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ကျော်ဇေပါ၊ ရေးကို သတိရနေတုန်း စိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ကိုရိုကားယား ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံတွေနှင့် ကျော်ဇေကို ကြည့်ပြီး ချစ်မျက်နှာလေး တည်သွားသည်။ လက်မှာလည်း ချိန်းတွေ၊ ဆာင်းဘီမှာလည်း ချိန်းကြိုးတန်းလန်းနှင့်။ ကိုင်းအဖြူကွပ် နက်မှန်အမည်းကို လည်ကုတ်မှာ ပြောင်းပြန်ချိတ်ထားသည်။ နောက်လိုက် နောက်ပါ အခြံအရံများနှင့် ကျော်ဇေက ရေးတို့နှင့် တစ်တန်းတည်းသား။ တစ်ကျောင်းတည်းသား။ ဒါပေမဲ့ အကျင့် နှိုက်ချင်း မတူတာမို့ ရေးက လမ်းတွေ့ရင်တောင် မျက်နှာလွှဲပြီး ထားမပြောခဲ့သူ။ ကျော်ဇေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရေးကိုတွေ့တာ မှ လှပသော ရေးမျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်သည်။

“ခုနက လင်းမဟုတ်လား ရေး”

“အင်း”

“ဘောင်းဘီတန်းရောက်နေတာဆိုတော့ ဘာလဲ ဟိုကောင်တွေက ဝယ်ပေးမလို့လား”

“နှင့်အပူ မပါပါဘူး”

“စကားကို ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ”

“အကောင်းပြောနေတာပဲ၊ လင်းနဲ့နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ကိုယ်က ရေးကို ချစ်နေတဲ့သူ”

“နှင့် မဆိုင်တာတွေ မပြောနဲ့ ကျော်ဇေ”

“ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါ ရေးရယ်”

“ရေးကို ချစ်တယ်”

“သေလိုက်”

“ရေးအချစ်ကိုရရင် သေမယ်”

“ကျော်... နှင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ငါ့ရှေ့ဖယ်စမ်း”

ရေးက ကျော်ကို ကွေ့ပိုက်ရှောင်ထွက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ကျော်က သူမသွားမည့် လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ရပ်ထား၏။

“မဖယ်ဘူး”

“နှင့်ဆီက ငါ တောင်းထားတဲ့အဖြေ”

“ကျော်”

“ဒါ လူမြင်ကွင်းကြီးနော်၊ ငါ ရုတ်ရုတ်သံသ့ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ မချစ်တာလဲ ရေးရယ်”

“မုန်းလို့ဟေ့၊ ကြည့်မရလို့၊ ရှင်းလား”

“လင်းကို ရေး မချစ်တာ ကိုယ်သိတယ်”

“နှင့် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ရေးကို ချစ်နေတာ”

“နှင့်တော့ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေတော့မှာပဲ”

“ရေးသတ်ရင် သေရဲပါတယ်”

“ငါ တကယ်သတ်မှာနော်”

“ကျော်...”

ရေးက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် ဖြတ်အော်သည်။ ဒီကောင်ဟာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက လင်းရဲ့ မြို့စိစိ အေးစက်စက်အေး

ခြောက်လို့ အမည်တပ်ခဲ့သည်။ လင်းကလည်း ဂရုမစိုက်။

“သူ ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ငါ မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ရှင်းစရာ ဆည်း မလိုဘူး၊ ဒေါသထွက်စရာလည်း မလိုဘူး၊ အသက်သေမှ ပြနေစရာလည်း မလိုဘူး”

ကျော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လင်းက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောထားဖူး ဆို ရေးမှာသာ ကြားထဲက မခံချိုမခံသာ ဖြစ်နေရသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ လှရေးကြွယ်”

ရေးနှင့်ကျော် နောက်ပါးသို့ ရောက်လာသူက ဆည်းခား။

ပထမတော့ အသိမိတ်ဆွေတွေနှင့် ရိုးရိုးတန်းတန်း စကား

ပြောသည်ထင်ကာ ဆည်းဆာက ဒီအတိုင်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။

နောက်မှ လှရေးကြွယ် ထွက်သွားချင်တာကို ဖယ်မပေးဘဲ လင်း

ဆည်းဆာတဲ့လူကြောင့် ဆည်းဆာက ဒီဘက်အထိ လျှောက်လာ၍

ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆည်းဆာအသံကြားတော့ ကျော်က နောက်

ဖျတ်ခနဲ လှည့်ရပ်သည်။

“ဟာ... တို့ရဲ့ ကျောင်းစုဇာဆောင်ကြီးပါလား”

ကျော်က အလင်းရောင်အမှတ်နှင့် ဆည်းဆာမျက်နှာကို လိုစွာ ကြည့်၏။

ဆည်းဆာက နီစပ်စပ်မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံဘုကြီးတွေ

နေသည့် ကျော်ကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ လှရေးကြွယ်

လှမ်းကြည့်သည်။

“သွားရအောင်”

“အိုကေ”

ရေးက ဆည်းဆာခေါ်ရာသို့ အသာတကြည်ပဲ သွံတီးထွက်လာ၏။ စောစောကတော့ ဝယ်ပါရစေဦး။ နေပါဦးလို့ ပြောခဲ့သူက သူမ မဟုတ်တဲ့အတိုင်း။ နှစ်ယောက်သား အတူ လှည့်ထွက်ဟန် ပြင်လို့ကပ်သည်။

“ဟိတ်ကောင်... နေဦး”

“ကျော်ဇေ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင် ဝင်မပါနဲ့ ရေး”

“ကျော်ဇေ”

ဆည်းဆာပန်းတစ်ဖက်ကို လာဆွဲတဲ့ လက်တစ်ဖက်နှင့် နှိမ့်ချတဲ့ အခေါ်အဝေါ်နှင့် ရန်စလာသူကြောင့် ဆည်းဆာရင်ထဲ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဒေါသက၊ ခေါင်းပြူလာ၏။

“ဟိတ်ကောင်... အခြောက်”

“ဘာ...”

“ကျော်ဇေ”

“ကဲကွာ”

“အား...”

“ဝုန်း”

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဟု ယူဆထားသမျှ အခု သူပန်းကိုဆွဲခေါ်တာက ‘အခြောက်’ တဲ့။ ဆည်းဆာ သွေးတွေက မီးပြင်းပြင်း အတိုက်ခံလိုက်ရသလို ပွက်ခနဲ လှိုက်ဆူသွားသည်။ ဒေါသ ရှေ့ဆောင်တဲ့အခါ အသိတရားတွေက သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကုန်ပြီ မျက်ဝန်းထဲ ပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆည်းဆာက ပန်းကို ကိုင်ထား

သည့်လက်အား ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်ရင်း ဖျတ်ဆို လှည့်လိုက်တာ နှင့် နောက်ကကောင်ရဲ့ မျက်နှာဆီ ထိုးချပစ်သည်။

“အလင်း... မလုပ်နဲ့”

“ခွပ်”

“အို”

“ဟေ့ကောင်... မင်း”

အင်္ကျီဆိုင်ထဲ အခြေအနေတွေ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွား၏။ အလစ်ခံလိုက်ရ၍ ကျော်ဇေက ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျကာ ကျန် နှစ်ကောင်က ပြေးထူရင်း ဆည်းဆာက အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့်။ ဆည်းဆာက ခူးနားအထိ ပုဆိုးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံမသည်။

“မကျေပွဲနဲ့ချင်သေးရင် ကားပါကင်မှာ ငါစောင့်နေမယ်”

“လာပါတော့ ဆည်းဆာရယ်၊ တို့ကိုလည်း ဝဲပါဦး၊ ဟိုမှာ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြပြီ၊ လာပါတော့”

ရေးက လက်မောင်းမှ အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ကတ်(ရှ်)ရှာမှာ ဆွဲရှင်းသည်။ ထို့နောက် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ကားပါကင်ဆီ ရောက်ထားသည်မသိ။ ဆည်းဆာကတော့ ထိုအချိန်အထိ ပုဆိုးစုံကိုင်ထားတာကိုလည်း မချသေး။ ဒေါသလည်း မပြယ်သေးဘဲ တောက်တစ်ခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။

“ကားပေါ်တက်လေ ဆည်းဆာ”

“မသွားသေးဘူး၊ ဟိုကောင်ကို စောင့်ဦးမယ်”

“ရေး တောင်းပန်ပါတယ် ဆည်းဆာ”

“ရန်မီး မပွားချင်ပါနဲ့၊ ရေးတို့ ပြန်ကြရအောင်”

“သူတို့က ဆည်းဆာကို လင်းအမှတ်နဲ့ ပြောကြတာပါ။ လင်းဆို ဒီအတိုင်း ထွက်သွားတာ များတော့လေ”

“လင်းဆိုတာ အခြောက်လား”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ အေးအေး နေတတ်တာပါ”

“တောက်”

ဆည်းဆာက ကားဘီးကို ခြေထောက်ဖြင့် ပိတ်ကန်သည်။ သူက ထိုးလည်းထိုးခဲ့သေး။ အဲဒီမကျေခြင်းများစွာနဲ့ လက်သီး လက်မောင်းတွေ တန်းဆဲဖြစ်သည်။ လင်းနဲ့ လုံးဝမတူတာ သေချာ သည်။

“အလကားကောင်”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲဟင်”

“ကျော်စေတုကောင်”

“လူကိုများ မတူသလို မတန်သလိုနဲ့”

“နေစမ်းပါဦး၊ လှရေးကြွယ်က အဲဒီကောင်ကို မပြော မဆိုရဲဖြစ်နေရအောင် အဲဒီကောင်က လှရေးကြွယ်ရဲ့ ရည်းစားလား”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ဆည်းဆာနော်... ထင်ရာမြင်ရာတွေ စွတ်မပြောနဲ့”

“ဟာ... မြင်တာကို ပြောတာလေ၊ ဒီလောက် ရမ်းကား နေတဲ့ကောင်ကို ပါးနှစ်ချက်လောက် ပိတ်ချဖို့ကောင်းတာ၊ ခင်ဗျား က ကြောက်ပြန်တော့”

“ဒီမှာ”

ရေးက ကားနောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဒေါသနှင့် ဝယ်လာ သမျှ အထုပ်တွေကို ပစ်ခတ်ထည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့ကို ခါးထောက် ထည့်လိုက်သည်။

“ကြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါသကို ထိန်းလိုက်တာ၊ လောက် လူစည်ကားတဲ့နေရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဗဟို ပြုပြီး ယောက်ျားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြရင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုမြင်မလဲ၊ ရှင် စဉ်းစဉ်းစားစားပြောပါ”

“ဘယ်လိုမြင်မြင်ပေါ့၊ ကိုယ်မှန်တာ ကိုယ်သိရင် ပြီးတာပဲ”

“အဲဒီစကားကို လူနည်းစုပဲရှိတဲ့ ရှင်ရွာမှာ သွားပြော”

“မင်းက ငါ့ကို ရန်တွေ့နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရန်တွေ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျစ်”

သူ့အရပ်မီအောင် ရေးက ခြေဖျားထောက်ကာ ပိတ်အော် သည်။ အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိသည့် ဆည်းဆာကိုလည်း ဒေါသ ဖြစ်နေသည်။

“ဒီမြို့မှာတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာက ပတ် နန်းကျင်ရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊ သွန်လိုသွန်၊ မှောက်လို မှောက်ရအောင် ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာက ရေလို မပေါ့ဘူး၊ ဒီတော့ နှုတ်ထင်တိုင်း ပြုမူရမှ ကျေနပ်မယ့်ဆိုရင် နေခဲ့ပါ၊ သုံးယောက် တစ်ယောက်ချလို့ နိုင်တယ်ဆိုတော့လည်း ရှင်ရာဇဝင်မှာ ချရေးကောင်းအဖြစ် ကမ္ဘာလုံးထိုးလို့ရတာပေါ့”

“မင်းပဲ ပြောတော့”

ဒေါသနှင့် ရေးကပြောပြီး ကားခေါင်းကို ကွေ့ပတ်လျှောက်
တော့ ဒေါသကြောင့် ဒေါက်ဖိနပ်သံက တခွပ်ခွပ် ပိုမြည်သည်။
ဆည်းဆာကတော့ သူ့ထက်ပိုကြီးထွားသွားတဲ့ ဒေါသကိုမြင်ပြီး
ဘာမှလည်း ဆက်မပြောဘဲ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ရေးလိုပဲ
ဝုန်းခိုင်းကြ ဝင်ထိုင်သည်။

“ရှင် ရေးကို မကျေနပ်ဘူးလား”

“အခြေအနေက ကျေနပ်ရမယ့် အနေအထားလားဆိုတာ
ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစား”

“ရှင်ကို ရေး တောင်းပန်နေပြီပဲ”

“မတောင်းပန်နဲ့၊ မကျေနပ်ဘူး”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ဆည်းဆာ”

ရေး ရင်မောသွားသည်။ ဆည်းဆာမျက်နှာက တင်းသည်။
မျက်ခုံးကို တွန့်ထားသည်မှာ ရေး မြင်သာအောင်ဖြစ်လျက် လူကို
ဂျစ်တိုက်တာလည်း လင်းနဲ့ တခြားစီ။ ရေးကို မကျေနပ်ဖြစ်နေ
သည့် ဆည်းဆာကိုကြည့်ပြီး ရေး သက်ပြင်းကျိတ်ချလိုက်၏။

အခန်း (၁၃)

ပြာမှိုင်းသော မိုးကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုထားသည့်
မိန်းညိုညိုတောတန်းလေးအဆုံးလေးကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ဘယ်
နေရာကြည့်ကြည့် လယ်ကွင်းနှင့် ရိုးပြတ်တောကို မြင်နေရတာ
သဘာဝဆန်သည်။ အစတုန်းက ဒီခရီးကို အလင်းရောင် သိပ်စိတ်
ဆင်စား။ ယွန်းက ဇွတ်ခေါ်၍ ဒီနေရာလေးကို ရောက်လာရခြင်း
ဖြစ်သည်။

အခုတော့လည်း ယွန်းပြောသလို စိတ်ထဲမှာ အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်သွားတာ ဝန်ခံသည်။ ယွန်းကတော့ တစ်ချိန်လုံး အလင်းရောင်
ထို လိုက်ငေးနေတတ်တာ သူသိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည့်
ထွန်းကို သူချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ ယွန်းက ရုပ်ကလေး မှန်နေ
အောင် ချောသလောက်၊ လှသလောက် စိတ်ထားက ဖြူစင်ရိုးသား
ထွန်းသည်။ ယွန်းမှာ တခြားသူတွေလို ဘာလောဘာမှ မရှိတာကို
သူ သဘောအကျဆုံးဖြစ်သည်။

သူလိုချင်တာလည်း ဒါပဲဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ဆိုသည့်
သူ့ဘဝမှာ မိန်းကလေးပေါင်းများစွာ ကြုံဖူးသည်။ ချစ်တမ်း
တစားဖူးသည်။ အားလုံးက အလင်းရောင်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်ကြ

သည်။ ချစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အချစ်က ကန်သတ်မှုပေါ်ပါသည်။ ကောင်တွေ စည်းတွေပါသည်။ သူတို့ တကယ်လိုချင်တာက အလင်းရောင်ဆိုသည့် သူ့ကို မဟုတ်။ အလင်းရောင်အဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် သူ့ဘဝ။ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှု။ သူ့ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဖြစ်သည်။

အားလုံးက လူမတူပေမယ့် ဖြစ်ချင်၊ လိုချင်တာတွေပုံစံတူသည့်အတွက် အလင်းရောင် ရယူချင်သည့် ဘဝနှင့်ဆက်တစ်ထပ်တည်းမကျ။ ယွန်းနှင့်ကြတော့မှ သူ ဖြစ်စေချင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာ၏။ ယွန်းဘဝမှာ အချစ်ပဲရှိသည်။ အချစ်ထဲအရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိ။ အလင်းရောင် ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် သူစိတ်မဝင်စား။ ယွန်းစိတ်ဝင်စားတာက အလင်းရောင်ရဲ့အချစ်အလင်းရောင်ရဲ့မေတ္တာ။ တခြား ဘာတွေဖြစ်ဖြစ် ယွန်းက မစိုက်။ ရိုးသားသည့်ယွန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် တကယ့်မေတ္တာစစ်ချစ်မိသွားတာ ယွန်းအစ်ကို သွန်းဆစ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါက်ထားလိုက်သည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ယွန်းနှင့်သူ ဘဝစခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်သည်။

အပေးအယူမျှသည်။ စိတ်ချမ်းသာမှုကို အဓိက ဦးစားသည်။ လောကကြီးမှာ အချစ်ရှိနေလျှင် သူတို့ဘဝကြီးတစ်ခုပြီးပြည့်စုံနေကြသူများအဖြစ် ဘဝကို အကျေနပ်ကြီး တွေ့နိုင်ကြ၏။

“မောင်”

“ဟင်”

“ယွန်းပြောတာ ကြားရဲ့လားလို့”

“ဟင့်အင်း... ယွန်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ မောင် မကြားလိုက်ဘူး”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ယွန်းက နှုတ်ခမ်းစုပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဖွဖွလှမ်းထုသည်။

“ပြော... ခုတည်းက ဘယ်ကောင်မလေးအကြောင်း တွေးနေတာလဲ”

“ဒီကောင်မလေးအကြောင်းလေ”

“သွားပါ၊ မောင့်ကို မုန်းတယ်သိလား”

“ဘယ်လောက်မုန်းလည်း စမ်းကြည့်ရအောင်”

“မောင်နော်”

“အို”

နွေးသွားသည့် ပါးလေးနှင့် နဖူးလေးကြောင့် မောင့်ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးနှင့်ထုတော့ မောင်က ရယ်သည်။

“ယွန်းက အရမ်းချစ်စရာကောင်းတာပဲ”

“မောင့်နားမှာနေပြီး သိပ်အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့နော်...”

ဒါပဲ”

“သွားပါ၊ ဘယ်သူက မောင့်ကို အသည်းယားအောင် လုပ်နေလို့လဲ”

“ကဲ... ခုနကကား ဆက်ပါဦး”

“ဘာလဲ”

“ယွန်းပြောနေတဲ့ ဘုရားအကြောင်းလေ”

မောင့်စကားကြောင့် ယွန်းက သူမ ပြောလက်စ စကား သတိရသွားပြီး သူမ သိထားသည့် ဘုရားအကြောင်း မောင့်ကို ဆက်ပြောပြသည်။

“ဒီလိုလေ မောင်ရဲ့၊ အခု ယွန်းတို့ဖူးနေတဲ့ ဘုရားက ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတဲ့”

“အင်း... ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီဘုရားလေးက သူ့အလိုလို ပေါ်လာတာတဲ့ မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တည်တဲ့သူလည်း မရှိဘဲနဲ့ မြို့ရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ ပေါ်လာ တုန်းက တစ်ဆူတည်းတဲ့၊ ဒါနဲ့ ဒီနားမှာ နားမွေးတဲ့ ဦးလေးကြီးက အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး သာသနာ့မြေဖြစ်ခဲ့ရင် နောက်ထပ် ဘုရားနှစ်ဆူ ထပ်ပေါ်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာတဲ့”

“ဪ”

ယွန်းပြောသမျှကို သူ စိတ်ဝင်စားစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ လေရိုင်းတွေက တပျားပျားတိုးတိုးနေ၍ ဘုရားဆီမှ ဆည်း လည်းသံနှင့်အတူ ညောင်ပင်ဆီမှ ညောင်ရွက်စိမ်းတွေ တဖြောဖြော ကြွေကျလာကြတာ သူတို့အနီးတစ်ဝိုက်၌ ပြန့်ကျဲနေကြ၏။ ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော ဝန်းကျင်ကို ငေးမောရင်း...

လင်းက ဇနီးသည်ပြောသမျှ နားထောင်ရင်း စေတီအောက် ကြည့်ညှိစိတ်နှင့် ဖူးမြော်မိသည်။ ဘုရားပရဝဏ်လို့ ပြောရမယ့်

နေ့နာမ့်တွေ ဝိုင်းရံထားသော ထုံးဖြူစေတီတစ်ဆူပဲရှိကာ မနီးမဝေး မှာ ရေကန်၌ တံတားလေးထိုး၍ ကျောင်းဆောင်လေးတစ်ခုရှိကာ ထိုကျောင်းဆောင်ထဲ၌ ရဟန်းတစ်ပါး သီတင်းသုံးနေသော ရုပ်တု ရှိသည်။

“အဲဒီဦးလေးကြီး အဓိဋ္ဌာန်ထားခဲ့သလို တကယ်ပဲ ဘုရား နှစ်ဆူ ရှိတာလား၊ ယွန်း”

“ရှိတယ်လို့ပြောတယ် မောင်”

လင်းကမေးတော့ ယွန်းက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်”

“ကြည့်ညှိစရာလည်းကောင်းတယ် မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဒါကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်စေတီလို့ နာမည်ကျော်တာပေါ့ မောင်ရဲ့”

“တကယ် ဆုတောင်းပြည့်သတဲ့လား”

“ပြည့်တာပေါ့”

ယွန်းက မျက်ဝန်းမှေးမှေးလေးတွေ မှိတ်ကျသွားအောင် ဦးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို ဆုတောင်းကြမယ်လေ”

“မောင်က ဘာဆုတောင်းမှာလဲ”

“အင်း”

“ဘာဆုတောင်းရမလဲဆိုတော့ ဘဝဆက်တိုင်း ယွန်းနဲ့ ခေါင်းရပါလိုက် ဆုတောင်းရမလား”

“မောင့်သဘောပေါ့”

“ယွန်းကတော့ အခုဘဝရော နောက်ဘဝမှာပါ မောင့်ကို ချစ်တာပဲ။ ဖခင်ကတော့ နောက်ဘဝမှာပါ ဖခင်ကတော့ နောက်ဘဝမှာပါ ဖခင်ကတော့ နောက်ဘဝမှာပါ”

“ယွန်းလေးတောင်းတဲ့ဆု ပြည့်စေဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်”

“အဟား... လင်မယားချင်း ကျေးဇူးတင်နေသေးလား ယွန်းရဲ့”

“ယွန်းက မောင့်ကို ချစ်တာကိုး”

“မောင်ကလည်း ဟောဒီက ယွန်းကို အချစ်ရဆုံးပါ ယွန်းရယ်”

“မောင်”

“ပြောလေ ယွန်း”

“ယွန်းကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားရဘူးနော်”

“ယွန်းလည်း မောင့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါဘူး လို့ ကတိပေးပါတယ် မောင်ရယ်။ အခုဘဝရော နောက်ဘဝမှာပါ မောင်နားမှာ အမြဲရှိနေမယ့် မောင်ရဲ့ယွန်းပါ”

“ကျေးဇူး”

“ကျေးဇူးနော် မောင်”

“အင်း”

“အဟွန်း... ဟွန်း”

ယွန်း နှစ်ခြိုက်စွာရယ်ရင်း မောင်လက်ခုံပေါ် ယွန်းက လက်မဝါးနှင့် အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ မောင်နှင့်အတူ ဒီ

ဘာသာကြည်မွေသော ညနေခင်းလေးအား ယခင်က မကြာခဏ ချစ်ကူးယဉ်ကြည့်ဖူးသည်။ လိမ္မော်ရောင်တောက်နေတဲ့ နေတစ်နေ့ လက်ကျွန်းအလင်းအောက်မှာ လေပြည်တွေအေးပြီး ရင်ထဲ နွေးနေရမည့်အချိန်။

ယခုလို တကယ်ပိုင်ဆိုင်လာရသည့်အခါ ဒါ အိပ်မက်လား ဆို မကြာခဏ တွေးမိသည်။ တွေးမိတိုင်း မယုံမရဲ ဖြစ်လာသော တစ်တိုက်သည် မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်ရမှ၊ မောင့် လက်ဖျား အေး ပြေးဆွဲလိုက်ရမှ ပျောက်ကွယ်သွားစမြဲ။ ဖွင့်ပြောရင် အရူးလို သတ်မှတ်ခံရမှာဖြစ်ပေမဲ့ တစ်ခါတလေတော့ မောင့်မျက်နှာကို အမ်းတမ်းတတငေးပြီး ပြောပြချင်ပါသည်။

ယွန်း မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲလို့လေ။

“မောင်”

“ဟင်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်”

“သိပ်မခွဲနဲ့နော် ကောင်မလေး၊ သိပ်ချစ်လာရင် မလွယ်ဘူး ချစ်ကုန်မယ်”

မောင့်စကားအဆုံးမှာ ယွန်း ရယ်လိုက်သည်။

“သိပ်ပျော်တာပဲ မောင်ရယ်”

“မောင်လည်း ပျော်တာပဲ”

“ဘွားကိုလည်း သတိရတယ်”

“ဘွား”

“အင်းလေ”

“မောင့်ဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဘွား၊ ဘွားက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာ”

“ဘွားခေါ်တဲ့အချိန်ကျရင် မောင်တို့ ပြန်သွားရုံပဲ၊ အဲဒီကျ ယွန်းကို ခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်ပြီးယူမယ်”

“ယွန်းအတွက် အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ ယွန်းနားမှာ မောင် ရှိရင် ယွန်းဘဝ ပြည့်စုံပြီ”

“မောင်က ယွန်းကို ဒီထက် ပိုပြည့်စုံအောင် ထားမှာ သားတွေ မြေးတွေနဲ့လေ”

“ဒါဆို မောင့်အဘွား မြန်မြန်ပြန်ခေါ်အောင် ဆုတောင်းပေါ့”

“အဲဒါက ဆုတောင်းစရာမလိုဘူး ယွန်းရဲ့၊ ဘွားက မောင် ကို အရမ်းချစ်တာ၊ မောင် မရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ အခု ပြန်မခေါ်သေး တာလည်း စိတ်ဆိုး မပြေသေးလို့နေမှာ”

ယွန်းက ကလေးဆန်ဆန်အတွေးနဲ့ ကလေးလို အပြစ်ကင်း လွန်းတဲ့ မောင့်မျက်နှာချောချောအား ချစ်မဝစွာ ငေးမောနေမိသည့် မောင့်အဘွား ပြန်ခေါ်လျှင် တက်တက်ကြွကြွ ပြန်ပါသွားမည့် မောင့်ကို မြင်ယောင်ရင်း စိတ်ထဲ စိုးရိမ်မိတာက သူမကို ကြည့် ပါ့မလားဆိုတာပင်။ မိဘမဲ့ ကလပ်မှ ကချေသည်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ထူး တွေက သားရှင်တိုင်း လက်ကမ်းကြိုချင်စရာမှ မကောင်းတ သေချာသည်။

“ဟေ့... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်သွားတဲ့ ယွန်းနဖူးအား သူက လက် ဖနှောင့်ဖြင့် မနှာအောင် ဖွဖွထုကာ ခေါ်သည်။ ဒီတော့မှ ယွန်းက

သတိဝင်လာသလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“မောင့်အကြောင်း”

“မောင့်အကြောင်း... ဟုတ်လား”

“အင်း”

“စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူး၊ စိုးရိမ်တာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင့်အဘွားက ယွန်းကို သဘောတူပါ့မလားလို့၊ ဟို... ယွန်းက သားရှင်တိုင်း ခေါင်းခါချင်စရာ မိန်းကလေးဆိုတော့”

“မောင်က ယွန်းကို ချစ်နေတာပဲ၊ ဘွားကလည်း သူ့မြေး ချစ်တဲ့ ယွန်းကို ချစ်မှာပါ၊ အားမငယ်နဲ့နော် ယွန်း”

မောင်က အားပေးပေမယ့် ယွန်းက အားငယ်စိတ်နှင့် ပြောတာကြောင့် မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တောက်လာတာ မျက်ရည် တွေကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝေဝေလှာတဲ့ မျက်ရည်တွေက မောင်ကို အသားခံခြင်းလို့ မောင် မထင်စေချင်၍ ယွန်းက ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်နှာလွှဲတော့ ကျောပြင်နောက် ရောက်နေသော အုံခဲနေသော ဆံနွယ်ရှည်တွေက သူနှင့် သူမအကြား ကတ္တီပါကား လိပ်ချလိုက် သလိုရှိသည်။

“ယွန်း”

“ရှင်”

“မောင့်ကိုချစ်လား”

“ချစ်တယ်”

လင်းက ရင်မောခြင်းအား ပင့်သက်တရွိုက်နှင့် ဖြေလျှော့ရင်း

ရင်ပြင်ပေါ် လက်ထောက်ထားသည့် လက်ချောင်းဖြူသွယ်သွယ်
တွေကို အပေါ်မှ ထပ်မိုးကိုင်သည်။ အံ့သြခြင်းကြောင့် ဝင့်ခံ
ပြေးကပ်လာသော မျက်လွှာထောင့်စွန်းမှာ မျက်ရည်စေ့
စွန်းထင်းလာ၏။

“ဒါဆို မောင့်ကို ယုံ”
“မောင့်ကို ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”
“တော်ပြီ ယွန်း”

“ဟင့်အင်း၊ ယွန်းပြောတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး မောင်
တကယ်ဆို မောင့်ကို စချစ်ခဲ့ရတာ ယွန်းဆိုတော့ ကိုယ့်အချစ်မေ
အားငယ်စိတ်နဲ့ ပြောမိတာမျိုးပါ”

“ယွန်းနားမှာ မောင် ရှိနေပြီပဲ၊ အဲဒါတွေ မေ့လိုက်တော့
လင်းက မျက်ဝန်းမှေးမှေးလေးအောက်မှ နှုတ်စင်းစင်းလေး
ပြီးတော့ မထူမပါးနှုတ်ခမ်းတွေအထိ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည့်
ယွန်းခံစားချက်ကို သူ သိသည်။ သိ၍လည်း ယွန်းကို ပိုချစ်
သည်။ ပိုသနားရသည်။

ယွန်းက သိပ်လှသည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သူ့ကို
သည်။ သူ သတိထားမိတာက ချစ်မြတ်နိုးခြင်း အရိပ်တွေ
အမြဲပြည့်လျှံနေသော သူမ အကြည့်များ။ ချစ်သူတွေ စဉ်
ကတည်းက သူ့အလို သူ့အကြိုက်ကို မျက်တောင်မခတ် လှေ့
ရင်း ပြုပြင်ခဲ့သူက သူမ။ ရိုးသားသည့် သူမမှာ လိုချင်တာ
ဖြစ်ချင်တာ ဘာဆို ဘာမှမရှိ။ လောဘနည်းသည့် ကလေး
ဖြစ်သည်။

“အဲဒီဆံပင်တွေက ကွေးကွေးကောက်ကောက်နဲ့ကွာ၊ ရုပ်
ကလေးက လှချင်ရက်နဲ့ ဆံပင်တွေက ဖျက်နေတာ”

“တကယ်လားဟင်”
“တကယ်ပေါ့”
“မောင်မကြိုက်ရင် ယွန်းလည်း မကြိုက်ဘူး”

လင်းပြောပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူမဆံပင်တွေမှာ
ကောက်သားမတွေ့ရတော့တဲ့အထိ ပကတိ ဖြောင့်စင်းနေ၏။

“လှလိုက်တာကွာ”
“အဲဒါ မောင့်ကိုချစ်လို့”
“မောင် မကြိုက်ဘူးထင်ရင် ယွန်း ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး”
“မကြိုက်ဘူးလို့ မပြောမိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဆံပင်ကြီးက ဖျက်နေတာဆို၊ အဲဒါကြောင့်
သွားဖြောင့်လိုက်တာ၊ အဟွန်း... မောင့်စိတ်ကြိုက် နေပါ့မယ်၊
မောင့်စိတ်ကြိုက် အိမ်နီးပါးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ယွန်းကို ခွဲမသွားဖို့တစ်ခုပဲ
မောင်က ကတိပေး၊ ကျန်တာအားလုံး မောင့်သဘော၊ မောင့်
အနားရှိရင် ပြည့်စုံပြီ”

“မောင့်ကို အဲဒီလောက်ချစ်လား”
“ရင်ထဲရှိတာ ဒီထက်ပိုပြောမပြတတ်လို့၊ မောင်ချစ်တာ
ထက် ယွန်းကပိုချစ်တယ်”
“သိပ်စကားတတ်တဲ့ ကောင်မလေး”
“လာခဲ့”
“မောင်နော်”

“အို”

“ချစ်တယ် ယွန်းရယ်”

“ယွန်းလည်း ချစ်တယ်”

“ယွန်းရယ်”

ရှက်ရွံခြင်းကင်းစွာ ချစ်ခြင်းဒဿနကို သူမ ဖွင့်ဟပြော
ကတည်းက သူမနှလုံးသားကို သူ လက်ဖျားခါသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။
လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း အရာရာ သူ့စိတ်ကြိုက်၊ သူ
သဘောဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် မေတ္တာက အလျားအနံ့မရှိပေမဲ့ အသွား
အပြန်ရှိနေခြင်းကို သူ လက်ခံမိပြီ။

ယွန်းကို သူချစ်သည်။ သူချစ်သည့် ယွန်းကို ဘွားကလည်း
ချစ်ကိုချစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“ဒီဘုရားက ဆုတောင်းပြည့်တယ်ဆိုရင် မောင်တို့ ဆု
တစ်ခုပဲ တောင်းရအောင်”

“မောင့်ဘဝမှာ ဆုတောင်းစရာမလိုဘူးဆို”

“အရင်က မလိုပေမဲ့ အခုတော့ လိုသွားပြီ”

“ဘာဆုတောင်းမှာလဲ... ပြောလေ”

ကျော့နောက်ရှိ ဆံပင်တို့ကို ပခုံးတစ်ဖက်ဆီ ဆွဲယူသိမ်းရင်း
ယွန်းက မေးသည်။ သူက ဘုရားဘက် မျက်နှာမူကာ လက်အုပ်
ချီသည်။

“လိုက်ဆို... မောင်ဆိုတဲ့အတိုင်း”

ယွန်းက သွားတန်းတွေပေါ်အောင် အသံမထွက်ဘဲရယ်ရင်း
မောင်နဲ့အတူ လက်အုပ်ချီသည်။

“ကဲ... ဆိုပါပြီရှင်”

“ကျွန်တော် အလင်းရောင်နှင့်”

“ကျွန်မ ယွန်းဆစ်... အဲဒီလို ဆိုရမှာလား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ယနေ့ယခု အချိန်မှစ၍”

“ယနေ့ယခု အချိန်မှစ၍”

“သေအတူ ရှင်မခွာ ပေါင်းသင်းရပါလို၏”

“သေအတူ ရှင်မခွာ ပေါင်းသင်းရပါလို၏”

“အကယ်၍ ဤနှစ်ယောက်ကြား အနှောင့်အယှက်
အဖျက်အဆီး အတားအဆီးများ ရှိခဲ့ပါက...”

ဒီနေရာကျတော့ ယွန်းက ချက်ချင်းလိုက်မဆိုဘဲ သူ့ကို
ခေါင်းငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ လင်းက ဆိုလေဟူသော သဘောပါ
သည့် အမူအယာဖြင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“အကယ်၍ ဤနှစ်ယောက်ကြား အနှောင့်အယှက် အဖျက်
အဆီး အတားအဆီးများ ရှိခဲ့ပါက...”

“ရှင်ကွဲ မကွဲလို၊ သေကွဲသာ ကွဲရပါလို့၏ဘုရား”

“မောင်”

ယွန်းရဲ့ အထိတ်တလန့် ခေါ်သံကြားပေမဲ့ သူက ဘုရားကို
အာရုံပြုပြီး မျက်ဝန်းတွေ မှိတ်ထားသည်။

“ရှင်ကွဲ မကွဲလို၊ သေကွဲသာ ကွဲရပါလို့၏ဘုရား”

ယွန်း၏ ဆုတောင်းသံအဆုံးမှာ လေပြင်းတစ်ချက် ဝေတိုက်
ခြင်းကြောင့် ဆည်းလည်းသံတွေက ဆူဆူညံညံအသံ ပေးသွား

သည်။ ဘုရားမှပြန်အထွက် အိမ်အပြန်လမ်းသည် လမ်းမီးတိုများ လင်းလက်နေပေမဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မွေးမြူရေးခြံတွေ ဖြစ်သည်။ ကွန်တိန်နာကားဝင်းကြီးတွေထဲမှာ လမ်းကလေးတိုတိုတိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ လမ်းကလေးနှင့်အပြိုင် ယွန်းကလည်း သူလက်မောင်းကို တွဲချိတ်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဒီနေရာလေးက ယွန်းရောက်လာရတာက ယွန်းရဲ့မိဘနှစ်ပါး ခေါင်းချသွားသည့် နေရာလေးဖြစ်နေ၍ မောင့်ကိုပါ ဒီရွာလေးကို ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတွေကို မောင် မသိ။ ယွန်းကလည်း မောင့်ရဲ့ ရှင်းပြနေတော့။ သူမဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရတာကိုပဲ သူမ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေမိတာပါ။ အခုတော့ မောင့်စကား ကြောင့် ယွန်း အသံတိတ်သွား၏။

“ဘာလို့ အသံတိတ်ကျသွားတာလဲ ယွန်း”

ယွန်းက သူလက်မောင်းမှာ ပါးအပ်ပြီး သူ့ခြေထောက်တွေ ငုံကြည့်သည်။

“ယွန်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဘာကိုလဲ”

“မောင့်ဆုတောင်းက ကျိန်စာကြီးနဲ့ တူမနေဘူးလားဟင်”

“ယွန်းက မောင့်ကို ထားခဲ့ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလို့ အဲဒီဆုတောင်း ကို ကြောက်နေတာလားဟင်”

လျှောက်နေရာမှ ယွန်းက ခြေစုံရပ်တော့ သူ့ကိုပါ ဆွဲထား လိုက်သလိုဖြစ်သည်။ ယွန်းက တွဲချိတ်ထားသောလက်ကိုဖြုတ်ကာ မောင့်လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်သည်။

“မောင့်ကို ယွန်းက အရင်စချစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ မောင်။ မောင် လက်တွဲဖြုတ်သွားတာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ လန့်နေရတဲ့လူက ဒီဆုတောင်းကို ကြောက်စရာလား မောင်။ ယွန်းစိတ်ပူတာ မောင့် ဆုတောင်းက မောင့်ကို ပြန်ထိသွားမှာကိုပဲ”

ဆွဲထားတဲ့လက်တွေကို အလင်းရောင်က ဖြုတ်ချကာ ယွန်း ပခုံးလေးကို လှမ်းကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ယွန်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ ယွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“စိတ်ချ... မောင့်အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အတူရှိနေသမျှ ယွန်းကို ဘယ်တော့မှ မခွဲသွားဘူး။ မောင်က ယွန်းဆစ်ရဲ့ အလင်းရောင်”

“မောင်... ရယ်”

လှိုက်လှဲဝမ်းသာခြင်းတို့က ယွန်းကို မောင့်ရင်ခွင်အတွင်းသို့ တွန်းပို့လိုက်သလို ရှိခဲ့ပြီးနောက် မောင့်ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ် သည်။ မောင်က ယွန်းကိုယ်လေးကို တင်းနေအောင်ဖက်ပြီး နဖူး လေးကို ဖွဖွနမ်းလိုက်၏။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒီနေ့ ဒီနာရီ ဒီမိနစ် ဒီစက္ကန့်လောက် သာယာချိုမြိန်တာမရှိခြင်းကို ယွန်းပဲသိသည်။

ယွန်းသိပ်ချစ်တဲ့ မောင်ရယ်။

မောင့်ကို ယွန်း သိပ်ချစ်တယ်။

မောင့်ရင်ခွင်မှာ ယွန်းတစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်သွားအောင် အတင်းကျပ်ဆုံး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

အခန်း (၁၄)

“တကတည်း ငြိမ်ငြိမ်နေပါ မောင်ရဲ့၊ ယွန်း ညှပ်ပေးဖို့ မယ်”

ရုန်းသည့်လူက ရုန်းသည်။ ဆွဲသည့်လူကဆွဲနှင့် ယွန်းနှင့် မောင် နှစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။

“နေပါကွာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ညှပ်မယ်”

“မရပါဘူး၊ မောင့်အိမ်မှာတုန်းက မောင်က လက်ဆယ် ချောင်း တစ်ချောင်းမှ မချိုးရဘူးဆို”

“အဲဒါ အရင်က၊ အခုတော့ တစ်ချောင်းလောက်ချိုး ဖြစ်တော့မှာ၊ မောင်က အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားပြီလေ၊ အရင်လို အခန့်သားမနေဘဲ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားမှ...”

“အဟွန်း... ဟွန်း”

“လူကို ဘာရယ်တာလဲ... မောင်နော်”

“ချစ်လို့”

“သွား”

ယွန်းက ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငုံ့တော့ ကျောနောက်ဆံပင် တွေက ဝေါခနဲ ပြိုဆင်းကုန်သည်။ လင်းက ဆံပင်တွေကို ဆွဲ သိမ်းကာ နားရွက်နောက်၌ ညှပ်ထားသည်။

“မောင်ပြောတာက အိမ်ထောင်ဦးစီးဆိုတာ အလုပ်ကို ကြိုးစားရမယ်၊ ဒါကို ပြောတာ”

“တော်ပါ... အခုမှ”

မျက်စောင်းထိုးရင်း ခြေသန်းက ခြေသည်းကို သူမက မိညှပ်ပေးသည်။

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နာလို့”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် အသံနက်ကြီးနဲ့ ထအော်တဲ့ လင်းကြောင့် သူမ လန့်သွား၏။

“အယ်... ထိသွားတာလား၊ မောင့်အသား ညှပ်မိသွားတာ လား၊ ပဲ့သွားလို့လား၊ ယွန်းက ခြေသည်းပဲ ညှပ်တာပါ၊ ပြပါဦး”

ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ မောင့်ခြေ ဆောက်ဒဏ်ရာကို ယွန်း လိုက်ရှာနေ၏။ ဒါကိုပဲ လင်းက သဘောတကျနှင့် တဟားဟားရယ်သည်။

“အဟွန်း... ဟွန်း”

“မောင်နော်... ဘာရယ်တာလဲ”

“ချစ်လို့”

“နာချင်ဟန်ဆောင်ပြီး အပြစ်ပေးမလို့၊ အခုတော့ ကောင်မလေး စိတ်ပူတာကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွားတာနဲ့”

“သွား... မောင် မကောင်းဘူး”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကြည့်... မောင်နော်”

လက်သည်းညှပ်ကိုင်ထားသော လက်ဖြင့် လှမ်းထုမလို့ ရွယ်သည့် လက်သီးဆုပ်အား လင်းက ဖမ်းဆွဲရင်း မေးဖျားနှင့် ထိကပ်ထား၏။

“ကြည့်မယ်လေ... ပြ”

“ဘာပြရမှာလဲ”

“သိဘူးလေ၊ ယွန်းပဲ ကြည့်ဆို”

“မောင်... မညစ်ပတ်နဲ့”

ယွန်းက မျက်နှာနီနီနှင့် ခေါင်းငုံ့ချတော့ အလင်းက ပခုံးလေးမှ သိုင်းဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲထည့်၏။ နဖူးလေးကို ဖွဖွနမ်းကာ မျက်တောင်ဖျားတွေအထိ သူ့အနမ်းတွေ ကျူးကျော်တော့လည်း မငြင်းဆန်ဘဲ မျက်ဝန်းတွေမှိတ်ကာ ချစ်သူအလိုကျ ကြည့်ဖြူသည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ယွန်းရယ်”

“ယွန်းလည်း ချစ်တယ်”

“ဟီ... ဒီ... ဟီ”

“ဟော... အပြင်မှာ လူလာနေပြီ”

လူခေါ်ဘဲ(လ်)အသံကြောင့် လူမျှင်း အမြန်ခွာတော့ မောင်

မျက်ဝန်းက ရယ်မြူးရိပ်ကို မြင်ရသည်။

“အဲဒါပဲ၊ အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်ဖျက်”

အလင်းက တံခါးသွားဖွင့်ဟန်ပြင်သည်။ ယွန်းက မောင်ထက် အရင်ဦးအောင် ထရပ်သည်။

“ယွန်း သွားဖွင့်လိုက်မယ် မောင်”

“ယွန်းနေပါ”

“မောင် သွားဖွင့်မယ်၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေ၊ တော်ကြာ ဧည့်သည်တွေက မျက်နှာနီရဲနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားဦးမယ်”

“မောင်... နော်”

ယွန်းက လှမ်းအော်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားတော့ သူက နှုတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်အပြေမှာ ယွန်းရင်တွေ သိမ်း လှုပ်ခတ်သွား၏။

“ဒါပဲနော်၊ မောင်အသည်းယားအောင် ခဏခဏ မလှုပ်နဲ့”

မောင်ကပြောရင်း ယွန်းကို ကျောခိုင်းသွားကာ သင်္ကန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ဆွဲအဖွင့် ဝန်းခနဲ အပြင်မှ ဆောင့်တွန်းတာ ခံလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း”

“မောင်”

“အား”

“ဟ... ဘာလဲ”

“ဟာ...”

အလင်းရောင် အရှိန်နှင့် ပစ်ကျသွားတာ မြင်လိုက်ရတာနှင့် ယွန်းလည်း ချစ်သူရှိရာ အပြေးရောက်သွားကာ အလင်းရောင်ကို ဆွဲအထူ သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသည့် လူစိမ်းတစ်ဖွဲ့ သူမတို့ အိမ်ထဲ ဝုန်းဒိုင်းကြံရောက်လာ၍ ယွန်း လန့်သွားသည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဟိုကောင်ကို ရှာကြဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

ယွန်းမေးတာကို ဘယ်သူမှ မဖြေ။ ဆရာကြီးဆိုသူ စကား အတိုင်း အိမ်အနံ့ပြေးလွှား ရှာဖွေနေပုံက ယွန်းတို့ကို ရှိသည်ဟု ထင်ပုံပင်မရ။

“ဒီမှာ... ရှင်တို့ ယွန်းအိမ်က အခုထွက်သွားနော်”

ယွန်း အော်သည်။ အလင်းရောင်က ဆောင့်တွန်းလိုက်သော အရှိန်ဖြင့် ဖင်ထိုင်ရက် လဲကျနေသည်။ ယွန်းက သူမအိမ်ထဲ ပြေးလွှားနေသူတွေကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ရှင်တို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း ကလေးမ”

“ရှင်တို့ ပြောမရရင် အော်လိုက်ပယ်”

“အော်လေ”

ခေါင်းဆောင်လက်ထဲက ဓားကြောင့် ယွန်း လန့်သွားသည်။ ယွန်းနှင့် အလင်းရောင်ကြား ထိုလူစုက ဝင်ရပ်ခြင်းကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် နီးရက်နဲ့ ဝေးသွားရလေပြီ။ အားလုံး စုစုပေါင်း ငါးယောက်ဖြစ်ကာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူက ရပ်ရှင်ဆွေ

ထဲကလို လောင်းကုတ်တွေဘာတွေတော့ ဝတ်မထား။ စွပ်ကျယ် နှင့် ပြောက်ကျားဘောင်းဘီပွပွကြီး တွေဝတ်ထားကာ လည်ပင်းမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးအပြားကြီး ဆွဲထားသည်။

ကျန်လေးယောက်က သူလှုပ်ရှားမှုကိုသာ ကြည့်နေတာက ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ဆရာဝန်အား ဓားလိုလျှင် ဓားကမ်းမည့် အကူ သူနာပြုတွေအတိုင်း။ တစ်ယောက်က သစ်သားတံခါးကို ပိတ်ရင်း လင်းဘေးနား ခါင်းထောက်ကာ ခြေခွပြီး လူမိုက်အထာနှင့် ရပ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အော်ဦးမှာလား”

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ယွန်း”

ယွန်းရဲ့အသံစူးစူးက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်လာ၏။ အလင်း ရောင်က လှမ်းတားသည်။ ယွန်းက လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကို ချက်တောင်မခတ် ကြည့်နေသည်။

“ဒီမယ်”

“မင်း အသားမနာချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နော်၊ ငါတို့အစီအစဉ်ထဲမှာ ဆုဖို့ရိုက်ဖို့မပါပေမဲ့ မင်းတို့ မလိမ္မာရင် မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံ ခြစ်သွားမယ် မိန်းကလေး”

“ဟိုကောင်မရှိဘူး ဆရာကြီး”

ခြိမ်းခြောက်ခြင်းရဲ့ နောက်ဆက်တွဲက တကယ်လုပ်မည့် အထိတွေ့မို့ လင်း ဒီအတိုင်း ငြိမ်နေရသည်။ ခေါင်းဆောင်ကတော့ ယွန်းကိုပဲ ဦးတည်ချက်ထားပုံရသည်။

“ဒီမယ်... မင်း ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေ၊ ငါလိုချင် အဖြေရရင် ဒီကနေ ငါတို့ ထွက်သွားပေးမယ်၊ အားလုံး အေးချမ်းချမ်းပေါ့”

“ရှင် ဘာမေးမှာလဲ”

“အင်း... မဆိုးပါဘူး၊ မင်းက သတ္တိရှိတာတော့ သွန်းအတိုင်းပဲ”

ကိုကြီးအမည် ပါလာတာနှင့် ယွန်း မျက်လုံးဝိုင်းသွားသည်။ ဒါဆို ဒီလူတွေက ကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်သော သူတွေလို မိတ်ဆွေရတဲ့ အလိုလိုသိသွား၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ငါတို့ကို ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ပြီးလား”

“မေးစရာရှိတာ မေးပါ”

ယွန်းက မေးဖူးကဲ့သို့ပင်ပြီး ထိမထင်မျက်နှာနှင့် ဖြေသည်။ သူတို့ကို ကြောက်ပြနေရင် ပိုဆိုးမည်။ ဒါကိုသိ၍ ယွန်းမျက်နှာ ပိုတည် ပိုတင်းထားလိုက်သည်။

“သွန်း... ဆစ်”

လူမိုက်ခေါင်းဆောင်က ယွန်းမျက်နှာနားကပ်ရင်း ကိုအမည်ကို တစ်လုံးချင်း ဆွဲခေါ်သည်။

“ဘယ်... မှာ... လဲ”

“မသိဘူး”

“ဖြောင်း”

“အား...”

“ဟာ... ဟိတ်လူတွေ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျာ”

“ရိုက်တာလေ၊ မမြင်ဘူးလား”

“အား...”

“မောင် ဝင်မပါနဲ့”

“ယွန်း”

လက်ပြန်ရိုက်ချက်။ ယွန်း ပါးတစ်ဖက် ပူသွားသည်။

ခေါင်းထဲ ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်ဝန်းတွေ ပြာသွား၏။ လည်ထွက်သွားသော မျက်နှာကြောင့် ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ခွဲခနဲ လဲကျသည်။ ယွန်း လဲကျသွားတာမြင်တော့ အလင်းလည်း ဒီအတိုင်း ငြိမ်ထိုင်မနေနိုင်တော့။ ဝှန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ ကိုယ့်ထက် အားနည်းတဲ့သူကို ပါးစပ်က မေးလေဗျာ၊ မသိလို့ မသိဘူး ပြောတာနဲ့ ရိုက်စရာလား”

“မင်းပါ အသားမနာချင် ငြိမ်ငြိမ်နေ ကောင်လေး”

အလင်းက ဒေါသအရှိန်တင်ပေးလိုက်သလို ယွန်းအနား ဆက်အောင် သွားချင်ပေမဲ့ လင်းရဲ့ ဘေးဘယ်ညာကနေ လာချပ်သားတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက စိတ်ထင်တိုင်း သွက်ခွဲ။ ခေါင်းဆောင်ကတော့ ယွန်းနှင့် သူ့အကြားက သံယောဇဉ်ကို သိသွားတာမျိုး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ သဘောတကျ ပြီး ယွန်းအနား ဒူးထောက်ထိုင်ချသည်။

“ဒီမှာ ယွန်းဆစ်... မသိရင် ငါတို့က ရက်စက်တဲ့လူ၊ မင်းတို့လူလို ထင်ချင်ထင်ရမယ်၊ အေး... မင်းအစ်ကိုက အဲဒီလို

ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့လူ”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုကြီးကိုရှာပြီး ရှင်တို့ ရှင်းပေါ့၊ ကျွန်တို့က ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတော့ တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊ ရှင်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာကို ကြီး သိတယ်၊ ရောက်အောင် လာတယ်၊ ဒါပဲ၊ သူ့အကြောင်း မသိဘူး”

“အေး... မသိရင် သိအောင်ပြောပြလို့ ရတယ်၊ မင်း အစ်ကိုက အရောင်းအဝယ်သမား၊ ပစ္စည်းအလဲအလှယ်လုပ် ကြားပွဲစား၊ မင်းအစ်ကိုကို ငါတို့ရထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ရောင်း နိုင် ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချိန်းထားတဲ့ရက်မှာ လူရော ပစ္စည်းရော စုန်းစမြုပ်စ ပျောက်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါတို့ ငါတို့ပစ္စည်း လူမိုက်လုပ်နေရတယ်၊ မင်းအစ်ကိုက ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်သွား တာ မလိုချင်လို့”

ယွန်း အခုမှပဲ ဇာတ်ရည်လည်တော့သည်။ အဖြစ်အပျက် ဒီလိုပါလားသိချိန်မှာမှ ကိုကြီး ဒီအိမ်ပြန်မလာတာ အတော်ကြာ လို့ သတိတရဖြစ်မိ၏။

အရင်ကဆို ရောက်လာတာနှင့် လင်းအဘွား ပြန်မသေးဘူးလားလို့ အစပြုမေးကာ လမ်း နေထိုင်စားသောက်ပုံ ကဲ့ရဲ့ရှုံ့ချပြီး ပြန်သွားတတ်စမြဲ။ ရောက်လာရင်လည်း သူတို့ ဖြစ်ကာ ပြန်ထွက်ခါနီးတိုင်း ပြတင်းပေါက်က လမ်းမဆီ အ အောင် စူးစမ်းပြပြီးမှ ပြန်ဆင်းသွားတတ်တဲ့ အပြုအမူတွေ မှုမမှန်။

“ပြောပြစမ်းပါ မင်းအစ်ကို ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ တကယ်မသိတာပါ၊ လာရင်လည်း ခဏပဲ၊ ပြန်

ပြန်သွားတာ မြန်တယ်၊ သူ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်မှာနေတယ် မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတော့ တို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလေ၊ ရှင်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲဆိုတာကို ကြီး သိတယ်၊ ရောက်အောင် လာတယ်၊ ဒါပဲ၊ သူ့အကြောင်း မသိဘူး”

ယွန်းစကားအဆုံးမှာ ရှေ့မှလူက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ် သည်။ ထို့နောက် စဉ်းစားသလို ဧည့်ခန်းထဲ ဟိုဒီလျှောက်နေ၏။

“မင်းစကားကို ငါ ယုံပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ကတိတစ်ခု ပေးရမယ်”

“ဘာကတိလဲ”

“မင်းအစ်ကိုလာရင် ငါတို့ကို အကြောင်းကြားပေါ့၊ ငါတို့ သူနည်း ပြန်လိုချင်တယ်၊ ပစ္စည်းပြန်မရရင် ပစ္စည်းနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ သွား ပြန်ရမှဖြစ်မယ်”

“ငါပြောတာ နားလည်လား”

“နားလည်တယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ကို ငါ စောင့်ကြည့်နေမယ်”

ယွန်းဆစ်လူတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြပြီး ယွန်းအိမ်လေးထဲက ထွက် သွားသည်။

“မဆိုင်သလို နေလို့မရဘူးလို့ ပြောတာ”

ယွန်းပြောသလို သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်သလို နေလို့ရမလား။
မင်းက ငါ့မိန်းမလို့ ဒေါသနဲ့ ပြောတာတောင် သူမက စိတ်ဆိုးဟန်
ပြောတဲ့ အားပါးတရပြုံးတာက ဒဏ်ရာရှိသော ပါးတစ်ဖက် နာ
သွား၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“သိပ်နာနေလား ယွန်း”

“နာပါစေ”

“မောင် အဲဒီလိုပြောတာကို ကြားရတာ ယွန်း အရမ်းပျော်
တယ်။ အဟွန်း... ယွန်းယိမ်းလို့ မောင် တိမ်းခဲ့ရတာလို့ ထင်ထား
တာ။ အခုတော့ မောင်က ယွန်းကို ချစ်သားပဲ”

“အာ... အဲဒါက ဘာစကားလဲ၊ မင်းကို မောင်က မချစ်ဘဲ
အခြေအနေထိ အရောက်ခံပါ့မလဲ၊ မင်းကို ချစ်လို့၊ သိပ်ချစ်လို့၊
အားလည်လား”

“မောင်ရယ်”

အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း သူ့မှာ စိတ်မကောင်းနိုင်။ တကယ်တမ်း
အိပ်ကြပြီဆိုတုန်းက ချစ်၍ရေးသော အလင်္ကာမပါခဲ့။ နောက်မှ
ယွန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် မခွဲနိုင် မခွာရက် သိပ်ချစ်၊ သိပ်မြတ်နိုးခဲ့
ရုံနဲ့တော့ ဝန်ခံသည်။

“မြေးကို ရေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်၊ ခေါင်းခါဖို့ မစဉ်းစား
နဲ့နော် မြေး၊ ရေးနဲ့ အလင်းရောင်ဆိုတာ ခုတွေ့ ခုယူရမဲ့လူတွေ
အတုတူ”

အခန်း (၁၅)

“အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပဲ”

အားလုံး ဧည့်ခန်းမှာ ဝိုင်းထိုင်နေကြသလိုဖြစ်လျက် ယွန်း
ကတော့ မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ။ လင်းက ချစ်သူရဲ့ အညိုအမည်း
စွဲထားတဲ့ ပါးပြင်ကို လက်ချောင်းထိပ်လေးတွေနဲ့ ဖွဖွလေးပွတ်သပ်
ရင်း ယောက်ဖဖြစ်သူ သွန်းဆစ်ကိုပဲ ပြေးထိုးရမလား။ လူမိုက်
အဖွဲ့တွေကိုပဲ စိန်ခေါ်ရန် လုပ်ရမလားနှင့် တစ်လောကလုံးအား
ရန်လိုနေသည့် အတွေးတွေထဲ ဘယ်ဟာ အမှား။ ဘယ်ဟာ
အမှန်လဲ မစဉ်းစားနိုင်။ ယွန်းကလော့ သူ ဒေါသထွက်နေတာ
သိသည်။

“ခေါင်းထဲမထားနဲ့ မောင်၊ ကိုကြီးက ဒီလောကထဲ
ကျင်လည်နေတာ ကြာပြီ၊ ကိုကြီး ဖြေရှင်းသွားလိမ့်မယ်၊ မောင်
မဆိုင်သလိုဘဲ နေလိုက်ပါ”

“မင်းက ငါ့မိန်းမ ယွန်း”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယွန်းက ဘာပြောလို့လဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ဘွား၊ ဒါပေမဲ့”

“တော်ပြီ မြေး”

“ဘွားပြောတာ နားထောင်၊ အိမ်ထောင်ဘက်မှာ အရေးကြီးတာ နှစ်ဖက်ဂုဏ်ရည်တူဖို့ပဲ မြေးရဲ့၊ ချမ်းသာဖို့ အဓိကလို့ ဘွားပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဆင်းရဲလည်း ဆင်းရဲသူအချင်းချင်း လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုရင် ကြိုးစားချင်စိတ်သာရှိရင် ချမ်းသာဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး မြေး”

“ရေးကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူး ဘွား”

“နောက်တော့ ချစ်လာမှာပေါ့ကွယ်”

“အခုတောင် မချစ်တာ၊ နောက် ဘယ်လိုချစ်လာမှာလဲ ဘွားရဲ့”

“ဪကွယ်၊ ဒီလိုပဲ အတူနေတော့ သံယောဇဉ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာပေါ့”

“ဘွားပြောသလို ဖြစ်မလာရင်ရော”

“ဖြစ်ကို ဖြစ်လာမှာပါကွယ်၊ ရေးက မြေးကို ချစ်ပါတယ်”

“အရေးကြီးတာ အလွှာချင်း မိုးနဲ့မြေလို မကွာခြားဖို့ဘဲ မိုးနဲ့မြေဆိုတာ အမြင်ချင်းတူမှာမဟုတ်လို့ ဘဝချင်း တစ်ထပ်တည်း ကျအောင် တည်ဆောက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဆုံးသော အရာ”

ဘွားရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ဒဿနတွေပါ။ ဒီဒဿနတွေကို လက်ခံပြီးမှ ရေးကို လက်ထပ်ဖို့ကျတော့ အဖြူရောင်နှလုံးသားက ခေါင်းခါသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဘွားရာ”

“ရေးကို အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

“ငါ နင့်ကို ခင်တယ် မိရေးရာ၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတွေ စဉ်းစားတာကို ပစ်ဝင်ဖို့ကျတော့ လုံးဝပဲ”

သူခံစားချက်ကို ရေးကို ပြောပြတုန်းက ရေးကလည်း သူနှင့် ဆင်တူဖြစ်သည်။

“ငါလည်း နင့်အတိုင်းပဲ လင်း”

ရေးကိုယ်တိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံတာ လိုလားခြင်း ချားစွာနှင့်ဖြစ်သည်။ ရေးကလည်း သူ့ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စား။

“ငါက နင့်ကိုချစ်တာ အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုမျိုးဟ၊ ခက်တာက နင်ရော ငါရောမှာ လက်ဆွဲထုတ်ပြစရာ ချစ်သူဆိုတာ ချိုလို့ ခက်နေတာ”

“နင် ချစ်သူရှာလိုက် လင်း”

“အဲဒါ ကောင်းတယ်”

“မြန်မြန်လေးနော် လင်း”

“အေးပါ”

“သင့်ခံယူ လင်း”

ရေးရဲ့ ထိုအပြောမှာ သူစိတ်တွေ သတိတရ ပြေးလွှားသွားခဲ့တာ ယွန်းထံကိုဖြစ်၏။ မဆွတ်ခင်ကတည်းက ညွတ်ချင်နေသူ နန်း ယောက်ျားလေးသဘာဝအရ လေ့လာမိခဲ့ပေမဲ့ ထင်ထားတာထက် လွယ်ကူသော နှစ်ပါးသွားအကမှာ သူ ပျော်ဝင်ခဲ့သည်။ အတူနေဖို့အထိ နီးစပ်ခြင်းများစွာထဲမှ ယွန်းရဲ့ ပေးဆပ်သော ချစ်ခြင်းတွေကြောင့် သူနှလုံးသား နူးညံ့ခဲ့ရသည်။ ယွန်းကို သူ

တကယ်ချစ်ခဲ့သည်။ မြတ်နိုးခဲ့သည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကိုသာခေါင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ”

အမေးအမေးချင်း ထပ်တူပြုနေသော စကားဝိုင်းကြောင့် အတိတ်ဆီ ခြေဆန့်နေမိသော အလင်းစိတ်တွေ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လာပြေးကပ်သည်။ သွန်းဆစ်က အားလုံးအလယ် စားပွဲမှာ တင်ထားသော ရွှေဟင်္သာရုပ်ကို အကြည့်ဝေသည်။

“ကျုပ် တာဝန်ယူထားတဲ့ကိစ္စကို လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထောင်ကဲဆီမှာ ကျုပ် ရှင်းရမယ့် အမောင့်(ထိ)လက်ကျန်က များနေတော့ ဒီအရုပ် ရောင်းရငွေထဲက ထောင်ကဲက ဖြတ်ချမှတ်”

“ဒီလိုလုပ်ရအောင် ဒါ မင်းပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာဘဲ”

လူမိုက်ခေါင်းဆောင်ဟု သူတို့ အမည်မှတ်ပေးထားသော သာခေါင်ဆိုသူက ငြင်းဆန်တာ ခါးခါးသီးသီး။

“အဲဒါကို ကျုပ် နားလည်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ပြောတိုင်း ထောင်ကဲက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်း တစ်ခုခု စဉ်းစားတော့ သွန်းဆစ်၊ ငါတို့က ရောင်းပေးပါပြောလို့ မင်းက ရောင်းပေးမယ် ကတိထား ခဲ့တာ၊ သာမန် တော်ရီလျော်ရီပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း ပိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူး၊ ရောင်းခိုင်းတဲ့သူရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်”

“ဒါတွေ ကျုပ် သိပါတယ်”

“သိယုံနဲ့ မပြီးဘူး သွန်းဆစ်၊ ဒီကိစ္စကို ငါတို့က အမြန်ဆုံး ပြီးပြတ်စေချင်တာ၊ အခု မင်းလုပ်နေပုံ ကြည့်ဦး၊ ဘာအတွက်နဲ့မှ

အောက်ထပ်ပြဿနာ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးကွ နားလည်လား”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားတို့ကိစ္စ ခင်ဗျားတို့ဘာသာရှင်းဗျာ”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ကွ”

“မဖြစ်ရင် ဖြစ်တဲ့အထိ စောင့်ဗျာ”

“ငါတို့အကြောင်း မင်းသိရဲ့နဲ့ သွန်းဆစ်ရာ”

“ပစ္စည်းဘယ်မှာလဲ”

ရှိပါတယ်ဆိုသူက ဘာစကားမှထွက်မလာ။ တစ်ဖက်က အဖွဲ့ကလည်း ရောင်းထုတ်ပေးပါမယ်လို့ ကတိမရမချင်း ဒီအိမ်က သွက်သွားမည့်ပုံမပေါ်။ သွန်းဆစ်ရောက်လာပြီး ယွန်းက အခြေအနေ အကျိုးအကြောင်းတောင် မပြောရသေးခင်မှာပဲ သာခေါင်နှင့် အဖွဲ့ ဒီအိမ်ထဲ ပြန်ရောက်လာတာကြောင့် ဒီအဖွဲ့ကို အထင်သေးလို့ ချမှန်း လင်း သိလိုက်၏။

“အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အချိန်စောင့်”

“ကျွတ်”

“ငါတို့က ဒီကိစ္စ ဒီပစ္စည်းကို လူသိမခံချင်လို့ မင်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ လုပ်ခဲ့တာ သွန်းဆစ်၊ အခု မင်းကတစ်ဆင့် ခင်းညီမရော၊ မင်းညီမယောက်ျားပါ”

“ကွစ်... သူတို့က ရှော့(ခ)မရှိပါဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားပဲ”

“ရှော့(ခ)ဆိုရင် ရှင်းလို့ရသေးတယ်၊ လူပါးစပ်တစ်ပေါက်

က ပိတ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းက ရောင်းပေးလို့ မရဘူး”

“မရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရတယ်၊ ပေးထားတဲ့ကြေးက ပိုမြင့်

သွားမယ်၊ ဒါကို ဆိုလိုတာ”

သာခေါင်က လူမိုက်အချင်းချင်းမို့ မင်းအကြောင်းကို ငါ သိတယ်ဆိုတဲ့အကြည့်နှင့် စိုက်ကြည့်သည်။ ဒီကောင် သွေးရိုး သားရိုးပြောနေတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ အကယ်၍ ပေးထားသောနှုန်းထက် ပို၍လိုချင်နေတာမျိုးဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘက်က တစ်ခုခု ပြန်ချည်ရန် သာခေါင်က အသင့်ပြင်ထားသည်။

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ငါတို့ တစ်ခုခု ပြောင်းစီစဉ်ရလိမ့်မယ် သွန်းဆစ်၊ ငါလည်း တစ်ဖက်က ငွေယူပြီးသား၊ မင်းလည်း ငွေကျွံပြီးသားဆိုတော့ မင်း မသွားနိုင်လည်း သွားနိုင်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်ပေး”

သာခေါင်က မျက်တောင်ဖျားကို မှေးစိုက်ပြီး ဝေပစ်သော အကြည့်က လင်းထံမှာ အဆုံးသတ်လေသည်။ လင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကျူးထသည်။

“အို... တစ်ယောက်ယောက် သွားရောင်းပေးဖို့ဆိုတာ ယွန်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူးနော် ကိုကြီး၊ ကိုကြီးတို့ ပြဿနာ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ပြေလည်အောင်ရှင်း၊ ယွန်းတို့ ကတိပေးနိုင်တာ ဒီပဲစွည်း အကြောင်း၊ ဒီကိစ္စတွေအကြောင်း ဘယ်ကိုမှ မပေါက်ကြားစေရဘူး... ဒါပဲ”

“အဲဒီလို ယာတိပြတ်ပြောလို့မရဘူး ချာတိတ်ရဲ့”

သာခေါင်ဆိုတဲ့လူက ယွန်းရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

“အားလုံးက တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားတဲ့ လူတွေ၊ မဆိုင်ပါဘူးဆိုရင် ပင်လယ်ထဲခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို

သတ်ပစ်မှပဲ ဒီအဖြစ်ထဲက ရုန်းထွက်လို့ ရမှာမျိုး”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

အလင်းက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း... မောင်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ၊ မောင် မပါနဲ့”

အတင်းငြင်းဆန်တားဆီးရန် ကြိုးစားသော ယွန်းလက်ဖဝါး တစ်ဖက်ကို သူက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်မိုးအုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“ယွန်း ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“မနေဘူး၊ ဒီကိစ္စ မောင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“ကိုကြီး... ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းလေ”

“ရောင်းရမနေရယ်၊ ရောင်းရမလူရယ်၊ နေရာရယ်ပြော၊ ကျွန်တော် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့ပေးမယ်”

“ရိုက်(ထိ)”

ယွန်းစကားအဆုံးမှာ သွန်းဆစ်ဝင်ပြောတော့ သာခေါင်က အားရဝမ်းသာ လက်ခုပ်တစ်ချက် ထတီးသည်။ လင်းက လက်ခုပ် တီးအပြီးကို စောင့်သည်။

“ဟေးလေး၊ ဒီမှာ စကားမဆုံးသေးဘူး”

“ပြောပါ မောင်ရင် ဘာတောင်းဆိုမလဲ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်”

“လင်းကလေး မလိုဘူး၊ ထိန်းသိမ်းဖို့ပါ၊ နောင်ကို ကျုပ်မိန်းမ အပေါ် လက်ဖျားနဲ့ငှိမ့် မပြောနဲ့၊ လေသံပြင်းပြင်းနဲ့တောင် မပြောနဲ့၊ လေသံပြင်းပြင်းနဲ့တောင် မပြောမိပါစေနဲ့”

၁၄၂

“ကိုယ့်နားဆစ် ခင်ဗျားပြောမှာ ဆက်ပြောလို့ရပြီ”

လင်းက ပြောချင်ရာပြောပြီးတာနှင့် ယွန်းလက်ဖျားက ဆွဲကာ စကားဝိုင်းမှထသည်။ ကျန်ရစ်သူတွေက အောင်ပွဲခံသည့် အနေနှင့် တဟေးဟေး တဟားဟား ရယ်သံတွေက နောက်ပါး ကျန်ခဲ့၏။

သွန်းဆစ်နှင့် သူ့လူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်မသိ ယွန်းကတော့ သူ့ကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး စိုးရိမ်နေသည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ယွန်း လန့်သွား၏။

“ကျွီ”

“ကိုကြီး”

“မင်း ငါ့ကို ကူညီမလား အလင်း”

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့”

“ရတယ်”

အလင်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ယွန်းကိုယ်လေးအား ရင်ခွင်သို့ သွင်းကာ ထွေးဖက်ထားမိသည်။

“မောင်”

“မောင့်အတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ ယွန်း၊ ဘယ်အခါ သွားချင်လဲဆိုတာသာ ပြော”

“အိုကေ”

အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၆)

“ရေး... ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးနေလား”

ဆည်းဆာစကားကို ရေးက တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲသည်။ တစ်ချိန်လုံး အပြင်ထွက်နေတာ ရေး သိသည်။ ဘုရားခိုးသည့် လူဆိုးဂိုဏ်းကိစ္စအတွက် သူ့အားနေပေမဲ့ ရေးကို မခေါ်။ စစ်စိမ်းရောင် ခေါင်းစွပ်ပါစွဲ ဆွယ်တာပွပ္ဖကို ဂျင်း(နီ)အနက်နှင့် တွဲဝတ်ထားတာမို့ သူ့ရဲ့ဖြူဆွယ် အသားက ထင်းရှိုနေသည်။ ဒါကိုလည်း ရေးစိတ်ထဲ ဘဝင်မကူး ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စမှာလည်း ရေး သူ့ကို စိတ်ကောက်တာလည်း ပါသည်။

“ရေး”

“ကိုယ်မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

ဆည်းဆာ ခေါင်းငုံ့ချပြီး မေးလာတော့လည်း ရေးက အင်းမလုပ် အမဲလုပ်။ ဆည်းဆာက လှပသော ရေးမျက်နှာထဲ ကို စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်တော့ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာ၏။ လူဆိုး ဖမ်းဖို့ကိစ္စက ထင်သလောက်မလွယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ရေး အပေါ်မှာ သူ ငြိတွယ်မိနေတော့ခက်သည်။

“လူရေးကြွယ်... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားဗျာ”
ရေးက သူ့ကို မခေါ်ဘဲနေတော့ သူ မနေနိုင်။ သူ လုပ်စရာ ကိုတာလုပ်ပြီး ရေးကို ပြန်ချော့ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကျော်နေတဲ့ ဆာသက်ပြီး ရေးနှင့်သူ စကားပြော အဆင်မပြေတည်းက ရေးက သူ့ကို နှုတ်ပင်မဆက်။

ဆည်းဆာကလည်း လူဆိုးဂိုဏ်းရှိသည့်နေရာကို အတိအကျ နှုတ်ပြီး ရဲစခန်းကိုတိုင်ထားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စုံစမ်း သည်။ ရေးက သူ့ကို ကူညီပါမည်ဟု ဆိုပေမယ့် ရေးကို သူ မခေါ်။ အန္တရယ်များတာ သူပဲ သိသည်။

“ရေး”

သူခေါ်ပေမဲ့ ရေးက မလှုပ်။ အခုမှ ဆည်းဆာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာ၏။ ရေးလုပ်နေပုံက ချစ်စရာကောင်းသည်။

အသည်းယားစရာဖြစ်နေတာ သူပဲသိသည်။ ရေး နှုတ်ခမ်း လေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရှော့ပင်(နီ)ထွက်ပြီးကတည်းက လူရေးကြွယ်က သူတို့ ခြံဘက်ကို ကူးမလာတော့။ ဒေါ်မီးမီးကတော့ နေ့ခင်းဆို ရောက် သာတတ်ကာ အဘွားနှင့် အဖော်ပြုပေးတတ်သည်။ သူကတော့ လူရေးကြွယ်ကို တိတ်တခိုး ကျိတ်မျှော်ရတာလည်း လူကြီးတွေ ရိပ်မိအောင် နေထိုင်ပေမဲ့ အဘွားကတော့ ရိပ်မိဟန် တူသည်။

“မြေး”

“ဗျာ”

“မြေးနဲ့ရေး ရန်ဖြစ်ထားကြသလား”

“ဟင့်အင်း”

“မဖြစ်ပါဘူး ဘွား”

ဆည်းဆာ ခေါင်းခါပြပေမဲ့ ဘွားက အရာရာကို နားလည်လို အပြုံးမျိုးနှင့် ပြုံးသည်။

“ရေးက မြေးကို စိတ်ကောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“စိတ်ကောက်တယ်”

“အေးလေ”

“အရင်က မိုးလင်းတာနဲ့ ရေးက ဒီဘက်ခြံ ရောက်နေကျ။ အခု ငါ့မြေးကလည်း အိမ်ရှေ့ လူသံကြားတာနဲ့ လည်ဝှေ့ရှည်လိုက်၊ ဝင်လာတဲ့သူကို တွေ့ရင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလိုက်နဲ့ ဘွား သိတယ်နော်၊ မြေးတို့ ဒီလောက်မခွဲဘဲ တကွနေခဲ့တာကို”

“ဟုတ်တယ် အမေရေ”

သူက အင်းအနှင့်ဝန်မခံရဲဘဲ ရှိနေဆဲမှာပဲ ဒေါ်မီးမီး ဘွားကို ဆေးတိုက်ရန် ဆေးဖန်းနှင့်ဝင်လာပြီး ထောက်ခံပေးသည်။

“ရေးက ပြောတယ် အမေ၊ ရေးက အမေ့မြေးကို စိတ်မကောင်းတာတဲ့”

“ဟင်”

“ဟဲ့... ဘာပြဿနာများလဲ”

“အမေ့မြေးက သူ့စကားကို နားမထောင်လိုတဲ့၊ အသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မိရေးက သိပ်ဆရာမကြီး လုပ်ချင်တာ သူသိ သူတတ်”

ဒေါ်မီးမီးက ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်သည့် သဘောနှင့် ပြောပေမယ့် ဆည်းဆာက ရေး သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေပြီဆိုတာနှင့် ရင်ထဲ ဘယ်လို ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“မြေးတို့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ဘွားအမေးကို သူ မဖြေတတ်။ ခေါင်းကြီးငုံ့ချထားလိုက်သည်။

“ဟဲ့... မြေး၊ ဘွားမေးတာ ဖြေပါဦး”

“ရေးက သူ ဝယ်ပေးတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရမယ်တဲ့ ဘွား”

“ဒါများကွယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့၊ သူဝတ်ဆို မြေးက ဘာလိုက်ပေါ့ကွဲ့”

“ဘာဖြစ်လဲမြေးရဲ့၊ ရေးက သူငယ်ချင်းလှတာကို ကြည့်ချင် ဖြစ်မှာ၊ အရင်ကလို မင်းသားရုံးလောက်အောင် စမတ်တကျနဲ့ ခုခမ်းပါ မြေးရယ်”

“သွား... သွား၊ ရေးကို သွားချောလိုက်”

ဘွားက ဆည်းဆာကို ဝိုင်းတိုက်တွန်းတာလည်း ပါသည်။ တော့ ကိုယ့်ကြောင့် သူမ စိတ်ဆိုးနေတာကိုလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ၊ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ရတာလည်း ပါသည်။ စတွေ့တာည်းက ဘုန်းဘောက်ရှိရာမှ မတွေ့ဘဲ နေရတော့လည်း ရင်ထဲ အခုခု လိုနေသလို။ လစ်ဟာလာရသည်။ မတွေ့မမြင်ရရင် နေနိုင်ဖြစ်နေပြီလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်သည့်အခါ နောက်ရော နှလုံးသားက တစ်ပြိုင်တည်း ခေါင်းညိတ်တာ

ဟုတ်ပါသည်တဲ့။ ထို့ကြောင့် ဒီလိုဝတ်စားပြီး သူမ ဂျုတ်ကျရင်း သေချာမသိဘူး၊ ရောလည်း မရောတတ်ဘူး၊ ဟို လှရေးကြွယ် ဆေးရုံသို့ သူ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သေချာတာက ရေးက ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေမှ စိတ်ဆိုးပြေမှာလဲ၊ ဒီမှာလေ ခင်ဗျား သူ ချစ်နေမိပြီဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

“စိုင်းကြီး လိုက်ပို့မယ်လေ လူလေး၊ လူလေးက ရေး ဆေးရုံကို မှတ်မိလို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်”

စိုင်းကြီးရဲ့ အကူအညီကို ယူပြီး ရေးရဲ့ ဆေးရုံအထိ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝါဒီထဲမှာနဲ့ တူတယ်၊ စိုင်းကြီး တစ်ခါတည်း ဖုန်းဆက် ခေါ်ပေးမယ်”

ဆည်းဆာကို အစအဆုံး ကူညီလေရာတဲ့ စိုင်းကြီးလည်း အခုတော့ ဘေးကနေရပ်ကြည့်နေတဲ့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်။ ဆည်းဆာ က အခုထိ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတဲ့ ရေးကြောင့် စိုင်းကြီး အကူအညီတောင်းသလို လှမ်းကြည့်သည်။ စိုင်းကြီးက ဒါမျိုး ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဆိုတဲ့ ဒီစိုင်းနဲ့ ပဲခုံးတွန့်ပြပြီး ကားနားမှာ ရပ်ကျန်နေခဲ့တာမို့ သူက ခေါင်းကုတ်ကုတ်၊ လက်ဖဝါးဆွဲ ပွတ်လိုက်နှင့် ရေးအနားက ကပ်ပါလာ၏။

“ရေး”

“ဘာလဲ”

“ကိုယ့်ကို တကယ် မခေါ်တော့ဘူးလားဗျာ၊ ခက်တာပဲ ကျွန်တော်ကလည်း မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဆိုးရင် ဘယ်လိုနေ

နန်း သေချာမသိဘူး၊ ရောလည်း မရောတတ်ဘူး၊ ဟို လှရေးကြွယ် ဆေးရုံသို့ သူ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သေချာတာက ရေးက ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေမှ စိတ်ဆိုးပြေမှာလဲ၊ ဒီမှာလေ ခင်ဗျား ဆတ်စေချင်တဲ့အတိုင်း လဲဝတ်ထားပြီးပြီ”

ဆည်းဆာက ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီကို ခါးစပ်နားမှာ ဆွဲကား ပြန်နေတဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရေးက လမ်းလျှောက်နေတာကို ရပ်လိုက် သည်။

“ဒီမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ”

အံ့မယ်... ခေါင်းငုံ့ပြီး လူကိုဖြေပုံက တလေးတစား။ အဲဒီ ကို ရေးကကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားပေမဲ့ မရယ်ရဲဘဲ ခပ်တည့်တည့်လေး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင့်ကို စိတ်ဆိုးနေတာတွေ ပြေစေချင်လား”

“ဟုတ်”

တစ်ခွန်းတည်း ဖြေတာကလည်း ကလေးဆိုးကြီးတွေ ပုံစံ အတိုင်း။ ရေးက နှုတ်ခမ်းတွေ တည်တင်ထားပေမဲ့ ဆည်းဆာရုပ်သမ်း နေသော မျက်ဝန်းတွေကို ဖုံးဖိ၍မရ။ သူသာ သူက ခတ်တော်တဲ့ သူ့ဆီရင် ဒီမျက်နှာမှာ ဘာတွေဖြစ်ခင်းထားသလဲဆိုတာ သူ တွေ့နိုင်နေရမည်။ အခုတော့ သူ့ကိုမကြည့်။ မျက်နှာလွှဲထားတော့ ရေးကပဲ သူ့ကိုကြည့်သည်။

“ရှင်ဘယ်သွားသွား ရေးကို ခေါ်”

“ဗျာ...”

သူ့အကြည့်က ရေးထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ၏။

“ရှင်လုပ်နေတဲ့အလုပ်က အန္တရာယ်များတယ်ရှင်”

“ရေးက စိတ်ပူလို့လား”

“ပူတာပေါ့၊ ရှင် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ရေးမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“တာဝန်ရှိလို့ ပြောတာလား”

ရေးထံ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာမော့လာတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ လေးနက်ခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်လျက်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဆည်းဆာလို့ပဲ မြင်စေချင်တာ”

“ဘယ်လို”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာမကြီးက နားမလည်ခြင်းတွေနဲ့ ပြောမေးသည်။

“ကျွန်တော်က ဆည်းဆာလေ၊ လင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဆည်းဆာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ လင်းနဲ့ ရုပ်ချင်းပဲတူတာ၊ စိတ်ဓာတ်၊ အနေအထိုင်တွေ အားလုံးက တခြားစီပဲ၊ မျက်နှာလေးတူရုံနဲ့ အားလုံး အစားထိုးလို့ မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်စေချင်တာ၊ ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်တာမှန်သမျှ ကျွန်တော်ဘက်က အိုခေလုပ်ဖို့ အသင့်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားရင်ထဲက လင်းရောမသွားစေချင်ဘူး”

“ရေးရဲ့လင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“ဆည်းဆာဟာ လင်းမဟုတ်ဘူး”

သူ ပြောချင်တာပြောပြီး ရင်ဘတ်မောက်တက်လာအောင် ခင်သက်ကို အကြီးကြီး ရှိုက်သွင်းသည်။ ပြီးမှ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ဆက်စုံနှိုက်၍ မြေပြင်ရှိ ခဲသေးသေးလေးတွေကို ခြေဦးထိပ်နှင့် သိပ်နှင်းချေပစ်သည်။

“ဆောရီး ဆည်းဆာ၊ တို့က စေတနာနဲ့”

“ခင်ဗျားစေတနာက လင်းအတွက်ပါ”

“လင်းအတွက်နေရာ ခင်ဗျားရင်ထဲ အပြည့်ရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို ပေးစရာနေရာ မရှိဘူးဆိုရင် ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လင်းနေရာမှာ အစားမထိုးပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က ဘာမဆို အပြည့်အဝရမှ ကျေနပ်တဲ့သူ”

လောဘကြီးလိုက်တာလို့ ပြောမထွက်နိုင်သောက်အောင် ခင်ရင်ထဲ ဆိုနှင့်သွားတာ ဘာအရာတွေလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“ဆည်းဆာ”

ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက် လက်ပြသူကို မတားနိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ကျွန်ခွဲရသည်။ သေချာတာက သူ့ကို လင်းနေရာ အစားထိုးပေးခြင်းနဲ့ မတူသော နေရာတစ်ခု ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ သိအောင် ပြောချင်မိသည်။

အခန်း (၁၇)

“အဘွား ခြံထဲလမ်းဆင်းလျှောက်ရအောင်”

“အလိုတော် ညကြီးမင်းကြီးကို”

အဘွားက ရင်ဘတ်ဖိပြီး အလန့်တကြားပြောတော့ ဆည်းဆာ ရယ်လိုက်သည်။ ဆည်းဆာက ဘွားထိုင်နေသည့် ဆိုဖာနောက်ကျောမှ အဘွားပခုံးကို နှိပ်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ခဏပါ ဘွားရဲ့”

“ကိုယ့်ခြံထဲပဲဥစ္စာ၊ လူဆိုးသူခိုးလည်း မပူရဘူး၊ မီးလည်း လင်းထိန်လို့၊ ပြီးတော့ ဒီညက လပြည့်ကျော်တစ်ရက် ဘွားရဲ့၊ ဒီလိုညမျိုးက လပြည့်နေထက် ပိုပြီး လကပိုပြည့်နေထာမျိုး၊ ကဲ... ပြောနေ ကြပါတယ်၊ လာ... သွားမယ် အဘွားထ”

“ဟဲ့... တကယ် လျှောက်ရမှာလား”

“တကယ်ပေါ့ ဘွားရ”

“ဒီကလေးနယ်”

“လာ... ဘွား”

“ဟဲ့... ဟဲ့”

အဘွားကို ပခုံးကနေ တစ်ပါတည်း ဆွဲထူတော့ ဒေါ်စိုးစံက တဟဲ့ဟဲ့နှင့် အော်ရင်းထလာသည်။ ဆည်းဆာက အနားမှာ အသင့်အနေအထားနှင့် ရပ်စောင့်နေသော ကြီးနွဲ့ကို ကြည့်လိုက်၏။

“အဘွားရဲ့ အပေါ်ရုံသဘက်လေး ယူပေးပါ ကြီးနွဲ့”

“အေး... အေး... ကိုလင်း”

ကြီးနွဲ့က ကိုယ်လုံးဖိုင်ဖိုင်ကြီးနှင့် မလိုက်ဖက်စွာ အဘွားအခန်းထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သိုးမွေးခြံထည့်လေး ပါလာခဲ့သည်။ ဆည်းဆာကိုယ်တိုင် ဘွားပခုံးပေါ် ခြံထည့်လေး လွှမ်းပေးပြီး ခြံထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

“ကြည့်ပါဦး ဘွားရယ်၊ ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ပါဦး၊ မလှဘူးလား”

“လှပါ့တော် လှပါ”

“တွေ့လား၊ အိမ်ထဲမှာချည်းနေလို့ လေကောင်းလေသန့်မရဘူး အဘွားရဲ့၊ ညကြီးမိုးလိုလည်း လေမကောင်းဘူးလို့ ပြောလို့မရဘူး၊ ညလေကမှ ပိုပြီးလတ်ဆတ်တာ ဟိုးမှာကြည့်... လရောင်ကြောင့် အစိမ်းရောင် မြက်ခင်းတွေတောင် အရောင်ပြောင်းနေတာ ဘယ်လောက် ကြည့်လို့ကောင်းသလဲ တွေ့လား”

“ဟုတ်ပတော်... အစက ဇာတ်ကားကြည့်ပြီး လူက ငြီးစိစိ

ကြီးဖြစ်နေတာ၊ အိပ်ပဲ အိပ်ချင်သလိုနဲ့၊ အလကား အိပ်ရာထဲ ရောက်တော့လည်း အိပ်လို့မရပါဘူး မြေးရယ်”

ဆည်းဆာက အဘွားလက်ကို တွဲကာ မြက်ခင်းစိမ်းနားမှ တစ်ဆင့် ရေကူးကန်နားအထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာ၏။

“အဲဒါ အညောင်းမိပြီး စိတ်နှမ်းသွားတာ ဘွားရဲ့၊ လူက ညောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ အာရုံကြောတွေ ညောင်းသွားတာ၊ အခုလို လေသန်သန်ရှူမှ စိတ်ထဲ လန်းသွားမယ်”

“ဒီမှာ ထိုင်နော်... ဘွား”

“ထိုင်တာပေါ့ မြေးရယ်”

ရေကူးကန်ဘေးနားက ခုံအဖြူလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ဆည်းဆာက မေးတော့ ဒေါ်ဖိုးစံက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒီအိမ်ကို ရောက်စံကတော့ သူဟာ အလင်းရောင်မဟုတ်ဆိုသော အသိနှင့် ဘွားကို ပြုစုဖို့လည်း မဝံ့မရဲ။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာသွားဖို့လည်း မရွံ့မရဲနှင့်။ ဆည်းဆာက ဆင်းရဲသူလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဒီအိမ်မှာ အခန့်သား နေထိုင်စားသောက်ရခြင်းအပေါ်ပဲ လူက ရဲရင့်ခြင်း မရှိတာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လှရေးကြွယ် ဝယ်ပေးသမျှ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မလိုချင်။ မလိုချင်၍ ငြင်းတော့ သူမရဲ့ အမျက်ရှူမှုကို ခံရကာ သူမမှာ အဆက်အသွယ်တောင် အဖြတ်ခံခဲ့ရသည်။ သူမမျက်နှာကို တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့သမျှ သူမကို မမြင်တွေ့ရတဲ့အခါ သူမကမ္ဘာပြိုပျက်သလို ခံစားရသည်။ ရေးကို သူ ချစ်နေမိပြီး ရေးမျက်နှာလှလှလေးကို တစ်နေ့မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဖြစ်နေတော့

သူ သက်ပြင်းချသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ရှိစုမဲ့စု မာနလေးခဝါချပြီး အရာရာ သူမ စိတ်ကြိုက် နေပါ့မယ်ဆိုတာတောင် ဒေါ်လှရေးကြွယ်တို့က အရိပ် လေးတောင် မမြင်ရတော့ သူ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရ ဖြစ်နေ၏။

“မြေး”

“ဗျာ”

“မြေးက အတော်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတယ်”

အဘွားစကားသံတို့ကြောင့် ရေးအကြောင်း တွေးမိတိုင်း သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတဲ့စိတ်တို့က စုစည်းခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်၏။

“ဘာကိုလဲ ဘွား”

“အစစအရာရာပေါ့ကွယ်၊ ဘွားမြေးလေးက ပိုလိမ္မာ စာတယ်”

“အရင်က မိုက်လို့လား ဘွား”

“အင်... အဲဒီလို ပြောရမယ်ထင်တယ်”

ပြောပြီး ဘွားက ရယ်သည်။

“မြေး နေမကောင်းဖြစ်ပြီးမှ သနပ်ခါးလိမ်းတာကစပြီး ဒီလို ညဘက် ဘွားကို လမ်းလျှောက်ခေါ်တာအထိ ပြောင်းလာ တယ်”

“အရင်က ကျွန်တော်က သနပ်ခါး မလိမ်းဘူးလားဟင် ဘွား”

“မလိမ်းဘူး”

“ဟင်”

အဘွားက သူ့ပါးပြင်အပြည့် ကွက်ထားတဲ့ ပါးကွက်ကြား ကြီးကို လက်ခုံနှင့် ဖွဖွပွတ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“အရင်က လင်းဟာ သနပ်ခါးကလွဲရင် ကျန်တဲ့ ကော်စမတ်တစ်တွေ အားလုံးကြိုက်တယ်၊ အခု မြေး ဒီလိုသနပ်ခါးလိမ်တာ မြေးအမေနဲ့တူတာ”

“အမေနဲ့”

“အင်း... မြေးအမေလေ၊ သူက မြေးလိုပဲ သနပ်ခါး သိပ်ကြိုက်တယ်”

“အမေ”

ဆည်းဆာဘဝကလည်း အမေ့ကို တောင့်တခဲ့ရသူမို့ မိခင်ဆိုသော အသံကြားတာနှင့် မေတ္တာရေဖြင့် အေးမြသွားရစေမိတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်နှင့် ရုပ်ချင်းတူသူထံမှာ မိခင်နှင့် အမှတ်တူတွေရှိရင် သူ ကြားချင်ပါသည်။

အမေ။

ဆည်းဆာရင်ထဲ အမေ့ကို တံခါးတမ်းတတ ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ အလင်းရောင်ဆိုသူကိုလည်း အားကျသည်။ ပြန်စုံခြင်းများစွာထဲမှာ မိခင်ရဲ့မေတ္တာပါ ရခဲ့ခြင်းအတွက်။ ဒေါ်စိုးစံတော့ သူမပေါင်ပေါ် မေးထောက်ရင်း အောက်မှာ ဒူးထောက်ထိုင်နေတဲ့ မြေးဖြစ်သူရဲ့ ဆံပင်တွေကို ဖွဖွသပ်ပေးရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သက်ပြင်းချသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်စိုးအသွယ်ကို ချစ်သည်။ အပြစ်မမြင်။

“မြေးအမေက သနပ်ခါး သိပ်ကြိုက်တာ၊ မြေးလိုပဲ၊ သူ့အိပ်ခါနီးရင် လိမ်းပါလိမ့်မယ်၊ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ်၊ မအေအပေါ်လည်း သိတတ်လွန်းလို့ ဘွားက ဘာမဆို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တာလေ၊ မြေးလိုပဲပေါ့”

ဘွားက ဆည်းဆာကို အလင်းရောင်အမေအကြောင်း ပြောရင်း မျက်ရည်သီသီဝေကာ စကားသံရဲ့ အဖျားခတ်ဟာ သာယာခြင်းကင်းမဲ့စွာ တုန်ခါသွား၏။ လိုတရဘဝကနေ ခုန်ဆင်းသွားတာ ဆင်းရဲတွင်းဆီ သွားလေသည့် သမီးမိုက်လေး။ အမေ့ရင်ထဲ ခံစားချက်ကို မသိနားမလည်ရှာသည့် ကလေးမ။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ”

ဒေါ်စိုးစံ ရင်နာခဲ့ရသည်။ အသည်းတွေ ကြွေခဲ့ရသည်။ ငိုခဲ့ရသည်။

ဒီစာလေးကစ်ကြောင်းတည်းသာ ထားရစ်ပြီး ပျောက်သွားတာ စုန်းစုန်းမြုပ်။ ဘယ်မှာမှ သတင်းစုံစမ်းလို့မရ။ ရလာတဲ့ သတင်းတလည်း နယ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားသလိုလို၊ မီးမီးကတော့ ပြောသား။

“အမေ့သမီးက အဲဒီတစ်ယောက်ကို သည်းသည်းလွှပ်အမေ၊ မီးနဲ့ ရန်ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ပင်လယ်ကို ဖြတ်သွားရတဲ့ ရွာက ကျောင်းလာတက်တာ အမေရဲ့၊ သူ့မှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ ဓာနတစ်ခုပဲရှိတာ”

“သမီးသူငယ်ချင်းကို ရှာပါဦး မီးမီးရယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မအေဆိုတော့ သားသမီးအပေါ်မှာ ထားသည့် ကြိုးက မပြတ်နိုင်။ ကျောင်းသားရေးရာကနေ လိပ်စာစုံစမ်းပြီး စိုင်းကြီးနဲ့အတူ လိုက်ရန်ပြင်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သမီးဖြစ်သူက ပြောရောက်လာသည်။ လူကလည်း ယူပစ်သလို ပြောင်းသွားတာ မယုံနိုင်စရာဖြစ်သည်။

“မို့ မှားပါတယ် အမေ၊ မို့ သူ့ကို မုန်းတယ်၊ သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ မို့အပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့လူ”

အချစ်ကို ကိုးကွယ်ခဲ့သည့် ကလေးမ။ အခုတော့ အချစ် အကြောင်း ဘာမှမပြော။ အမုန်းနဲ့ သစ္စာမဲ့တာကိုပဲ တွင်တွင် ပြောနေ၏။

ဒါကလွဲ၍ တခြား ဘာမှ မေးမရ။ တွင်တွင်ခေါင်းခါပြီး ငိုနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူနဲ့အတူ ကိုယ်ဝန်ပါလာတာပဲ သိသည်။ ဒေါ်စိုးစံက အတိတ်ဆီ အားပါးတရ ခြေဆန်တစ်ပတ်လျှောက်ပြီး မျက်စိရှေ့က မြေးဖြစ်သူကို ပြန်ကြည့်သည်။ မအေမဲ့တဲ့ ကလေး လို့ အသနားပိုကာ အလိုလိုက်ခဲ့တာ မြေးထက် ဘာကိုမှ အရေး မထားခဲ့။ မိုကတော့ စိတ်ပြတ်ကာ စိမ်းကားလွန်းတဲ့ ခင်ပွန်းသည် စိတ်ကြောင့်ပဲ အရွယ်မတိုင်မီ ကြွေလွင့်သွားသည်။ မို့ ယောက်ျားလည်း မော်တော်မှောက်ပြီး ဆုံးသွားသည်။ မို့ပါးစပ်က ထုတ် မပြောပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားကို သေသည်အထိ ချစ်သွားတာ ဒေါ်စိုးစံ သိသည်။

“သူ့အပြစ် သူ ခံသွားရတာပဲ မေမေ”

မို့ဘက်က ပြတ်သားတာ အချစ်ကြီးလို့ အမုန်းကြီးခဲ့တာ

ဖြစ်မည်။

“သူ့မှာ အရင်က ရည်းစားရှိတယ်၊ မိုနဲ့ရပြီးမှ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဖောက်ပြန်တာလေ”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား မိုရယ်”

“ဒီမျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေတာပါ မေမေရယ်၊ သူ့ကို မို မုန်းတယ်”

“မို့ မှားခဲ့တာပါ မေမေ”

ဘယ်အမှားကို မို ပြောမုန်းမှသိ။

ထိုစကားကို မိုက သေဆုံးခါနီးအထိ ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ် သွားခဲ့သည်။ ဒေါ်စိုးစံကတော့ မို မရှိတော့တဲ့အခါ ရင်ကွဲလှမတတ် ခံစားရပေမဲ့ မို့နေရာမှာ လင်းကို အစားထိုးပြီး ချစ်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ချစ်လည်း ချစ်ခဲ့သည်။ အလိုလည်း လိုက်ခဲ့သည်။ မြေးကို ချစ်၍ သမီးလိုဖြစ်မှာ ကြောက်ခဲ့သည်။

“အရင်က ဘွားမြေး အလင်းရောင်ဟာ မို့ မွေးခဲ့တယ်သာ ဆိုတာ မိုနဲ့ လုံးလုံးမတူဘူး၊ အခုမှ ဘွားမြေးက ဘွားသမီးနဲ့ တူလာတာလေ၊ သနပ်ခါးကြိုက်တယ်၊ ဘွားနားမှာ အမြဲရှိတယ်”

“ဘွားနားက ဘယ်မှ မသွားရဘူးနော် မြေး”

“မသွားတော့ပါဘူး ဘွားရယ်”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ မြေး”

“အရင်တုန်းက အလင်းရောင်မှ ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်”

“အရင်က အလင်းရောင်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘွားနားမှာ မနေလို့လေ”

အဘွားက သူနားရွက်ဖျားလေးတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ်
ကိုင်ကြည့်သည်။

“အရင်က လင်းက ဒီအချိန်ဆို အိမ်မှာ မရှိဘူး၊ ကလေး
တက်တယ်၊ ကားပြိုင်မောင်းတယ်၊ ဘွား မနက်အစောကြီး နိုးတဲ့
အချိန်ဆို လင်းက အိပ်ပြီး ဘွား အိပ်ချိန်မှ ပြန်ထတာ၊ အင်း...
အင်မတန် ပြောရဆိုရ လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ကလေးပေါ့”

“အခု လင်းကရော ဘွား”

“အခု မြေးက ဘွားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတယ်
ဘွားနားမှာ နေတယ်”

ဆည်းဆာက သူရင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြရင်း မေးသည်။ အရင်က
ရှိန်တာတွေ ကြောက်တာတွေဟာ အတူနေတာ ကြာလာတဲ့အခါ
သူ့မှာ မရှိတော့တာ သေချာပါသည်။ ဒါကြောင့် သံယောဇဉ်
ဆိုတာ မမြင်ရပေမဲ့ အခိုင်မာဆုံး ရစ်ပတ်တိတ်ကြိုးလို့ ထု
အတော်များများက ရေရွတ်တတ်သည်။

“အခု လင်းကတော့ သိပ်လိမ္မော်လွန်းလို့ ဘွားဖြင့် လင်း
အတိတ်မေ့နေတာကိုတောင် သဘောကျနေတာပါ မြေးရယ်”

“ဘွားရယ်”

သနားစရာ ဘွားပါလား။ သူ့မြေးကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့မြေး
အတိတ်မေ့ခြင်းအား သဘောကျသတဲ့လား။ ဆည်းဆာက မချီပြီ
ပြုံးရင်း မျက်နှာလွှဲမိတာ ရေကန်ရဲ့ ဆန်ကျင်ရာအရပ်ဆီ။ ရေကန်
ထဲမှာဆို သူ့မျက်နှာကို ဘွားမတ်မိသွားမှာစိုး၍ပါ။ အလင်းရောင်
ဆိုတဲ့ လူတော့ အယ်လိုနေသည်မသိ။ ဆည်းဆာစိတ်မှာတော့

ဘွားကို သနားနေမိ၏။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူကလည်း အတိတ်မေ့ချင်
သောင်ဆောင်နေရတာကို သဘောမကျနိုင်ပါ။ သို့သော် ဒါကို
ဘွား မသိစေချင်။ သိ၍လည်း မဖြစ်။ ဘွားကို အဖြစ်မှန်တွေ
ပြောပြလိုက်ရင် ပြဿနာတွေအားလုံး ရှုပ်ကုန်မည်။ အထူးသဖြင့်
ဘွား။ သူ့မြေး ပြန်လာတဲ့အထိ သူ့ဘွားကို ဟန်ဆောင်ကူညီပေးရန်
ဆုံးဖြတ်ထားတာ အလင်းရောင်ဆိုသည့်လူ မိုက်မဲစွာ ပြန်မလာ
နိုင်သေး၍ပါ။

အခန်း (၁၈)

“တစ်ယောက်တည်းလာတာလား၊ နိုင်းကြီး မပါဘူးပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ ဘယ်အဖော်မှမပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ရော့လာသည့် ဆည်းဆာကို ရေးက မေးရခြင်းပါ။

ဆည်းဆာက တအံ့တဩမေးတဲ့ ရေးကို သဘောတကွ ရယ်တော့ ရေးက မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ရှင်က လူကို ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့”

“အံ့မယ်... ရှင်က”

“တကယ်ပြောတာ”

“လှရေးကြွယ်ပဲ အမြန်လာဆို၊ ပြောစရာရှိတယ်ဆို အမြန်လာရတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်းကြီးနဲ့အတူ လာမယ်ထင်တာပေါ့၊ တော်ကြာ ဘွားက ဆူနေမှဖြင့်”

“မဆူပါဘူး၊ ဘွားက ပြောသားပဲ၊ နိုင်းကြီးကို ဘယ်နေချင်တော့မလဲတဲ့၊ သူတို့ကြားထဲ ရှုပ်နေလို့နေမှာပေါ့တဲ့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

မျက်နှာနီနီနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ ဆည်းဆာက ရေးနာကို မျက်လုံးလက်လက်တွေနဲ့ ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ချက်ချင်းအကြည့်လွှဲသည်။

ရေးမှာ စကားမဆက်နိုင်။ ရှက်သွေးတွေ ရဲခနဲတက်လာသည့် ရေးမျက်နှာလေးကို သူက စိမ်ပြေနပြေ စီးမိုးကြည့်ချင်ပေမယ့် ဆန္ဒကို ရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ထားလိုက်သည်။ ရေးထက် ချောသော ဆည်းဆာ လှသော မိန်းကလေးတွေ သူ တွေ့ဖူးသည်။ ဘယ်သူမှ ဆည်းဆာ နှလုံးသားကို မလှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့။ ရေးနှင့်ကြတော့ သူ့ရင်ထဲ ချီးမြှားမှုတွေနှင့် လှုပ်ခတ်လာသည်။

ဆည်းဆာ ရင်ခနဲသံတွေ ရေးကြောင့် မြန်ဆန်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတွေမို့ အပြိုင်အဆိုင် အလှတွေပြင်ကာ ကွင်းနေရာရအောင်ယူသော ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် ကျောင်းသူတွေကို တွေ့ဖူးပါသည်။ ခက်တာက သူ့စိတ်နှလုံး ညွတ်နှူးအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ရေးကျမှ...။ ဆည်းဆာက ရေးလက်ထဲမှ ထမင်းချိုင့်နဲ့ တိုလီမိုလီတွေ ထည့်ထားသော ကြိမ်ခြင်းရယ်၊ ဂျူတီကုတ်ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ရယ်ကို ချီယူသည်။

“ကျွန်တော် တက္ကစီဌာနလာတာ လှရေးကြွယ်၊ ပြောစရာရှိသေးသေး၊ ဘာလဲ... ပြောလေ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ရေးက အစိမ်းနုပေါ် စစ်စိမ်းရောင်ပွင့်တွေပါသည့် ဝတ်စုံလည်ထောင်ရင်ဖုံးလေးဖြစ်ကာ သူမကိုယ်လုံးလေးမှာ ချပ်ချပ်ဆပ်ဆပ်ရှိနေ၏။ အလယ်ခွဲထားသည့် လှိုင်းတွန့်ပါသော ဆံပင်

တွေက ရင်ဘတ်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ချထားသည်။ သူပဲ
သာသာရှိသော သူမအရပ်ကြောင့် ဆည်းဆာ အပေါ်မှ စီး
ကြည့်သောအခါ မျက်တောင်ကော့တွေ အရိပ်ထင်နေသေး
ပါးပြင်က နုမွတ်မွတ်။ သူမက လှပါသည်။ ချောပါသည်ထင်
ပိုသော ချစ်စရာကောင်းခြင်းမျိုး။ နှစ်ယောက်အတူ ဆေးရုံဝင်းထဲ
က ထွက်လာရင်း လူရှင်းသော ကွန်ကရစ်လမ်းလေးဆီ ချိုးရေ
လျက် လျှောက်ခဲ့သည်။

“ပြောစရာရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ပေးစရာရှိလို့”

“ပေးစရာ”

“ဟုတ်တယ်... ဒီမှာ”

“ဖုန်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

ရေးက လျှောက်လက်စ ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်ရင်းက ပခုံး
လွယ်ထားသည့် အိတ်ထဲက အနက်ရောင်ဖုန်းလေးကို ထုတ်
သည်။

“ကိုယ် မယူချင်ဘူး”

“မရဘူး၊ ယူရမယ်”

“ရှင်အတွက် ရေး ဝယ်ပေးထားတာ၊ ရှင်အိမ်ကို ဆက်သ
ဖို့၊ ပြီးတော့ ရေးနဲ့ ဆက်လို့ရတာပေါ့”

အနက်ရောင်ဖုန်းက ပုခိုင်းဝိုင်းလေးဖြစ်ကာ အောက်မှာ
ခလုတ်တွေပါတာကို သူက ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ချက်
မယူသေး။

“ကျွန်တော်လည်း ဝယ်မလို့ စိတ်ကူးနေတာပါပဲ၊ ကျွန်တော့်
ဘကြီးဆီ အကျိုးအကြောင်း ပြောရအောင်လေ၊ ဟို... လှရေးကြွယ်
တို့ အိမ်ကျမှ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံပြန်ပေး”

“ဒီမှာ”

“ပြောပါ”

“ရှင် ကျွန်မကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဗျာ”

ရေးက ဆောင့်အောင့်ပြီး အော်သည်။ ဒီလူဟာ စေတနာကို
အော်ကားဖို့ပဲ သိပါလားလားလို့ ဒေါသလည်းထွက်ချင်သည်။
ရေးက ကမ်းပေးထားသော ဖုန်းကိုင်လက်ကို အောက်သို့ ပြန်ချ
သည်။

“ကျွန်မ ဖုန်းရောင်းစားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဆီက ပိုက်ဆံ
ပြန်လိုချင်လို့ ပြောနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အတွက်
သက်ဆောင်”

“လှရေးကြွယ် ချမ်းသာဖုန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်က ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကျတော့”

လိမ္မော်ရောင် အော်တာရှုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နား
အထိ လက်ပင့်တင် ဝတ်ထားကာ ရင်ဘတ်ကြွယ်သီးတွေ ဖြုတ်
ထားသဖြင့် လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသော ၉၂၅ ကြိုးရှည်ရှည်က
သူ့လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ခါလိုက်၍ ဘေးဘယ်ညာတိမ်းသည်။

ထို့ပြင် မီးခိုးရောင် စကင်(နီ)နီနှင့် လက်ကောက်ဝတ်တွေက
အနက်ရောင် လက်ပတ်တွေဟာ သူမ ဒီဇိုင်းဆွဲပေးထားသည့်အတိုင်း

ဝတ်ထားတာဖြစ်ပေမဲ့ လင်းနှင့် တူမလာဘဲ ဂျစ်တိဂျစ်ကန်ရပ်လေ
ထွက်နေရသည့်ကြားထဲ မာနက ကြီးသေးဆိုတော့ ရေးက နှုတ်ခမ်း
တွေကို တင်းနေအောင်စေပြီး မျက်နှာလေးကို ဆတ်ခနဲ မော့ချီတာက
တစ်စုံတစ်ခုကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်တာ သူ သိစေချင်သည်။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပေးတဲ့လက်ဆောင် ဂျစ်တိဂျစ်ကန်ရပ်လေ
မယူချင်တာလား၊ ရတယ်၊ ဒီမှာ... သိအောင်ပြောပြထားရဦးမယ်
ကျွန်မကလည်း တွေ့တဲ့ယောက်ျားလေးတိုင်း လက်ဆောင်လိုက်ပေး
နေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကိုမို့ ပေးတာ၊ ရှင် မယူချင်လည်း
ရတယ်”

“ဟိတ်... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရှင်အပူ မပါဘူး”

“ဟာ... မလုပ်နဲ့”

“ရေး”

“ပေး... ပေး”

ဖုန်းကို ကိုင်မြှောက်၍ အားရှိသူ၍ လမ်းဘေးသို့ လွှဲပစ်
ရေးက ကြိုးစားသည်။

“ဟာ... ဟေ့၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ယူပါမယ်”

ကျွန်တော် ယူပါမယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ရေးရယ်”

“ဒီတစ်ခါပဲနော်၊ နောက် ဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ မရဘူး”

“ရေးနဲ့တော့ ခက်တာပဲ”

“ဘာမှ မခက်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းစုနေသည့် ရေးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သူရင်ထဲ

ချစ်တွေ ပေါက်ကွဲကုန်မှာ စိုးရိမ်နေရသူက ဆည်းဆာ။

သူက ရေးလက်ထဲမှ ဖုန်းကို ဆွဲယူသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ

သူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ ကြည့်နူးစရာတော့ ကောင်းသားကွ၊

ပေးမဲ့ မနာလိုတော့ ဖြစ်မိတယ် ရေး”

“ကျော်... ဇ”

ရေးခေါ်သံက အလန်တကြား ထွက်ကျသွားသည်။ သီးသန့်

သူသွားလမ်းလေးက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ မြက်ရိုင်း

တာကြီးတွေရှိကာ လမ်းရဲ့ ဟိုးရှေ့ကွေ့နားမှာမှ တိုက်ခန်းတွေ

သည်။

အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ကာ

ဘက်ထိပ်မှ ကားငှားမည့် ရေးစိတ်ကူးတွေက ကျော်ဇကို

ငြိတ်တနဲ့ ထိတ်လန့်တကြား ပျက်ပြယ်သွား၏။ လမ်းဘေးမှာ

ဆရာဇက သူ စီးနေကျ ပရာဒိုရပ်ထားပြီး ထိုကားမှ တံခါးတွေ

ခွင့်တူပွင့်လာတာ တဖြုတ်ဖြုတ် ဆင်းလာတာ လူလေးယောက်။

“နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ ကျော်ဇ၊ ငါတို့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“နင့်ကို လုံးဝမနှောင့်ယှက်ဘူး ရေး၊ ငါ နှောင့်ယှက်မှာ

မဟုတ်ဘူး”

“အလင်းနဲ့နော် ဘာဆိုလို့လဲ ကျော်ဇ”

“နင် ငါ့ရှေ့က ဖယ်စမ်း ရေး၊ ဘာလဲ နင်ကောင် ငါ့လက်နဲ့

အိမ်ခံစားနေမှ သိပ်ကြောက်နေလား”

“ကျော်ဇော်”

“ရေး... ဘေးဖယ်နေ၊ ဒီကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းမယ်”

အခြေအနေကို နားလည်လိုက်ပြီမို့ ဆည်းဆာက ရေးကို လေးကို ဘေးကင်းရာသို့ တွန်းထုတ်ပြီး ကျော်ဇော်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြော၊ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ ကျော်ဇော်”

ကျော်ဇော်ရှေ့မှာ ဆည်းဆာ ရပ်လိုက်တော့ ကျော်ဇော် မသိမသိ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ကျော်ဇော်အဖော်တွေက ထိမထင်မှ ဆည်းဆာရှေ့ တိုးလာသည်။

ဆည်းဆာရှေ့တည့်တည့်ရောက်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တာ ဆည်းဆာကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်သည်။

“အလင်းရောင်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ရင် သေစမ်း”

“အလင်း”

“ဟိုး”

“ဟာ”

“အမယ်လေး”

အခြေအနေတွေ ချက်ချင်း ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ကျော်ဇော်... နင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“ကျော်ဇော်”

“ကယ်ကြပါဦး၊ ဒီမှာ ရန်ဖြစ်နေကြတယ်”

ရေး အော်သည်။ ဆည်းဆာက ရေးကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ကျော်ဇော်လူတွေနှင့် လုံးထွေးရှုပ်ထွေးလျက် သူနဲ့ကျော်ဇော်ဆိုသူကြား အဆီးအတားမဲ့သွားသည်။

“ကဲကွာ”

“ခွပ်”

“အား”

“ဝုန်း”

“မင်း မကျေနပ်ရင် ဖြစ်ချင်တာ ပြောလို့ရတယ်၊ ဘာဖြစ် ချင်လဲ ပြော”

“ဖြစ်ချင်တာ ဒါပဲကွာ”

“ကဲ... ကဲ”

လူချင်းလုံးထွေးသွားသည်။ ရင်ဘတ်ချင်း ပစ်တိုက်လိုက် တော့ ကျော်ဇော် နောက်သို့ လန်ထွက်သွားသည်။

ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်ကြားမှာ ရေးအသံကလည်း ဆူညံ နေ၏။

“မင်း ဟိုနေ့က ထိုးသွားတဲ့အတွက်”

“ရော”

ရိပ်ခနဲ မျက်နှာရှေ့ ပစ်ဝင်လာတဲ့ လက်သီးအား ဆည်းဆာက ခြေတစ်ဖက်ဆုတ်ပြီး ခေါင်းငဲ့ရှောင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက် ဝင်လာတဲ့ ခြေကန်ချက်က ဘေးဘက်ကမို့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပုတ်ထုတ်သည်။

ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဝင်လာတဲ့ လက်သီးချက်တွေကို ရှောင်ရင်း

အလိုလို ခံစစ်ဘက်ရောက်လာသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ အသတ်
အပုတ် ကျွမ်းကျင်တယ်ပြောပြော၊ သက်လုံကောင်းတယ်ပဲဆိုဆို
ငါးယောက်နဲ့တစ်ယောက်က ဘယ်လိုမှ အရေးသာဖွယ်ရာမရှိ။
ထိုအခိုက်မှာပဲ ဝိုးခနဲ အသံပေး၍ ခေါင်းပေါ်ဖြတ်သွားတဲ့ တုတ်
ချက်ကြောင့် သူ ခေါင်းငုံ့ရှောင်ပေမဲ့ ပထမတစ်ချက်ပဲ လွတ်
သွားကာ နောက်တစ်ချက်မှာ မျက်နှာကို ထိသွားတာ မိမိရရ။
မူးမိုက်သွားရကာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ပဲ ယိုင်သွား၏။

“အမယ်လေး... လင်း သေပါပြီ”

“ကျော်ဇေ”

“မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ ကျော်ဇေ နင့်လက်ထဲက တုတ်ကို
ချလိုက်စမ်း၊ ငါ ရဲကို ဖုန်းဆက်ခေါ်မှာနော်”

“ခေါ်လိုက်လေ၊ ကြာသလားလို့”

“ဘာ... နင်... နင်”

“လူယုတ်မာ”

ရေက အသံတွေ ပြာလာတဲ့အထိ ကျုံးအော်သည်။ ကျော်ဇေ
ဘေးနားကကောင်တွေက ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားမှုတွေ ရပ်တန့်
သွားပေမဲ့ ကျော်ဇေကတော့ ဆည်းဆာအပေါ် မိုးထားတဲ့ တုတ်ကို
မချ။

“ကျော်ဇေကို စမ်းလို့မရဘူး အလင်းရောင်”

“ယား”

“ကျော်ဇေ”

မာန်သွင်းအော်ပြီး ရိုက်ချမယ် ကြံရွယ်လိုက်၏။

“တိ... တိ... တိ”

သံရှည်ဟွန်းသံပေး၍ မောင်းဝင်လာသော တက္ကစီတစ်စီးက
ရန်ပွဲဖြစ်နေရာထဲ တည့်တည့်ကြီး တိုးဝင်လာပြီး သူတို့ကြားမှာ
စဉ်းခနဲ ရပ်သွား၏။

“လင်း ကားပေါ်တက်”

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အလင်းရောင် ဘော်ဒါတွေ”

“ကဲကွာ... ကဲ... ကဲ”

“ဟာ”

နောက်ရောက်လာသူတွေက ကျော်ဇေတို့အုပ်စုကို ဘာမပြော
သာမပြော ဝင်ချသဖြင့် ကျော်ဇေတို့အုပ်စုနှင့် ထိုအုပ်စု ချက်ချင်း
ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးက လက်ယဉ်ပြီးသား
လူတွေဆိုတော့ ပွဲကလှသည်။

ဆည်းဆာကို ကားပေါ်ဆွဲတင်သည်။ အရပ် ပပ်ပျပ်ပျပ်ရှိကာ
အသားညှိသော ထိုလူသည် တက္ကစီဒရိုင်ဘာနှင့် မတူဘဲ လူမိုက်ရုပ်
ပေါက်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်လည်း သူပဲဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စ ကျုပ်တို့ကိစ္စထဲ
ဝင်စွပ်ရတာလဲ”

ကျော်ဇေက အလင်းရောင်ဘက်က ဝင်ကူနေသူတွေကို
ဒေါသနှင့် မကျေမနပ် လှမ်းမေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အလင်းရောင်ကိစ္စက ငါ့ကိစ္စပဲ၊ မင်း ဘာပြောချင်
သေးလဲ”

“မေးမနေနဲ့၊ အာစရို၊ ရှုပ်နေရင် ရှင်းပစ်ရအောင်”

“မင်းတို့ပဲ ရှင်းမလား၊ ငါပဲ ရှင်းနိုင်မလား သိချင်ရင် ရှေ့တိုးခို”

ဘောင်းဘီနောက်နားဆီ လက်နှိုက်ရင်း ပြန်ထုတ်တော့ လက်ထဲ၌ အနက်ရောင် သေနတ်တစ်လက် ပါလာကာ ကျော်စေ့ လူစုထဲ လှမ်းချိန်ထား၏။ အသက်ကို အဝေးကနေ ခလုတ် တစ်ချက်ဆွဲတာနဲ့ နုတ်ယူသွားနိုင်တဲ့ သေမင်းတမန်မို့ ကျော်စေ့က ခြေလှမ်းဆက်မတိုးရဲ။

“ဟိုတစ်ယောက်ပါ တက်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အခုထိ အူကြောင်ကြောင် ရုပ်နေဆဲ ရေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ထိုလူက မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင်၏။ ရေးက ဆည်းဆာရှိရ နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးချိန်မှာ ကားက ဆောင့်ခနဲထွက်တာ အရှိန်ပြင်းပြင်း။ မျက်နှာကို ရိုက်ချက်မိထားတဲ့ ဆည်းဆာက အခုထိ ခေါင်းတွေမူးနေဆဲဖြစ်ကာ ရေးကို မှီထားရသည်။ ရေးက တော့ တစ်ချက်တစ်ချက် နောက်ကြည့်မိနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသော ကားမောင်းသူကို အကဲခတ်သည်။

ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုးတာ ကျားထက်ပိုဆိုးပေမည်လား။

အခန်း (၁၉)

“အား”

“ဆောရီး... သိပ်နာသွားလား လင်း”

“ရပါတယ်”

ဆည်းဆာက မျက်နှာပျက်သွားသည့် ရေးကိုကြည့်ပြီး စကားက ဖော့လိုက်သည်။ ဘွားကတော့ သူနှင့်ရေးကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတချချနှင့် ပုတီးကို လက်ကမချ။

“ငါ့မြေး အတိတ်မေ့ကာမှ ဖြစ်လိုက်သမျှ ကြားလိုက်သမျှ အထူးအဆန်းတွေချည်းပဲ၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရန်မဖြစ်ဘူးတဲ့ မြေးကကွယ်”

“လင်းက အရင်စတာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့၊ အဲဒီ ကျော်စေ့တို့က အရင် ရန်လိုတာ”

ရေးက သူ့မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပေးရင်း ဘွားကို လှည့်ပြောပြသည်။ ဘွားပြောလည်း ပြောစရာ။ လင်းက ရန်ဖြစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

၁၇၄

ဆုတောင်း

“အေးပါ၊ ဘွားကလည်း အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးတော့၊ ကိုယ့်မြေးကို လူတော်လူကောင်းလေး ဖြစ်စေချင်လို့ သူများပြောတိုင်း ခေါင်းငုံ့လွန်းတာကျတော့လည်း သည်းခံစိတ်ကြီးတယ်လို့ ပြောရပေမဲ့ သိပ်တော့ ကြိုက်လှတာမဟုတ်ဘူး”

“ကျော့ကိုက အကွင့်မကောင်းတာပါ ဘွားရယ်၊ လင်းကိုရန်စချင်နေတာ”

“လင်းက သူတို့ပြောတိုင်း ခံလာရတာမို့လား၊ ပြီးတော့ ကျော့က ရေးကို ရည်မှန်းထားတာဆိုတော့ ဘွားမြေးကို ရန်လုပ်ချင်နေတာနေမှာ”

“အဲဒါလည်း တစ်ပိုင်းပါမှာပေါ့ ဘွားရယ်”

“မြေးတို့ ဒီရန်ကလွတ်အောင် မြန်မြန်လက်ထပ်မှ ပြီးမယ်”

“နေပါဦး ဘွားရယ်၊ ရေး ကျောင်းပြီးအောင် စောင့်ပါဦး”

ရေးက ဦးအောင်ပြောရင်း ဘွားစကားကို ဖြတ်ပစ်တော့ ဘွားက မကျေနပ်။

“ဒါမျိုးက အချိန်ဆွဲလို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဘွားသဘောတော့ နောက်မှ ကျောင်းပြီးအောင်တက်၊ လောလောဆယ် အရင်လက်ထပ်ထားကြ၊ ဒါမှ ဘွားရင်အေးနိုင်မယ်”

“ဒီကိစ္စ လူကြီးချင်း အမြန်တိုင်ပင်ဦးမှပါ”

“ရေး စိတ်ညစ်နေပါ့မယ် ဘွားရယ်”

ဆည်းဆာက ရေးဘက်က ဝင်ပြောပေမဲ့ ဘွားက ဂရုမစိုက်

“မြေးဘာသာ နေစမ်းပါ”

ဘွားကို ပြောမရတော့ ဆည်းဆာနှင့် ရေး မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရေး”

“ရေး မသိဘူး”

တကယ်လည်း ရေး မသိ။

“ဟိုလူက ဘယ်သူလဲ မသိဘူးနော် ဆည်းဆာ”

“အလင်းမိတ်ဆွေနေမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“အလင်းမိတ်ဆွေပဲ နေမှာ”

လိပ်စာပြောစရာမလို။ အလင်းအိမ်ရှေ့ ကားရပ်ပြီး ဆည်းဆာကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောသည့်စကားတွေက သူ့ကို အလင်းရောင်အဖြစ် ပြောမှန်း သိသာသည်။

“လှေကန်နစ်ဖက်နင်းတယ်ဆိုတာ အနင်းမတတ်ရင် လူရော လှေရော ဆုံးတတ်တယ် လင်း၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါ့ညီမမျက်နှာကို မြင်ပြီးမှ လုပ်”

“အလင်းရောင်ချစ်သူက ဘယ်သူလဲ ရေး”

“ရေးလည်း သေချာမသိဘူး ဆည်းဆာ”

ဆည်းဆာကို ပခုံးပုတ်၍ ပြောသွားကာ ရေးကို မျက်ထောင့်ကြီးနှင့် ကြည့်သွားတာက ကြောက်စရာ။ အလင်းနှင့်ပတ်သက်နေတာ လုံးဝသေချာမှန်း သိလိုက်သည်။

ဘွားကတော့ ဆေးထည့်၍ ပြီးစီးသွားသော ဆည်းဆာ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒဏ်ရာသိပ်မများလို့”

“ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်ဖို့ရော လိုဦးမလား ရေး”

“မလိုပါဘူး အဘွားရဲ့၊ အဲဒီလောက်အထိ စိတ်ပူမနေဘဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ပန်းကန်တည်း ထမင်းအတူစားကြတာ ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ယောက်ျားပါ၊ ဒီဒဏ်ရာလောက်တော့ ခံနိုင်ရည်ဆည်း ရှိသည်။

ရှိပါတယ်”

“မင်း ခံနိုင်ပေမယ့် ဘွား မခံနိုင်ဘူး မြေးရဲ့၊ ငါ့မြေးက အခုလိုမြင်ရတာ ဘွား စိတ်ထိခိုက်တယ်”

ဘွားက သူ့ခံစားချက်ပြောပြီးမှ ရေးဘက် လှည့်သည်။

“ဘွားပြောတာ ရေးနဲ့မြေး နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် ဘွား”

“နောက် ဘာမှ မဖြစ်စေနဲ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

“ရေး ပြန်တော့မယ်”

“အေး... အေး”

“ကျွန်တော် ပြန်ပို့ပေးမယ်လေ၊ မှောင်နေပြီ”

“နားပါတော့၊ တစ်ခြံကျော်ဖို့ကို၊ ရေး ဒီတိုင်း ပြန်သွားကြည့်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးသည်။

လည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“မရဘူး၊ လိုက်ဖို့မှဖြစ်မယ်”

“ကဲ... ပြောမရလဲ သဘော”

ဆည်းဆာက အရင်ဦးအောင် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး အောက် မဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒက ကြီးမားစွာ။ အစောကြီးကတည်းက ပစ္စည်းတွေကို လက်တစ်ဖက် သိမ်းကျုံးဆွဲယူရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်က လေးနှစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ ဘွားဆန္ဒ ပြည့်သွား၏။ ပဆစ်တုပ်ထိုင်နေတဲ့ ရေးလက်ကောက်ဝတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း

ဆွဲထူသည်။

လင်နဲ့တုန်းကတော့ ဘာအရေးလဲ။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့

ပရုံးဖက် သွားကြတာမျိုးလည်းရှိကာ ကလေးဘဝတုန်းက ဆိုတစ်ခုတင်တည်းတောင် အတူအိပ်ဖူးကြတာမို့ လက်ဆွဲတာ

လောက်က ပြောပလောက်သောအရာမဟုတ်ပေမဲ့...။ သူနှင့်

အတူတော့...။ ရေးက ရီဝေစိုစွတ်နေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေက

မျက်နှာလွှဲရင်း ဆွဲထူရာကို အလိုက်သင့် ထသည်။ ဒါပေမဲ့

ရင်ခုန်သံက လေရောမိုးရော မွေ့နှောက်နေတဲ့ မှန်တိုင်းငယ်လေးလို

ရင်ဘတ်ထဲ ဝုန်းဒိုင်းကြုံနေခဲ့၏။ ဆည်းဆာက ရေးလက်ကို

လွှတ်တမ်း ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“စိုင်းကြီး”

“ဟုတ်... မေမေစိုး”

ဒေါ်စိုးစံက နောက်ပါးမှ လိုက်ဖက်လွန်းတဲ့ ကျောပြင်နှစ်ခု

ကြည့်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးသည်။

“ခြံက ထွက်ကြည့်စမ်း၊ ငါ့မြေးနောက်ကို မလိုက်နဲ့နော်၊

သူငယ်ချင်း နေပါစေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်”

အမိန့်ပေးတာတောင် ကိုယ့်ကြောင့် မြေးဖြစ်သူ အနေနှင့်

အောက် မဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒက ကြီးမားစွာ။ အစောကြီးကတည်းက

အခန်း (၂၀)

တစ်ခြံကျော်ဆိုပေမဲ့ ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်တွေကြောင့် ဝယ်
လျှောက်တာတောင် အချိန်ယူရသည်။ ပိုဆိုးတာက ဆည်းဆာ
ခြေလှမ်းကို ပုံမှန်ထက်နှေးနေ၏။

“ဆည်းဆာ ပြန်ချင်ပြန်တော့လေ၊ ခြံနားနီးနေပြီပဲကို”

“မပြန်သေးဘူး”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရေးကို မေးစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

ခြေလှမ်းရပ်တန့်ရော၊ သူမပုခုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်တာ
တစ်ပြိုင်တည်းမို့ ရေးက ကြောင်တက်တက်လေးနဲ့ ဆည်းဆာ
မော့ကြည့်သည်။

“အဲဒီ ကျော်အဆိုတာနဲ့ မင်း ဘယ်လို ပတ်သက်လဲဆို”

“ကျော်ဇေ”

“ဟုတ်တယ်”

စူးရှသည့် ဆည်းဆာအကြည့်တွေကို ရေး အံ့သြသွား၏။
ထင်မထားတာမို့ ရေးက သံယောင်လိုက်ပြီး မေးရင်း
ဆည်းဆာမျက်နှာကို အကဲခတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးချင်း
ဆုံတိုင်း ရင်တွေဆောင့်ခွန်သော ကိုယ့်နှလုံးသားကြောင့် ရေးက
ပုခုံးပေါ်က လက်တွေကို ဖယ်ချသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“သူငယ်ချင်းတွေလို့ သိထားလို့ ကျွန်တော် အများကြီး
လျှော့ပေးခဲ့တာ”

“ဆည်းဆာ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ကျော်အဆိုတဲ့လူကို နည်းနည်းမှ ကြည့်လို့မရဘူးလို့ ပြော
တာ”

“ရေးရောပဲ”

“ဆောရီး ရေး”

“ကိုယ်က လင်းမဟုတ်တဲ့အတွက် လင်းလို မယဉ်ကျေးနိုင်
တာတွေ ရှိကောင်းရှိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကိုယ်လိုချင်
တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ အကျင့်လည်းရှိတယ်၊ ရေးကို
ကျော်ဇေက လူကြီးချင်း ကြိုးစားထားတယ်ဆို”

“အဲဒါက လင်း ရှိနေကတည်းကပါ၊ လင်းနဲ့ရေးရဲ့
အဖြူရောင်အကြောင်းကိုသိတော့ သူက ဝင်ပြီး အရောင်ဆိုချင်
တာမျိုးပါ”

“ရေးဖြင့် သူ့ကို မုန်းလွန်းလို့”

“သေချာလား”

“အို... အဲဒါက ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ကျော်ဇော့ကို တကယ် မုန်း၊ မမုန်း”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သတ်တောင်ပစ်ချင်တာ”

အခေါ်အဝေါ်တွေက လှရေးကြွယ်လို့ သုံးနှုန်းနေရာ ချက်ချင်း ရေးရယ်လို့ ပြောင်းလဲသွားတာကိုလည်း အံ့သြသည့် ထူးဆန်းခြင်းများနဲ့ အရောင်လဲပြာနေသော မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ ရေးဖြေသံက တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

“ဒါဖြင့် ရေးဘက်ကတော့ ကျော်ဇော့အပေါ် ထူးခြား ပြောင်းလဲမှုတွေ အရင်ကရော အခုရော မရှိဘူးပေါ့”

“အို... ရှိစရာလား”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ရေးရယ်”

“အို... ဆည်းဆာ”

“ဆောရီး”

ရေးကိုယ်လေးကို ဖျတ်ခနဲ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲပွေ့တော့ ဖြစ်သွားတာကို ဆည်းဆာ မနည်းထိန်းလိုက်ရပေမဲ့ ရေးလေး တစ်ဖက်ကိုတော့ မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရေးနှင့် မျက် ချင်း ဆိုင်လိုက်၏။

“ရေး”

“ဘာလဲ ဆည်းဆာ”

“ကိုယ် ရေးကို ချစ်မိနေပြီ”

“ဟင်”

ရေးကိုယ်လေး တောင့်သွားသည်။ ဒီလိုပြောလာလိမ့်မည်

ထင်ခဲ့။

“ဟို... နေပါဦး ဆည်းဆာ၊ ရေးတို့က”

“ကျွန်တော်က ထင်ထားတာက ရေးက လင်းကိုလည်း ချစ်ဘူး၊ သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ကြားက လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတော့ ခုရဲ့လူတွေ ဘာတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီး တွေးပူနေခဲ့ရတာ”

“နေပါဦး ဆည်းဆာရယ်၊ ရေး ပြောပါရစေဦး”

“ရေး ဘာမှမပြောနဲ့”

“ကျွန်တော် ပြောတာပဲ နားထောင်”

“ကျွန်တော်က ရေးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်ပြီးတော့ ရေး ခြာသမျှ ဘာမဆို ဟုတ်ကဲ့လုပ်မယ်လို့ တွေးထားတာ၊ ကျော်ဇော့ ချစ်နှောင့်ယှက်နေတော့လည်း ရေးရဲ့ဘာညာထင်ပြီး စိတ်လျော့ သားခဲ့ရတာတွေ၊ ဒီတစ်ခါတော့”

“ကဲ... ရေးလက်ကို လွှတ်ပါဦး”

“မလွှတ်ဘူး”

“အို... ဘယ်လိုလဲ”

“ရေးကို လွှတ်ပေးဦး၊ လူတွေ မြင်ကုန်မယ်”

ရေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်တွန်းပြီး လူချင်း ခုရန် ကြိုးစားသည်။ ဆည်းဆာကတော့ ရေးရုန်းမရအောင် ရေးလက်ကို ပိုတိုး၍ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

“ကျွန်တော့်အချစ်ကို သိပြီးရင် ရေးရင်ထဲကအကြောင်း ချင်တယ်”

“အံ့မယ်... အဲဒီလို ချက်ချင်းကြီး ရမလား”

“မရဘူးလား”

“မရဘူး”

ရေးက မျက်စောင်းရွယ်ပြီးပြောတော့ သူက နဖူးချင်း တိုက်သွားအောင် မျက်နှာကို ငုံ့ချသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်အချိန်ထိ ကိုယ် စောင့်ရမှာလဲ”

“မသိဘူး”

“ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆီက ကျွန်တော် ဘာလက်ဆောင်မှ မလိုချင်ခဲ့တာ အချစ်ကို ပြန်မရမှာစိုးလို့၊ ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမှ မပြော၊ မင်းစိတ်နဲ့ကိုယ့်ကို ဖြစ်စေရမယ်”

“အဲမယ်... ရှင်ပဲ အပြောကောင်း၊ ဒီက မိန်းကလေးရှင် စဉ်းစားရဦးမယ်”

ထိုအခိုက်မှာပဲ ရေးအိတ်ထဲက ဖုန်းလေးမြည်သံ ထွက်လာ၏။

“တီ... တီ”

“ဖုန်းလာနေပြီ၊ လက်ကိုလွှတ်ပါ”

“ဟော... မေမေ ထင်တယ်၊ ဆည်းဆာရေ၊ ဖုန်းကိုင်ပြီး ဖြစ်မယ်”

ရေးစကားကြောင့် ဆည်းဆာ သူမလက်လေးကို လွှတ်မိသွားတယ်လို့ လိုက်သည်။ ဖုန်းထုတ်ကြည့်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း မေမေဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို”

“မေမေပါ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီး ပြန်မလာသေးဘူးလား၊ အမေက ပြောတော့ လာမယ်လို့ ချီးမြှင့်ခဲ့တာပဲ”

“စိတ်ပိုတယ်ဆိုပြီး”

“ဟုတ်... ရေး ရောက်နေပြီ မေမေ၊ ဒီမှာ လင်းနဲ့ စားမပြတ်သေးလို့၊ လာပြီ မေမေ”

ရေးက ဖုန်းပိတ်ရင်း ဆည်းဆာကို နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်သည်။ ဆည်းဆာက ရေးလက်ထဲသို့ ခြင်းတွေဘာတွေ ထည့်ပေးသည်။

“မေမေခေါ်နေပြီ၊ ရေး သွားတော့မယ်”

“ကျွန်တော် လိုချင်တာ မပေးသွားနိုင်ဘူးလား ရေး”

“ရေးကို စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ဦးဟယ်”

“ရေးအတွက် ကျွန်တော်က စိတ်ညစ်စရာလား”

“ဆည်း... ဆာ”

အင်အားတစ်ရပ်အဖြစ် ရေးက ပင့်သက်ရှိက်သွင်းလိုက်၏။

“ရေးပြောတာ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ရေးကို ချက်ချင်းကြီးတော့ မတောင်းပါနဲ့၊ ရေးတို့ ခုနစ်နာရီခန့်ကို ဦးစားပေးရမဲ့ အရွယ်တွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဆည်းဆာ အလည်း လုပ်စရာ အလုပ်တွေရှိတယ်လေ၊ ရေးမှာလည်း လင်းကို အကူအညီအောင်ရှာရဦးမှာတွေ ရှိတယ်၊ ဆည်းဆာပဲ ပြောထားပြီးတော့၊ လင်းနေရာမှာ အစားမထိုးပါနဲ့ဆို၊ ဒီတော့ ရေးတို့ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေပြီးမှပဲ ဒီကိစ္စစဉ်းစားရအောင်လား”

“ရေး သွားပြီနော်”

နှုတ်ဆက်သွားပုံက ပညာတတ်မိန်းမဆန်သည်။ ဖြေသလိုမှ သွားပုံကလည်း နူးညံ့ညင်သာခြင်းအတိနှင့်ဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်သူ

၁၈၄

ဆရာတော်

ဆည်းဆာရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အညတြာမို့ အချစ်နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ မင်းပြောသွားတာလား
လှရေးကြွယ်ရယ်။

အခန်း (၂၁)

“မေမေ”

အလင်းရောင်က တိုးဖွဖွလှမ်းခေါ်သည်။ မေမေသေဆုံး
သွားပြီလို့ အသိစိတ်က သတိပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အမြင်အာရုံ
ထဲမှာ မေမေ့ကို တွေ့နေရတော့လည်း အနားကပ်သွားပြီး ပွေ့ဖက်
ချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းမဝှေ့ရတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဆယ်နှစ်လား။ ဆယ်ငါးနှစ်လား။
ခဏတော့ဘူး ထင်သည်။ မေမေ သူ့ကို ခွဲသွားသည်။

“မေမေ”

“မေမေ”

“ဟင့်အင်း... မေမေ့နား မလာနဲ့ သား၊ မေမေ ပြောစရာ
ရှိလို့လာခဲ့တာ”

မေမေက သူ့အမြင်မှာ ရပ်နေ၏။

“သား ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်၊ မေမေ မရှိလို့ အားလည်း
မဝယ်နဲ့၊ သားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း တိမ်တစ်စလို့ လေနှင့်ရာသွားတော့မည့် ဟန်ပြင်

နေတာမို့ အလင်းရောင်က လက်ဆန်တန်း၍ အမိအရ ဖမ်းဆွဲရန် ကြိုးစားသည်။

“မေ... မေ”

“မောင်”

နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော အလင်းရောင်ပန်းကို ခပ် ကြမ်းကြမ်း လှုပ်နှိုးတာ ခံလိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ဝမ်းနည်း အားငယ်ခြင်း တွင်းနက်ကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်သွားတဲ့သူအတိုင်း။ မျက်လုံးဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်တာနှင့် သူ့မျက်နှာပေါ်က စိုးရိမ်တကြီး စီးမိုးကြည့်နေသည့် ယွန်းရဲ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ သူ အိပ်မက် မက်နေမှန်း သိလိုက်၏။

“ယွန်း”

“အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား မောင်ရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ညနေစောင်းကြီး မအိပ်ပါနဲ့လို့ ယွန်းကပြောတာ၊ ကြည့်ပါဦး ချွေးတွေလည်း တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနှစ်နေပြီ၊ အင်္ကျီ လဲလိုက်မလား၊ ဪ... ရေလေး အရင်သောက်လို့က်လေ၊ အဲဒါမှ ရင်ထဲ အေးသွားမှာ”

ယွန်းက အင်္ကျီပဲ ပြေးယူရတော့မလို့။ ချွေးပဲ သုတ်ပေး ရတော့မလို့နှင့် နောက်ဆုံး ရေခဲသေတ္တာဖွင့်ပြီး ရေတစ်ပုလင်း ပြေးယူတဲ့ ယွန်းကိုကြည့်ပြီး လှဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။ လူက နိုးသွားဝေမဲ့ စိတ်ကတော့ အိပ်မက်ထဲ တစ်လည်လည်။ အခု တလေ သူ စိတ်ဖိစီးနေတာတွေ၊ ညတိုင်း အိပ်မပျော်ဖြစ်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေနဲ့ နပ်နီးလုံးနေတာတွေကို မေမေ သိနေသလား။

မထင်မှတ်ဘဲ ဘုရားစင်အောက် ဗီရိလေးထဲ ထည့်ထား သည့် စက္ကူပုံးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။ အလင်းက ချက်ချင်း ခေါင်းခါပစ်ကာ အတွေးကို မောင်းထုတ်သည်။ အလင်းလည်း ဆတ်ပညာတတ်ပဲ။ သိပ္ပံပညာတွေ ထွန်းထားပြီး ဒီလို အိုင်တီ ဆတ်ကြီးမှာ ဒါမျိုးတွေက ယုံချင်စရာမရှိ။

“ရွှေဝိဿချိန်က မနည်းဘူးကွ၊ ဂမ္ဘီရဆန်တယ် ပြောရ လားဘဲ၊ ရွှေစစ် မစစ် မှတ်ကျောက်တင်ကြည့်တဲ့အခါ ရွှေက လျှော့မသွားဘူးတဲ့”

သွန်းဆစ်က ဒီအရုပ်ကို သူထံအပ်ရင်း ပြောပြခဲ့တာပါ။ ဇာတ်ရာမြောက်လွန်းတဲ့ ရွှေဟင်္သာရုပ်အား ဝင်းဝါတဲ့ အဆင်းနဲ့ သဏ္ဌာန်က တင့်တင့်တယ်တယ်။ သွန်းဆစ်က ထပ်ပြောခဲ့သေး သည်။

“စိတ်ထဲ သရိုးသရီတော့ မဖြစ်နဲ့ကွ၊ ဒါ ရှေးဟောင်း အစည်းရောင်းတာပဲ၊ တချို့ဆို ဂိုဏ်းတောင်ဖွဲ့ထားတာမျိုး၊ ဒီနိုင်ငံ မှာက တရားဥပဒေက စည်းကြပ်လွန်းလို့၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဘိုယ့်ကို ငွေပေးပြီးခိုင်းတဲ့ လူတွေအပေါ်တော့ သစ္စာမဖောက် ခိုစေနဲ့၊ သူတို့က ထိပ်ပုတ်တာ သည်းမခံတတ်တဲ့ မြွေပွေးလို ကောင်”

ခြိမ်းခြောက်ခြင်းလား၊ သံတိပေးခြင်းလား အလင်းကတော့ စိတ်မဝင်စား။ ယောက်ဖဖြစ်သူ သွန်းဆစ်မျက်မှာကိုသာ စိတ်ပျက် သက်ပျက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လုပ်တာ ငွေမက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ မိမိဆိုတာ

ရအောင်ရှာတတ်တဲ့သူအတွက် မက်မောနေစရာလည်း မလိုဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ယွန်းတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်လို့ ပခုံးပြောင်း ယူလိုက်တာ။

ယောက်ဖကို ပြတ်သားစွာ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ တကယ်လည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်လျက်။ ဒီပစ္စည်းရောက်လာမှ ဖိစီးလွန်းတဲ့စိတ်ဟာ ဥပါဒါဒိန်ကြောင့် ဥပါဒါရောက်သလားဆိုတာ သူ မတွေးတတ်တော့။ တရားဥပဒေနှင့် မလွတ်သည့် အလုပ်တွေ လုပ်နေသည့် သွန်းဆစ်ကို သဘောမကျ။

“မောင်... ရေသောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် အင်္ကျီလဲရအောင် ယွန်း အင်္ကျီယူလာတယ်၊ မောင့်တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ ရွှဲနေပြီ”

ယွန်းက သူ့လက်ထဲ ရေတစ်ဖန်ခွက်ထည့်ပေးရင်း ပြောသည်။ အလင်းက ရေကို ကမူးရှူးထိုး သောက်ချပြီး ခွက်ကို စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်ကာ အင်္ကျီကို ခါးစပ်ဆီမှ ဆွဲလှန်ချွတ်သည်။ ယွန်းကလည်း ထိုအင်္ကျီကိုယူ၍ သူ့ကြောတွေ ရင်ဘတ်တွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်ပေးပြီးမှ အင်္ကျီအသစ် လဲစေသည်။

“မောင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ယွန်း စိတ်မကောင်းဘူး တကယ်၊ ကိုကြီးတို့ကလည်းလေ တကယ် မလည်စွပ်၊ အမှန်ဆို ဒါ သူလုပ်ရမဲ့ကိစ္စ၊ မောင်က ကြားဝင်ပြီး...”

“မောင် စဉ်းစားမိတာကလေ ရိုးရိုးရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဟုတ်ရဲ့လားလို့”

“အဲဒါတော့ ယွန်းလည်း မသိဘူး”

“ကိုကြီးက ယွန်းကို ဘာမှပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

အသိလည်း မပေးဘူး၊ သူထင်တာ သူလုပ်နေတာ မောင်လည်း အမြင်ပဲ”

“အခုကိစ္စကို မောင် ဘယ်လိုထင်လို့လဲ”

အလင်းရှေ့ ကြမ်းပြင်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ရင်း သူပေါင်ပေါ် မေးတင်ကာ ယွန်းက မေးသည်။ အလင်းက လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်သည်။

“မောင်လည်း မထင်တတ်လို့ပေါ့၊ ယွန်းရယ်၊ တစ်ဖက်က ဝယ်မဲ့သူနဲ့ အဆက်အသွယ် မရသေးလို့၊ ရပြီးတာနဲ့ ဒီအရုပ် ထိုးထည့်၊ ငွေယူပြီးရင် ဘွားဆိပ် ပြန်နေမလားလို့”

“မောင်သဘောလေ”

“နေရာတကာ သူ့သဘောချည်းပဲ လုပ်မနေနဲ့ မိယွန်း”

အသံနှင့်အတူ လူက ရောက်လာတာ ခိုပ်ခဲနဲ့ ဖွင့်ထားသော တံခါးက ဝင်လာတာမို့ သွန်းဆစ် အနားရောက်လာမှ နှစ်ယောက် စလုံး သိရသည်။

“ကိုကြီး”

ယွန်းက မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာသူအား သတိပေးသလို နှင့် ခပ်ဟန်ဟန်ခေါ်သည်။ သူမနဲ့ အတူမနေတာ ကြာလို့လား မသိ။ ကိုကြီးက တော်တန်ရုံ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ် မရှိတော့။ ပြောသင့် မပြောသင့်ကို မခွဲခြားဘဲ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ပြောမိတာက ဆိုးရွားတဲ့ကိစ္စမို့ မောင်နဲ့ ကိုကြီးကို ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်ပါ။ သွန်းဆစ်ကတော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လျှင် ခိုလုံးကန်းတော့မတတ်ဖြစ်နေသည့် ယွန်းအား မျက်လှောင်နီကြီး

နှင့်ကြည့်ကာ ဆက်တီမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ် မိယွန်း၊ သူသဘောဆိုပြီး သူ ထားခဲ့ရင်ရော နင် နေခဲ့နိုင်မှာလား၊ ပြော... အဲဒါ”

“ကိုကြီးကလဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ကိုသွန်းဆစ်”

အလင်းကတော့ လင်မယားကြား တွဲရေးခွဲရေးတွေနှင့် မပြုလာတဲ့စကားမျိုးကို မကြိုက်၍ ပြောင်ပဲ ဖွင့်မေးသည်။ သွန်းဆစ်ကလည်း ပြောချင်လွန်း၍ ကိုယ်ကြီး ကြွလာတဲ့အထိ မတ်မတ် ပြင်ထိုင်သည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရမလဲ၊ မင်း ရန်ကုန်သွားပြီး မင်းအဘွားသဘောတူထားတဲ့ ဟိုဆရာဝန်မနဲ့ ကြိတ်ပန်းခုတ်နေတဲ့အကြောင်း”

“ဘာဗျ”

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ကိုကြီး”

ထူးဆန်းခြင်းက အံ့သြခြင်းမြည်လေသလား မသိ။ အလင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ တစ်ယောက်မျက်နှာ ဇာန်ယောက်ကြည့်ပြီး အရှာနေခြင်းအား သွန်းဆစ်က ဟန်ခနဲ မဲကြည့်သည်။

“ကိုကြီးလုပ်မနေနဲ့၊ မိယွန်း”

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို နေရာတကာ သူသဘောချင်လုပ်မနေနဲ့လို့ ပြောတာ၊ နင့်ကွယ်ရာမှာ...”

“ခင်ဗျား လူမှားတာနေမှာပါ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းရုပ်ကြီးကို ငါ မှားစရာလား၊ မင်းအဘွားအိမ်အထိ ငါ လိုက်ပို့ပေးခဲ့တာ”

“အဘွားအိမ် ဟုတ်လား”

အလင်းရောင်အသံက မယုံနိုင်ခြင်းတွေနှင့် သွန်းဆစ် မျက်နှာကို မသင်္ကာသလို ကြည့်သည်။ သွန်းဆစ်ကလည်း အလင်းရောင် မျက်နှာကို မကြည်ပေါက်နှင့် ရန်လိုစွာ ကြည့်လာ၍ အလင်းရောင် မျက်ခုံးတွန့်သွား၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်နေ့က တွေ့တာလဲ”

အတိအကျကြီး ပြောနေခြင်းအတွက် သူကမေးတော့ သွန်းဆစ်ကလည်း စနစ်တကျ ဖြေသည်။

“မနေ့က ညနေငါးနာရီ”

“မနေ့က”

အလင်းနဲ့ယွန်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မျက်လုံးချင်း ထပ်ဆုံသွား၏။

မနေ့က သူ ဒဲမှာပါ၊ ယွန်းနဲ့အတူ ရှိနေတာ ယွန်းသိသည်။

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ကိုကြီး တစ်ခုခု လွဲနေပြီ၊ မနေ့က တစ်နေ့လုံး မောင်နဲ့အတူ ယွန်းရှိနေတယ်”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ် ကိုသွန်းဆစ်၊ ကျွန်တော် ယွန်းမပါဘဲ အပြင်မထွက်ဘူး၊ ယွန်းနဲ့ပဲ အတူရှိနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီး၊ ယွန်း မညာဘူး”

တစ်ဖက်မှာ အတူရှိနေခြင်းက သက်သေသက္ကသလနှင့်

၁၉

ထာဝရ

ခိုင်ခိုင်လုံလုံ။ သူ့ဘက်က သူတစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့ မြင်တာမို့ သွန်းဆစ်က တွေ့ဝေစွာနှင့် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဒါဖြင့် ဟိုဟာက ဘာလဲ”

“ကိုကြီး ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းကို ငါ တကယ်တွေ့ခဲ့တာ အလင်း၊ မင်းနဲ့ တခြားကောင်တွေ ကျွိုင်တက်နေလို့ ဝင်တောင် ရှင်းပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ကျွိုင်တက်တဲ့ကောင် နာမည်တောင် နားစွန်နားဖျား ငါ ကြားသေးတာ၊ ဘာတဲ့... ကျော်... ကျော်”

“ကျော်လေး”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျော်ဇ”

အလင်းက ဝင်မေးမှ သွန်းဆစ်က အသည်းအသန် ခေါ်ညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... အဲဒီကောင်ပဲ၊ မင်းလို့ထင်တာနဲ့ လေးနှစ်ဖက်နင်းရင် ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဒါ ခိုက်ကြေခဲ့သေးတယ်၊ ဒါဆို မင်းက တစ်ချိန်လုံး ဒီမှာ ရှိနေတာပေါ့”

“တကယ်ပဲ၊ သူ ယွန်းအနား... ရှိနေတာပါ ကိုကြီး”

“ဒါဆို”

“အိမ်ကိုရောက်နေတာ ဘယ်သူလဲ”

အလင်းက နှုတ်မှ ဖွင့်ဟရေရွတ်ရင်း သိချင်စိတ်တွေ လူက ရူးချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၂၂)

“မြေးရေ... ညစာ စားမယ်ဟေ့”

ဒေါ်စိုးစံက အခန်းတံခါးဟပြီး ခေါင်းလေးဝင်ကာ အော်သည်။ သို့ပေမဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှင်းလင်းနေကာ အလင်းရဲ့ အရိပ်ယောင်ကို မမြင်၍ တံခါးဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်လိုက်၏။

“ဪ... မြေးက ရေချိုးနေတာကိုး”

ရေကျသံနှင့်အတူ အလင်းရဲ့ သီချင်းဆိုသံသဲ့သဲ့လည်း ညဉ့်အရသည်။ ဒေါ်စိုးစံက ခုတင်ပေါ်တွင် အသင့်ထုတ်ထားတဲ့ ခုနံတွေကို ကြည့်သည်။

“ဗိုလ်တောက်က သူတာဝန် သူကျေအောင် လုပ်ပေးပြန်တယ်”

နှိစိမ်းရောင်တီရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီတိုဖြူဖွဖွကို ဒေါ်စိုးစံက ခုတ်လုံးဝကြည့်ပြီး မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ မြေးအခန်းထဲမှာ ဒီဒီ ကြည့်တုန်းမှာပဲ ကွန်ပျူတာဘေးက အလင်းရဲ့ဖုန်းကလေး ဆူဆူညည် အသံထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ နံပါတ်ပေါ်နေပေမယ့် အဲဒီနံပါတ်လည်း မဟုတ်တာကြောင့် ဒေါ်စိုးစံက ဖုန်းဖွင့်ပြီး

နားထောင်လိုက်၏။

“ဆည်းဆာ... မင်းကလည်း လကုန်ရက်ဆို ငါ့ဆီ ဖုန်းဦးမင်းဗလရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဆက်ပါ မှာထားရက်နဲ့၊ အခု ရန်ကုန်မှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိနေလို့ရရှိလား။ ဒီတူလေး ရောက်သွားတာက တကယ့် ပေးကောင်၊ ခြေရာခံမိပြီလား၊ မင်း နေရေး စားရေးရော အဆင်သင့်နယ်ပယ်ထဲဖြစ်သည်။ ပြောရဲ့လား”

“ငါ့မှာလည်း နေရှိသ၍ မင်းကိုပဲ ပူနေရတာ ဟုကောင်ရန်ကုန်ဆိုတာ ကိုယ် မကျင်လည်တဲ့နေရာကြီး မဟုတ်လား”
ဒေါ်စိုးစံက တစ်ဖက်မှ ပြောတဲ့အသံကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားရပေမဲ့ အဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်။

“ဒီမှာ... ကွဲ့”
ဖြတ်ပြောမှ တစ်ဖက်လူရဲ့အသံက တိခနဲ ပြတ်သွား၏။
“ဆည်းဆာ မဟုတ်ဘူးလား”
“မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မောင်ရင် ဖုန်းမှားနေပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဆည်းဆာဖုန်း မဟုတ်ဘူး”

ဦးမင်းဗလက ဖုန်းခွက်ကြီးကိုကိုင်ပြီး တစ်စက္ကန့်လောက် ငိုငိုသွားရသည်။ ဆည်းဆာမဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲဆိုသည့် မေးခွန်းက ဦးနောက်ကို သုံးလေးပတ် ပတ်ပြေးနေသလို ခံစားရသည်။ မနေ့ကတောင် သူနဲ့ဆည်းဆာ ဖုန်းပြောခဲ့သေးသည်။
“ကွင်းဆက်ပြတ်သွားတယ် ဘကြီး၊ ရွာကိုလာတဲ့အခါ မဟုတ်တော့ဘဲ တခြားအဖွဲ့ဆီ လက်လွှဲလိုက်လားမှ မသိတာ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မပူနဲ့၊ ဘကြီးသာ ရွာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်သွယ်စရာရှိရင် ဒီဖုန်းကိုပဲဆက်”

ချိန်းထားပြီးမှ အခု ဆည်းဆာမဟုတ်ပါဘူးဆိုတော့ ဦးမင်းဗလရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဒီတူလေး ရောက်သွားတာက တကယ့် ပေးကောင်၊ ခြေရာခံမိပြီလား၊ မင်း နေရေး စားရေးရော အဆင်သင့်နယ်ပယ်ထဲဖြစ်သည်။

“ဒါဆို အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ၊ ဆည်းဆာက ဖုန်းတွေဘာတွေများ လက်လွှဲရောင်းချသွားလားဆိုတာ”
“အို... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်၊ ဒါ ငါ့မြေး အလင်းရောင်ရဲ့ ဖုန်း၊ ဘာမှ ရောင်းစရာမလိုဘူး၊ ငါ့မြေးက ဒေါ်စိုးစံရဲ့ တစ်ဦး သားသောမြေး၊ စိုးစံကုမ္ပဏီအင်အားစုကို ဆက်ခံမဲ့လူ၊ ဘာဖုန်းမှ သက်ပြောင်းလက်လွှဲ ရောင်းစရာမလိုဘူး၊ ကဲ... မင်းပြောပြီးရင် ငါ ဖုန်းချတော့မယ်၊ ဒါပဲ”

ဆောင့်အောင့်ပြီး ချသွားတဲ့ဖုန်းကြောင့် ဦးမင်းဗလက သူ့ ဖုန်းခွက် သူ အလန်တကြားပြန်ကြည့်ကာ အတိတ်တစ်နှစ် အခြောက် ခံရသူပမာ။ နားထဲ ပဲ့တင်ထပ်နေသလို ကြားနေရ၏။

“စိုးစံကုမ္ပဏီအင်အားစု”
“တစ်ဦးတည်းသောမြေး”
“အလင်းရောင်”
ဦးမင်းဗလက ရင်လေးမှတော့ ပေါ့စေရန် လေပူတစ်ချက် ဖုန်းခွက်ထုတ်ရင်း ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုတာ သူ တကယ် ယုံရတော့မှာလား။

နတ်ယန်ဆင်းတဲ့အချစ်ဥယျာဉ်

“နင် သွားမလို့လား”

“အေး...”

ရေး ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ အလင်းရှိသည့် နေရာကို ရေး သိမှဖြစ်မည်။ အလင်းကိုတွေ့လျှင် အိမ်ပြန်ခေါ်မည်။

“နင် သွားချင်ရင် ငါ လိုက်ပို့မယ်လေ”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့ဘာသာ သွားတတ်သားပဲ၊ လိပ်စာပဲပြော”

“ဒီကောင့်မှာ သူ့အဘွားက သဘောမတူနိုင်တဲ့ မိန်းမကို ခိုးပြီးတော့ မှော်ဘီဘက်မှာ ဝှက်ထားတယ်လို့ သတင်းအတိအကျ ရထားတယ်”

“မှော်ဘီမှာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

စိတ်ဝင်တစား ငုံလာသော ရေးမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျော်ဇ အားတက်သွားသည်။

“ငါ တကယ်ပြောတာ ရေး၊ ဒီကောင့်မှာ မိန်းမနဲ့ နင် မသိဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီကောင့်ကို နင် ယုံနေတာ ငါ သိပ်အံ့သြတယ် ရေး”

“မှော်ဘီဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ နင် မယုံဘူးလား”

“ရေး”

ရေး မေးရတာ သူမမှာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။ ကျော်ဇ ကတော့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာနဲ့ ရေးရှေ့ ပိတ်ရပ်

အခန်း (၂၃)

“ငါ မလိမ်ဘူး ရေး၊ အလိမ်မိနေတဲ့ နင့်ကိုလည်း ငါ တကယ် သနားလို့ပြောတာ၊ လင်းမှာ မိန်းမရှိတယ်”

ကျော်ဇမျက်နှာကို ရေး အံ့သြစွာ ကြည့်လိုက်၏

“ဒီကိစ္စတွေ နင် ဘယ်လိုသိလဲ ကျော်ဇ၊ လင်းမိန်းမကို နင်သိလို့လား”

“သိလို့ပြောနေတာပေါ့ ရေးရဲ့၊ မယုံရင် ငါကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်”

“ဟင်...”

ကျော်ဇပြောနေတဲ့ စကားတွေ အမှန်တွေဆိုပေမဲ့ အိမ်မှာ တကယ်ရှိနေတာက လင်းမဟုတ်။ ရေးကိုယ်တိုင် အလင်း ကိုယ်စား ခေါ်ထားသည့် ဆည်းဆာဆိုတော့ အလင်းအကြောင်း ပြောလာသည့် ကျော်ဇမျက်နှာကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက် သည်။

“သူတို့ ဘယ်မှာနေလို့လဲ ကျော်ဇ”

လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေးလက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူကာ သူမမှ ရုတ်တရက်မို့ ရုန်းချိန်မရ။

“ကျော်... ဇ”

“ရေး လက်ကိုလွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး”

“နင်နော် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သေချင်လို့လား”

“နင် သတ်ရဲရင် ငါ သေရဲရမှာပေါ့”

“ကျော်ဇ”

“ပြော”

သွားကြားထဲက လေထွက်သည့်အသံနှင့် ဒေါသနှင့် ခက်ကျိတ်ကျိတ်ခေါ်သည်။ ကျော်ဇကတော့ ဆွဲထားပြီးသည့် လက်အား မလွှတ်တော့ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်များ ချထားလေသလား မသိ။

“နင် ရေး ဒေါသကို သိတယ်နော်”

“သိတယ်”

“နင် ငါ့ကို ရိုက်မလို့လား၊ နင် ငါ့ကိုပဲ ခေါင်းညိတ်လို့ တော့၊ ငါတို့က တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီးသာ နင်နဲ့ငါဆိုရင်”

“ဒီလောက်ဆို တော်လောက်ပြီပေါ့ ကိုယ့်လူ”

“ဆည်းဆာ”

“ဪ... မင်းကို”

“ရေးကို လွှတ်လိုက်”

“မလွှတ်ဘူး”

“ကဲကွာ”

“ကျော်ဇ”

“ဝိုး”

“ခွပ်”

“ဟဲ့... ရန်မဖြစ်ကြနဲ့လေ”

တွဲထားသောလက်တွေကို အလယ်ကနေ ဆောင့်အောင့် ဆွဲဖြုတ်သလိုရှိကာ သူမ ကြည့်မိတော့ ဆည်းဆာ။ အနီရဲရဲ ခေါင်းစွပ်ပါ၊ ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဖြူဖြူ ဝတ်ထားတဲ့ ဆည်းဆာက ကျော်ဇရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းရင်း လက်သီး တစ်လုံး ရိပ်ခနဲ ပစ်သွင်း၏။ သူ ထိုးပစ်သော အင်္ဂါနှင့် မြေပြင် ပေါ် ဖင်ထိုင်ရက်လဲကျသော ကျော်ဇအား အပေါ်မှ စီးမိုးကြည့် သည်။

“ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငါ သတိပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ် ရေးနားမှာ အခုလို ထပ်တွေ့ ရမယ်ဆိုရင် ငါ လုံးဝ သည်းမခံဘူး”

“လာ... ရေး၊ ပြန်မယ်”

ဆည်းဆာက ပြောပြီး ရေး လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲခေါ် ခဲ့တော့ ဒီကောင်နဲ့ ဝေးရာဆီ။ ချစ်ပါတယ်၊ ငြိမ့်ကပ်ပါတယ်လို့ ခွင့်ဟဝန်ခံပြီး ရေးဘက်က ဘာမှ မထူးခြားလည်း သူက စိတ် မဆိုးနိုင်။ ရေး မမြင်အောင် ဂျူတီထွက်ချိန်ဆိုရင် လာခိုး ငေးရ သည်။ ရေး မတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာကနေ ရေး အိမ်ပြန်အထိ သူက ဆောင့်ရှောက်ရတဲ့ အပါးတော်မြဲ။

အချစ်က ခိုးကြည့်ငေးမောရုံနှင့် မကျေနပ်ပေမဲ့ နှလုံးသား ထိုအခွင့်အရေးလေးကို အရအမီ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ကျေပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။

သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်ပါလာခဲ့သည့် ရေးကြောင့် ဆည်းဆာက ဆွဲထားတဲ့ လက်ဖေးလေးကို တင်းနေအောင်ဆုပ်၍ ငဲ့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းနီမတိုင်ပင်ရဘဲ ဆုံစည်းသွားပြီးတဲ့နောက် ရယ်ပြဖို့မဟုတ် ဆည်းဆာက ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြသည်။ ရေးက ထိုအပြုံးမျက်နှာခဏမျှ အကြည့်တွေ စူးစိုက်သွားသည်။

“ဆည်းဆာ”

“ဟင်”

“ရေးတို့ မှော်ဘီကို လိုက်သွားရအောင်”

“ဗျာ...”

အံ့သြခြင်းတွေကြောင့် သူက ဗျာခနဲဖြစ်သွားပေမဲ့ တော့ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဟင်ကတယ်၊ မှော်ဘီမှာလင်းရှိတယ်တဲ့၊ ရေးတို့ အသွားတွေ့ရအောင်”

ဆည်းဆာ မျက်ဝန်းတွေ ရုတ်ခြည်းမှိုင်းသွားရသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ရော ဦးနှောက်ရော အို... ရှိရှိသမျှ အသိတရားအားလုံးထဲမှာ စိုးမိုးသူက သူမ ဖြစ်စေလျက်။ သူမက ဆည်းဆာကို ဘေးထားပြီး တခြားတစ်ယောက်အား နံပါတ်နေရာ ပေးထားခဲ့သည်။ ဒီလိုလား။ ဝန်တိုခြင်းဆိုတာ မထင်

ဘူးလို့ သိသိကြီးနဲ့ စိတ်အစဉ်ကို ချွန်းအုပ်လည်း နှလုံးသားက ဟိုးအနက်မှိုင်းဆုံး တစ်နေရာအထိ ပြုတ်ကျသွားသည်။

“နော်... ဆည်းဆာ၊ မှော်ဘီနဲ့ ရန်ကုန် လေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရေး မေမေ့ကို စိတ်မပူဖို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားလိုက်မယ်လေ”

“ရေး သဘောပါ”

“သင့်ခံယူ”

မျှော်လင့်မထားပေမဲ့ ချစ်သူအလိုကျ သူ ခေါင်းညိတ် လိုက်လျောရပြန်သည်။ သူက ရေး မျက်နှာညှိတာကို မြင်မှ မမြင်ရက်တော့လည်း အင်း... ချစ်တဲ့သူအလိုကျ ငိုပြဆိုလည်း ငိုပြရတော့မည်။ ရေး ပျော်နေပေမယ့် သူ မပျော်နိုင်။

ဆည်းဆာဆိုတာ အရင်တုန်းက ဆည်းဆာမဟုတ်တော့။ အရူးအမူး ချစ်တတ်နေသူဖြစ်နေ၏။

ရေးက သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ ကြင်နာနူးညံ့ခြင်းများစွာ နှင့်ဖြစ်ပြီး ဆည်းဆာကတော့ ထိုမျက်ဝန်းဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ဘစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ မကြည့်ပါနဲ့၊ ရေးရယ်။ ကြည့် ဖြူလိုက်လျော့တဲ့အကြည့် မပြောနဲ့။ ခပ်ထန်ထန် မီးတောက် နေတဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်ရင်တောင် ဒီကောင်က မင်းအလိုကျ လည်စင်းပေးမဲ့ကောင်ပါ။

“ဆည်းဆာ”

“ဟင်”

ရေးက တိုးတိုးခေါ်ရမ်း ဆည်းဆာပန်းကို လှမ်းတို့သည်။

“ဘာပြောချင်လို့လဲ ရေး”

“အလင်းရောင်အကြောင်း”

“ဪ”

“လင်း တကယ် မိန်းမရနေတာတော့ သေချာပါပြီနော်၊

ဘွား သိရင်တော့ ရင်ကျိုးတော့မှာပဲ”

“ဘွားလည်း သိသင့်သလောက် သိပါတယ်”

“ဘွားသိတယ်... ဟုတ်လား”

“အင်း”

ရေးအဖြေကြောင့် ဆည်းဆာ အံ့သြသွား၏။

“အလင်းမှာ မိန်းမရှိမှန်းသိရက်နဲ့ ဘွားက ကိုယ့်ကို

ဘာမှလည်း မမေးပါလား”

“အလင်းဘက်က အရင်စပြောတာကိုပဲ ကြားချင်လို့လား၊

ဒါမှမဟုတ် ဘွား သဘောမတူနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ တမင် မမေးဘဲ

အခန်း (၂၄)

အချိန်မဟုတ်ဘဲ ရွာချသောမိုးက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှမမြင်ရအောင် ပိန်းပိတ်မှောင်ကျသွားစေသည်။ နှစ်ယောက် သား ရေစက်တွေ ကားမှန်ကို လာထိမှန်တာ အငြိုးတကြီး ရေးက သည်းကြီးမည်းကြီး ရွာနေတဲ့မိုးတွေထဲ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတစ်စီးမှ မရှိသည့်လမ်းကို ငေးနေ၏။

“ရေး မှားသွားတယ်”

“ရောက်တော့မှာပါ၊ ကားဆရာကြီး ဘီးသွားဖာတာ ဟိုနေ့ နားတင်လို့ ပြောထားတာပဲ၊ အန်တီဆီလည်း ဖုန်းဆက်ထားတာ မဟုတ်လား၊ အန်တီတို့ စိတ်အရမ်းပူမှာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“နောက်နေ့မှ လာရမှာကိုလေ”

“အခု ရောက်တော့လည်း အဖြေ သိရတာပေါ့ ရေးရယ်”

“အခုမှတော့ ဒီလိုပဲ သဘောထားတော့မှာပေါ့”

“ရေး စိတ်ညစ်နေလား”

“အင်း”

နေတာလားမှ မသိတာ ဆည်းဆာရယ်”

ရေးစကားကြောင့် ဆည်းဆာ ငြိမ်သွားသည်။

ဘွားက ရေးနှင့် သူ့ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်နေသူ ပြန်တွေးနေမိသည်။

မှော်ဘီရောက်တော့ပဲ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်နေပြီ။ ကျော်စသော လိပ်စာအတိုင်း ဟိုမေးဒီမေးရင်း တစ်ထပ်တိုက် ပြာလေးရှေ့ ရောက်တဲ့ခါ ခြံတံခါးရော အိမ်တံခါးပါ ပိတ်ထားအိမ်ထဲ မီးလင်းနေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဆည်းဆာ ခေါ်ကြည့်ပါလား၊ ရေးအသံဆို လင်းတယ်၊ တော်ကြာ သူ မှတ်မိပြီး မထွက်လာမှာစိုးလို့”

ရေးက အိမ်လေးထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဆည်းဆာ ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ ခြံဝန်းနှင့်အိမ်က အနည်းငယ် လှမ်းသဖြင့် အိမ်ထဲရှိနေသူကို မမြင်ရ။ အပြင်က လှမ်းခေါ်မှ အထဲလူက ကြားနိုင်မည့် အနေအထားဖြစ်သည့်အတွက် ရေးပြောသူပဲ အလင်းရောင်အမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။

“အလင်းရောင်”

“အလင်းရောင်ရှိဖါသလား”

“အလင်းရောင်”

ဆည်းဆာထံမှ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်သံအဆုံးမှာ တံခါးပွင့်လာပြီး မီးရောင်က ခြံထဲ လျှံကျလာ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်ကိုမြင်ရသည်။ ဆံပင်

ကျောလယ်အထိရှည်ကာ ဖြောင့်စင်းစင်းတွေ။ နောက်ပါးက ရောင်ကြောင့် မျက်နှာကို မတွေ့ရဘဲ ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းပေါ်အောင် ဆလိုက်ထိုးပေးသလိုရှိကာ ကိုယ်လုံးလှတာ ဆည်း သတိထားမိချင်စရာကောင်းသည်။ ဆံပင်ရှည်တွေပါ တွေ့ရတော့ ယဉ်စစဟန် ပေါ်သွား၏။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲ မသိဘူး”

“အလင်းရောင်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

“ခဏလေး လာပြီ”

မီးအိမ်လေးဆွဲပြီး ခြံတံခါးနားလာမှ သူမကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရသည်။ သူမက ခြံတံခါး မဖွင့်သေး။

“အလင်းရောင်တော့ မရှိဘူး၊ ဟို... ယွန်းက သူ့ရဲ့ ဇနီးပါ၊ အရာရှိရင်...”

“ဟင်”

ရေးကိုပဲကြည့်ပြီးပြောကာ မီးအိမ်မြှောက်ပြီး ဘယ်သူတွေလဲ မေးပုံရသည်။ ထိုအခါမှ ဆည်းဆာမျက်နှာကို တွေ့သွားကာ ခြာလက်စ စကားပါ ရပ်သွား၏။

“ဟယ်... ကြည့်စမ်း၊ မောင်က လူကိုလာပြီး စနေတယ် ချို၊ ယွန်းက ဘယ်သူများလဲလို့၊ မောင့်အဘွားရော နေကောင်းထား၊ ဒါက မောင့်သူငယ်ချင်းဆိုတာလား၊ လာလေ... အိမ်ထဲ”

အလင်းရောင်၏ဇနီးဟု သူမပြောစကားအရ သိလိုက်ကြသည်။ ဆည်းဆာကို မြင်တာနှင့် သူမယောက်ျား အလင်းရောင်

နှင့် လူမှားသွားမှန်း သိလိုက်သည်။ ဆည်းဆာက ရေးမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ အလင်းရောင်ရဲ့ ယွန်းမျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ လှမ်းကြည့်သည်။ ရေးဘက်က ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် သဘောဖြစ်စွဲ ရေး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“လာ... အစ်မ၊ အိမ်ထဲဝင်”

“မောင် ခေါ်လေ”

ယွန်း ပျာပျာသလဲ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဆည်းဆာက အလင်းဟုပဲ ထင်နေဆဲဖြစ်သည်။

လူမှားတာကို ရေးက ဘာတစ်ခုမှ ဝင်မပြောသေးဘဲ ဆည်းဆာလည်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ရေး လာလေ”

ဆည်းဆာက ဦးဆောင်ပြီး ရေးကို အိမ်ထဲဝင်စေသည့် ရေးက အလင်းရောင်နေသည့် အိမ်လေးကို အကဲခတ်ရင်း ဦးလေးထဲ လှမ်းဝင်သည်။

“မောင်က အိမ်ကထွက်သွားတုန်းက ဝတ်ဝတ် အဝတ်အစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဧကန္တ ဟိုအိမ်ကနေ လိဝတ်လာတာလားဟင်”

ယွန်းက အခုချိန်ထိ အလင်းရောင်နှင့် ဆည်းဆာကို နှိပ်သေးဘဲ အလင်းရောင်အမှတ်နှင့် ဆည်းဆာမျက်နှာကို ချစ်စရာကြည့် ရယ်မောစကားဆိုနေ၍ ဆည်းဆာနဲ့ ရေးက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ကျွန်တော်က အလင်းရောင် မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်”

“ဟုတ်တယ် ညီမ၊ သူက ဆည်းဆာပါ၊ ညီမချစ်သူ အလင်းရောင် မဟုတ်ဘူး”

“အို... မဖြစ်နိုင်တာ၊ မောင် ယွန်းကို ညာနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ”

“ကိုယ့်နာမည် ဆည်းဆာ”

“ဆည်းဆာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မောင်... ယွန်းကို မစနဲ့နော်”

“ကိုယ် တကယ်ပြောနေတာ၊ ယွန်း”

“အို... မဖြစ်နိုင်တာ၊ ရှင်က ဆည်းဆာဆို မောင်က ဘယ်မှာလဲ”

ဆည်းဆာမျက်နှာကို အံ့သြခြင်းမျက်နှာနှင့် စေ့စေ့ကြည့်နေချက် ယွန်း ခဏငြိမ်သွား၏။

“မောင်ပါပဲ၊ ကျွန်မကို ညာနေတာပါ”

“မောင်... ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား”

ယွန်းက ဆည်းဆာစကားကို မယုံ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်က ဆည်းဆာပါ၊ သူ့ကို တွေ့ချင်ရေးနဲ့ လာခဲ့တာ”

“အို... ယွန်း မယုံဘူး၊ မောင် ညာနေတာ”

“ရေး... ရှင်းပြလိုက်ဦးလေ”

ရေးက ယွန်းကို ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြနေ၍ ယွန်းလိုပဲ လူမှားခဲ့တာလေ”
ဆည်းဆာပါ ငြိမ်နားထောင်နေရသည်။

“ဒါဆို ကိုကြီးတွေ့ခဲ့တာ ဆည်းဆာပေါ့နော်၊ ဒေါက်တာ လှရေးကြွယ်ဆိုတာက အစ်မပေါ့နော်၊ မောင်ပြောတာတော့ ခဏခဏ ကြားဖူးနေတာပဲ၊ လူကိုတော့ အခုမှပဲ မြင်ဖူးတော့ တယ်”

“ကိုဆည်းဆာနဲ့ မောင်က တူလိုက်တာနော်၊ အကြောင်း မသိရင် မောင်ပဲလို့ ယွန်းက ထင်နေမှာ”

အလင်းရောင်ရဲ့ ယွန်းဆစ်က လှပါသည်။ ရေးတို့ကို ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်မှုတွေရှိသလို တစ်ချိန်လုံး အလင်းရောင်နှင့် တူသော ဆည်းဆာကိုပဲ ခဏခဏ ခိုးကြည့်နေတာ မြင်ရသည်။

“ယွန်းမျက်လုံးထဲမှာ ဆည်းဆာဆိုတဲ့ တခြားတစ်ယောက် မမြင်ဘူး၊ ယွန်းရဲ့မောင်လိုပဲ ဆည်းဆာကို ထင်နေတယ်”

“ဒီမှာ... ရှင်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ထဲကလို ကွဲနေတဲ့ အမွှာညီအစ်ကိုတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

ယွန်းစကားကြောင့် ဆည်းဆာ ပြုံးသည်။

“ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမှ မဟုတ်ပဲဗျာ၊ ယွန်းပြောသလို ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“ယွန်းလည်း အံ့ဩလွန်းလို့ပါ”

“ဆည်းဆာကိုတွေ့ရင် ယွန်းလိုပဲ မောင် သိပ်အံ့ဩသွားမှာ”

“မရေးရော မအံ့ဩဘူးလား”

“သိပ်ကို အံ့ဩရပါတယ် ယွန်းရယ်၊ ရေးကိုယ်တိုင်လည်း

“ကဲမွှာမှာ မောင်နဲ့ သိပ်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ

“ဒါ ပထမဆုံးပဲ”

“ဆည်းဆာနဲ့ မောင် လူချင်းတွေ့ရင် ဘာတွေဖြစ်မလဲ

သိဘူးနော်၊ မောင်လာတဲ့အထိ စောင့်ပါလားဟင်”

“ရေးတို့ ပြန်မှဖြစ်မှာမို့ပါ ယွန်း”

“မောင့်ကို မစောင့်ဘူးလား”

“စောင့်ချင်ပါတယ်”

ရေးတို့က အလင်း ပြန်ရောက်တဲ့အထိ ထိုင်စောင့် မနေ

နိုင်ခဲ့။ အိမ်ကိုလည်း ဘာမှ အတိအကျ ပြောခဲ့ရတာ မဟုတ်၍

ဆက် နောက်ကျလို့ မကောင်းတော့။

“ယွန်းပဲ အလင်းကို အသေအချာ ရှင်းပြပြီး အိမ်ကို ပြန်ခဲ့

ပြီ၊ ဘွားက သူ့မြေးကို တွေ့ရင် သိပ်ဝမ်းသာသွားမှာ”

“ယွန်းတော့ ဘွားကို ကြောက်တယ်”

“ဘွားက သဘောကောင်းပါတယ်၊ ယွန်းကိုလည်း ချစ်မှာပါ”

အလင်းကို မတွေ့ရ။

ယွန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ပြန်အထွက်မှာ မိုးတွေ

သည်ကြီးမည်းကြီးရွာကာ ဘီးပါ ပေါက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ အခု

တော့ ကားထဲ မှန်လုံပိတ်ထားရင်း အငြိုးတကြီး ရွာချတဲ့ မိုး

ဆက်မှာ မတုန်မလှုပ် နေနေရတာက ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုလို ဖြစ်

သည်။ မိုးသံတွေကြား သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ

ရေးက အရင်စသည်။

“ဆည်းဆာ”

“ဟင်”

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘွားကို ဘာမှ မပြောပါနဲ့ဦးနော်၊ သာသနာ့ဆီမှာ ဖြစ်သည်။

ဖြန် လင်းလာမှ ဘွားကို သိပါစေတော့လေ၊ ရေးပြောကောင်းလားဟင်”

“ရေးသဘောပါ”

ဆည်းဆာက ဝင်းခနဲ ပြုံးပြက်လက်သွားသည့် လျှပ်အဝင့်မှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်ရသည့် ရေးမျက်နှာလေးကို တစ်ခိုးငေးသည်။ ရေးက သူ့ကို မကြည့်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တွေ့ကြည့်ပြီး ငေးနေ၏။

ရေး၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာလေးအား ကြည့်၍ ပစ်စလတ်ခတ် မုန်းခွင့်ရသွားချင်သည်။ သူ့အချစ်ကြောင့် နာကျင်ခဲ့ရတာမရှိ။ ကြေကွဲရသူတွေကို ရယ်နေခဲ့သော သူက...။ အခု သူမကြောင့် ရင်ကွဲနာကျင်တာ ချစ်တတ်နေပြီ။ ဆည်းဆာက ခိုးငေးသည့် အကြည့်မျက်လွှာချကာ သိမ်းဆည်းရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်သည်။ မှာတော့ ရေးကိုချစ်သည့် အချစ်တွေက ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေ၏။

သူ လိုက်မမီသော အချစ်ဟာ ထွေးရောယှက်တင် ပျော်ရွှင်ရခြင်းထက် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရခြင်းက ပို၍ စေတေသည်လား။ မချင့်မရဲ မျိုသိပ်၍ ချစ်နေရပြန်သည်။ နာ

ရင်းကို ခံစားရင်းနဲ့ အချစ်က ခိုင်မာနေခဲ့သည်။ ခက်ပါပြီ။

ချစ်ကို ခံစားနားလည်လာချိန်မှာ အချစ်က သူ့ကို ဟားတိုက်သံမောနေပြီ။ ကိုယ်ချစ်သော သူမရဲ့အချစ်က တခြားတစ်ပါးသာသနာ့ဆီမှာ ဖြစ်သည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ကားတစ်စီးလာနေပြီ”

ကားမီးရောင်ကြောင့် ရေး ပျော်သွားတာ မြင်ရသည်။

“အယ်... ကားဆရာကြီး ပြန်လာပြီနဲ့တူတယ် ဆည်းဆာ

ဘီးပြန်တပ်တာ ဘာမှ မကြာပါဘူးနော်”

“မကြာပါဘူး ရေးရဲ့”

“ခဏလေးပဲ”

ရေးရဲ့အသံစာစာကြောင့် အသိတရားက အခုမှ ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ဝင်လာပြီး ရေးကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ကားက သူတို့နားကသွားသည်။

“ကျွန်တော် သွားကူလိုက်မယ်၊ မြန်မြန်ပြီးမှ မြန်မြန် ပြန်လို့လာလေ”

“ရေးလည်း ဆင်းမယ်”

“နေခဲ့ပါ ရေး၊ မိုးတွေ တအားသည်းနေတာ ရေး စိုကုန်မယ်”

“စိုပလေ့စေ”

“ဆည်းဆာလည်း ရွဲမှာပဲကို”

“ကျွန်တော်က အရေးမကြီးပါဘူး”

“ရေးလည်း အရေးမကြီးပါဘူး”

“ပြောမရလည်း သဘော”

“ဒါမှ ဆည်းဆာကွ”

ရေး ပျော်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူ မတားတော့။

ရေး တားနေသည့်ကြားမှ ဆည်းဆာက ဇွတ်အတတ် ဆင်းသွားသည်။ မိုးသည်းသည်းထဲ ကားဆရာအား ထီးမိုးပေး ကားဘီးလဲခြင်းကို ကူညီနေသည့် ဆည်းဆာအား ရေးက လှ ကြည့်သည်။

ဆည်းဆာက ဒါကို မသိ။ ရုပ်ချင်းတူပေမဲ့ စိတ်သဘော ထားချင်း ကွဲလွဲသော ဒီယောက်ျားသားနှစ်ယောက်က တိုက်စွာ ရေးဘဝထဲ တိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို အဖြူဖြင့် တွယ်ငင်ရစ်ပတ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကိုတော့...။ အထဲမှာပင် ရေးက သက်ပြင်းရှိုက်၍ အကြည့်ကိုလွဲ၏။ တကယ်တမ်း အချစ်ပဲလိုတယ်ဆိုတာ သိချင်းအဖြစ် နားထောင်လို့ မရပါ။

အခန်း (၂၅)

“ဟပ်... ဟပ်ချိုး... ဟပ်ချိုး”

“ရရဲလား... လင်း၊ ဟပ်ချိုး”

“အောင်မလေး၊ သတင်းမေးတဲ့သူကပါ ဟပ်ချိုးဖြစ်နေပြီ၊ အယ်တည်း ဖျားတော့လည်း နှစ်ယောက်က ဇာတ်တိုက်ထားတဲ့ ဆိုင်း”

ဘွားက ရေးနှင့်ဆည်းဆာကိုကြည့်ပြီး ချစ်စနိုးပြောရင်း စိစောင်းရွယ်တော့ ရေးမေမေက ရယ်သည်။

“ပြိုင်တူဖြစ်မှာပေါ့၊ အမေရယ်၊ ညနေစောင်းကြီးမှ မှော်ဘီ သွားသတဲ့၊ မိုးကလည်း အင်နဲ့အားနဲ့ကို ရွာနေတာ၊ အခုထိ မသေးတာသာ ကြည့်တော့၊ မိုးမိတော့လည်း အတူတူဆိုတော့ လည်း အတူတူပေါ့”

ဒေါ်မီးမီးက ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ကြက်ပေါင်းတစ်ပန်းကန်စီ ခြံနှစ်ယောက်ရှေ့ ချပေးရင်း ပါးစပ်က တဖျစ်တောက်တောက် ပြောသည်။ ပြန်ရောက်ကြတော့ ညကိုးနာရီကျော်။

ရေးက အားလုံးထက် အရင်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ လင်းက ညရေးညတာ ဖျားနေရကွပေါ့၊ သမီးရှိနေတော့ နည်းနည်း ကြည့်ပေးလို့ရတယ်လေ အိမ်မှာ ဦးရွှေမိုးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ခြံတံခါး သော့ခတ် အိပ်ပါစေ”

ဒေါ်မီးမီးရော ဒေါ်စိုးစံရော မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည့် သူတို့လိုချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား။ အခုပုံအတိုင်းဆို မင်္ဂလာ ခပ်မြန်မြန် ဆင်နွဲ့ခွင့်ရတော့မည်ဆိုသော အတွေးကိုယ်စီ၊ နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ဘဲ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ပြုံးလို့ မိကြသည်။

အခန်း (၂၆)

“ဆေးထိုးမှရမယ်၊ အဖျား ဒီလောက်ကြီးနေတာ”

“မထိုးဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ နေမကောင်းတာ ဆေးထိုးလိုက်မှ အဖျား ကျမှာပေါ့၊ သောက်ဆေးနဲ့တင် မရဘူး၊ သေချာတယ်၊ ကဲ... လာပါ လင်းရယ်”

“နေပါစေ၊ သေရင်လည်း သေပဲစေ”

ပြောကာမှ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ပေတေနေတဲ့ ဆည်းဆာ ကြောင့် ရေးက စိတ်မရှည်တော့။

ညသန်းခေါင်ကြီးမှာ အဖျားတက်ကာ ၁၀၂ ကျော်သည်။ ဘွားရော မေမေပါ ရေပတ်တွေ တိုက်ကြ၊ ရေခဲဝတ်အုပ်ကြနဲ့ အားလုံး ပျာယာခတ်ပြီးမှ ရေး နိုးထလာတာဖြစ်၏။ ရေးက ဂျစ်တစ်တစ်လုပ်နေသော သင်းပခုံးကို ဆွဲလှည့်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေ နီရဲကာ နှုတ်ခမ်းတွေပါ နီမြန်းသွေခြောက်နေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ထွက်လက်စ ဒေါသက ခေါင်းငုံ့ကာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ငုံ့လျှိုး ဝင်ရောက်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ ဆည်းဆာ၊ ဂျစ်တိုက်တာ၊

အရွဲ့တိုက်တာကလည်း လူကြီးတွေကို နည်းနည်းညှာဦးမှပေါ့”
 “အဲဒီလို ညှာတာတဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ အခုလို နေနေတာပေါ့”
 “ဆည်းဆာရယ် ရှင်ကြောင့် ရေး စိတ်ညစ်လာပြီသိလား”
 “သိတယ်”
 “ဟင်”

ဆည်းဆာက တစောင်းလှဲနေရာမှ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက် လှန်ချကာ နဖူးပေါ် လက်တင်ပစ်သည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ထိလှ နှိုးပါး ကျုံ့ထားတာကြောင့် ဒေါသထွက်ခြင်းလား၊ ခံစားချက်ကို မျှိုသိပ်ထားခြင်းလား မခန့်မှန်းတတ်ပေမဲ့ ဘာတွေ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမှန်းလည်း ရေး မသိတော့။

ရေး မှတ်မိတာက သူ ချစ်ရေးဆိုတဲ့ည။ ငြင်းပယ်ခြင်း မဟုတ်ပေမဲ့ လက်မခံမိတာတော့ ရေး မှတ်မိသည်။ ရေးက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။ လင်းနေရာ အစားဝင်ထားတဲ့လူကို လွယ်ကူစွာ ရေး ချစ်ပစ်လိုက်ဖို့ဆိုတာ။ ဆည်းဆာကတော့ သူ့တင်ဘေးခံမှာ ထိုင်ရင်း သူ့ကို ဆေးထိုးပေးဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေတဲ့ ရေးကို ကြည့်ရင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင် သည်။

“ဒီမှာ... ရေး”

“ပြောပါ”

“ဟိုလူညာရ၊ ဒီလူညာရတဲ့ဘဝကို ကိုယ်တော်တော် မှန်း နေပြီ၊ အစောကြီးကတည်းက နေမကောင်းတဲ့ အဘွားကို ညှာရ တယ်၊ အဲဒီ ညှာတာစိတ်ကြောင့် ရေးကို ကိုယ်ချစ်မိသွားတယ်”

“ဆည်းဆာ”
 “ရေးကို ချစ်မိသွားတာ အဲဒါကြောင့်”
 “တော်တော့လိုဆိုနေ”
 “မတော်ဘူး”
 “ဒုက္ခပါပဲ”
 “ရေးချည်း ဒုက္ခဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လည်း ခင်းလို ဒုက္ခဖြစ်နေတာပဲ ရေး”
 “ဆည်းဆာ”

ရေးက ခပ်ကိုက်ကိုက် ခေါ်သည်။ ဒီစကားတွေ ကြားရတာ ဩကသီးလည်းထသည်။ ပြီးတော့ ဘွားနဲ့မေမေ ကြားသွားမှာ လည်း စိုးသည်။ အားလုံးကောင်းရန် သူမ စီစဉ်ခဲ့ပြီးမှ ထပ်ဆုံ ရတာက ကိုယ့်ဟာကိုယ်ရှင်းရန် ခက်ခဲလွန်းသည့် အနေအထားမို့ ဆည်းဆာနာမည်ကို ရေး ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ခေါ်လိုက်မိ၏။

“ဆည်းဆာကို ရေး တောင်းပန်ပါတယ် ဆည်းဆာ၊ အကြာပြီး ဟန်ဆောင်စရာမလိုတော့ပါဘူး၊ ဟို... မနက်ဖြန် လင်းနဲ့ တွေ့ပြီးရင်”

“ဟော... မြေး နိုးနေပြီလား”

“ဘွား”

တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့ ဘွားထက် အသံက အရင်ပိုရောက် သည်။ ဘွားရဲ့နောက်မှာ မေမေ။

“ဆေးထိုးပြီးပြီလား သမီး၊ အဖျားရော ကျသွားပြီလား”
 “ဟို”

“ဆေးထိုးပြီးသွားပြီ အန်တီ”

ဆေးမထိုးရသေးဘူးလို့ ရေး မဖြေခင်ဘဲ သူက အရင်လိုလိုက်၍ ရေး ဘာမှမပြောလိုက်ရဘဲ ဆည်းဆာမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အေး... အေး”

“ဆေးထိုးပြီးသွားပြီဆိုတော့ စိတ်အေးရတာပေါ့!”

“နည်းနည်း နေသာသွားပါပြီ၊ ဆေးရှိန်ကြောင့်လား မသိဘူး၊ အရမ်း အိပ်ချင်လာလို့ အိပ်တော့မယ်”

“အိပ်... အိပ်၊ မြေး အိပ်ပျော်သွားဖို့က အရေးကြီးတယ်”

ဆည်းဆာ မျက်ဝန်းမှိတ်လိုက်သလို ဘွားကလည်း ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

အများရှိန်ကြောင့် ကော်ဖီဖျော့ရောင် လည်ဝိုင်းဆွယ်တာ လက်ရှည်နှင့် ဆည်းဆာမျက်နှာက အနီရင့်နေသည်။ နဖူးပေါ် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဝဲကျနေသော ဆံပင်တွေကို သူက ဖြစ်လွယ် သပ်တင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြည့်ချင်းမဆုံတော့ဘဲ အိပ်ရာထက် လှဲချတာ အားလုံးကို အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့လို့ အသံတိတ်နှင်တော့နေတာနှင့်တူသည်။ သူ့ တကယ် မမြင်ချင်တာ ရေးပဲဖြစ်ပါလို့ မည်လို တွေးရင်း သူ့အိပ်ခန်းထဲက ဦးအောင် ထွက်ပေးလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်ရင်၊ ဖြစ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်မှာ သူနဲ့ အရင် ပြန်နေခွင့်ရချင်ပါသည်။

အခန်း (၂၇)

တစ်အိမ်လုံး မီးအလင်းရောင် မရှိတော့အောင် ပိန်းပိတ်မှောင်သွားပြီ။ သူ ရင်းနှီးနေကျ အလင်းရောင်စံအိမ်က မိုးမှုန် နိုးဖွားတွေကြား ငြိမ်သက်သွားတာက အိမ်သားတွေနှင့် အတူတကွ အိပ်မောကျသွားသည်။

အလင်းက ခေါင်းစွပ်ကို ပျက်နှာနားအထိ ဆွဲအုပ်သည်။ ထို့နောက် ခြံစည်းရိုးမြင့်မြင့်ပြီးတွေ ကာရံထားသော ခြံတိုင်တွေဆီ ပြေးကပ်၏။ အနက်နှင့် ရွှေ့ရောင်နှောင်ထားသော သံပန်းကြိုးတွေဟာ လူမပြောနှင့်။ ရွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ တိုးဝင်၍ ရအောင် လုံလုံခြုံခြုံရှိသည့်အထဲမှ အလင်းက ခြံကြီးရဲ့ ဘေးဘက်ဆီ အပြေးလျှောက်သွားသည်။

ထို့နောက် သံတိုင်နှစ်ခုကို ခပ်သာသာ တွန်းကြည့်တော့ ဝတ္ထာဝှက်တပ်ထားသော တံခါးလေးက ပွင့်သွားပြီး ခြံထဲသို့ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ပေါက်လေးပေါ်လာ၏။ အလင်းက ထိုတံခါး ဖောက်ဆင့် ခြံထဲသို့ ခြေချသည်။ ထို့နောက် ဝရံတာပတ်ပတ်လည်

ဝိုင်းထားသည့် အိမ်ကြီးပေါ် လှစ်ခနဲ ခုန်တက်သည်။

“မင်းသူငယ်ချင်း ဆရာဝန်မလေးနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ လုပ်တာပဲကွ၊ ငါ ထင်တာ ဒီကောင် မင်းနဲ့ ရုပ်တူတာဗန်းပြီ မင်းအိမ် တစ်အိမ်လုံးကို ဝင်ချိုင်တာလို့ ငါတော့ထင်တာပဲ”

ဒါက သွန်းဆစ်ပြောသည့် စကားဆိုပေမဲ့ အလင်းရောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုပဲထင်သည်။ အထူးသဖြင့် ရေးကိုယ်တိုင် သူနှင့် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသည့် လူကို သူလို ထင်နေတာ ပိုဆိုးသည်။

အဘွားနှင့် အန်တီက အသက်ကြီးလို့ မခွဲနိုင်တာ ထားတော့ လူငယ်ဖြစ်သည့် ရေးက သူမနားရောက်နေသည့်လူဟာ အလင်းရောင်မဟုတ်မှန်း သိကိုသိသင့်သည်။ အခုတော့ ရေးကိုယ်တိုင်က သူမျက်နှာနှင့်လူကို သူလို ထင်နေတော့ ခက်ကသည်။ အဲဒီလူက ဘယ်လောက်များ သူနဲ့ တူနေလို့လဲ။ သူ စိတ်ဝင်စားတာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ ဘွားကလည်း သနားစရာ။

သူ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘယ်သွားသွား အားလုံး သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့သူ။ တစ်ခုပါပဲ။ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုတော့ ဘွားက လူကြီးစီမံရာ နားမစေချင်သည်။

“ဘွားစကားကို နားမထောင်ပါ မြေးရယ်”

“မင်းအမေ လက်ထက်တုန်းကလည်း သူထင်ရေ သူလုပ်သွားတာ၊ ပြီးမှ နောင်တတွေ တထွေးကြီးနဲ့ ပြန်ရောက်လာတာ အချိန်က အားလုံးလွန်သွားပြီ၊ ဒါကြောင့် ဘွားဖြစ်စေချင်တာက မြေးကို အဆင့်အတန်းရှိရှိ၊ အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ အိမ်ထောင်

တစ်ခု ထူထောင်စေချင်တာ”

“ရေးနဲ့တော့ မဖြစ်ပါဘူး ဘွားရယ်”

“ရေးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲကွယ်”

“ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဘွားစကား နားထောင်ပါကွယ်”

“ကိုယ်ချတဲ့ မျိုးစေ့က မမှန်တော့ အခု ကြည့်စမ်း၊ မြေး အမေဆို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးပါးခဲ့ရတာ၊ မြေးရော မိဘ တကွတဲပြားစီကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ၊ ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုး မြေးမှာ တင် ရပ်ခဲ့တော့၊ နောက်မျိုးဆက်ဆီ လက်ဆင့်မကမ်းချင် စမ်းပါနဲ့ မြေးရယ်”

“ရေးလေးကိုပဲ လက်ထပ်ပါကွယ်”

ဘွားက ဇွတ်။ မေမေတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာ အလင်းရောင် ကျရင်ရော ဒါမျိုးပဲ ဖတ်ဖြစ်ပါ့မလားလို့ အာမခံသလား။ ပြီးတော့ ရေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက်လို့ရော သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး တစ်ခု ထပ်ရလာမယ်လို့ ဘယ်သူ အတပ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ ရေးကို လက်မထပ်ချင်တာရော ယွန်းကို ချစ်တာရောပေါင်းပြီး အိမ်ပြေး လုပ်ခဲ့သည်။

အလင်းက ဒီအိမ်ထဲ ရောက်ကာနှင့် ဒီအိမ် အငွေ့အသက်တွေကို ခံစားရတာနှင့် ရေးနှင့် သူ့အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ တစ်လည်လည် ရောက်လာတာကို ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်းပြီး ခါထုတ်သည်။ ထို့နောက် သူ့ အသင့်ရှိသော အိမ်ရှေ့တံခါး ကြီးသော့ကိုဖွင့်၍ အိမ်မကြီးထဲ စတင်ခြေချသည်။ မီးဖွင့်

လိုက်ဖို့ လက်ရွယ်ပြီးမှ ချက်ချင်း လက်ပြန်ရပ်ကာ ဧည့်ခန်းက ခြေဖော့ နင်း၍ ဖြတ်သည်။

သူနဲ့တူတဲ့လူ ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ။ တကယ်တမ်း သူနဲ့ ခွဲမရအောင် တူတဲ့လူလား။

“မင်းပုံစံ အယောင်ဆောင်ကို ဘယ်လို ရှင်းမှာလဲ အလင်း”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးသည့် သွန်းဆစ်က သတိပေးသလို စကားပြောခဲ့သည်။ အလင်းကလည်း သူ့အစီအစဉ်နှင့်သူ။

“အရင်တုန်းကတော့ မင်း ချမ်းသာတာ မက်မောမိတာ အမှန်ပဲ၊ အလင်း၊ အခုထိလည်း မက်မောတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ညီမ အတူနေတဲ့အခါ မိယွန်း ပျော်နေတာ မြင်ရော့ ခဲ့စိတ် ချမ်းသာတယ်”

“ပြီးတော့ မိယွန်း လုံခြုံနေတာဟို တွေ့ရတဲ့အခါ ငါလည်း စိတ်ချတယ်၊ အရင်ကဆို ငါ့မှာ နှစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဒွေးညှောင် ရှာရင်း ဘယ်အချိန်များ ငါ့အဖေက ငါ့ညီမကို စားစားလုပ်လုပ် ငါ့ကို အကျပ်ကိုင်မလဲလို့တွေးရင်း အိပ်မပျော်နဲ့၊ အခုတော့ အယောက်ဖတ်နဲ့ဖိုးကို ကောင်းကောင်း သိလာရပြီ”

“ဟိုအယောင်ဆောင်နေတဲ့ကောင်ကို အမြန် ခေါင်းထုတ် လိုက်၊ ဒါဆို အားလုံး အံ့ခေါ့ပြီ”

ဒီခြံထိပ်အထိ သွန်းဆစ်ပဲ လိုက်ပို့ကာ သူရင်ထဲက ခံစား

ကုန်တွေကို သူထံ ပွင့်လင်းစွာ ဝန်ခံသွားသည်။ လင်းက ထိုထို သော အကြောင်းကြောင့် သူနှင့်တူသည့် ဆည်းဆာကို စိတ်ဝင် စားခဲ့သည်။ ကိုယ့်အိမ်ထဲက အယောင်ဆောင်လူကို အချိန်မရွေး ခေါ်တွေ့ပြီး ရှင်းလို့ရပေမဲ့ အလင်းက ထိုသို့ မလုပ်ချင်တာနှင့် သွားမသိအောင် ဆည်းဆာနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ဖို့ ကိုယ့် အာသာ စီစဉ်ဖြစ်သွား၏။ ဒါကို ရေးပင် မသိရ။ ရေးကို အသိ ပေးဖြစ်တာကလည်း ဆည်းဆာဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံလဲ၊ ဘယ်လို သူလဲ သိချင်နေတာလည်း ပါသည်။

ထိုအကြောင်းတရားများကြောင့် ကိုယ့်ခြံထဲ ကိုယ်ဝင်တာ ဆောင် သူနိုး သူဝှက်လို ရှိခဲ့ပြီးမှ ဖျောက်ခနဲ အသံတစ်ချက် ပြေးပြီး သူရပ်နေသော ဧည့်ခန်းတစ်ဝိုက် မီးရောင်မွှေးမွှေး ဖြာကျ ခဲ့သည်။

“အယ်... အစ်ကိုလေး”

အိမ်အကူကလေးမက အိပ်ချင်မှူးတူးမျက်နှာနှင့် မျက်လုံးကို ဆက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံပွတ်ပြီး သူ့ကို အံ့ဩသလို ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုလေး နေမကောင်းဘူးမို့လား၊ မနက်အစောကြီး ခေါ်ပြီးတော့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“အေး... အိပ်မရလို့ ခြံထဲဆင်းလမ်းလျှောက်နေတာ၊ ရှင်း ခေါ်ထား၊ နေ့စမ်းပါဦး ညည်းကရော ဒီလောက်အစောကြီး ဘာလုပ် တာလဲ”

“မစောတော့ပါဘူး အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဒီအချိန်ထနေကြပဲ၊ သမီးက မေမေစိုး ဘုရားရှိခိုးအမိ

ဆွမ်းထချက်တာ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့

“ဟုတ်”

ဒီတော့မှ သူ နာရီကြည့်တော့ မနက်သုံးနာရီ။ ကောင်မလေးက သူ့နားက ထွက်သွားတော့ တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သွားက လေးနာရီဆို ထပြီး ဘုရားကို အရုဏ်ဆွမ်းကပ်နေဆည်းဆာနေသူ ဒီလောက်တောင် တူနေလို့လား။ သူ့မှာ အမရှိတော့။ ရထားသည့် တစ်နာရီလေးအတွင်းမှာ ဒီအိမ်ရောက်နေသော သူ့အယောင်ဆောင်ကောင်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ့်အလင်းက အဲဒီလိုတွေးပြီး သူ့အခန်းဆီ လှမ်းတက်သွားသလိုမျိုးနာနှင့်တူသည့် လူကို စိတ်ဝင်စားခြင်းကတစ်ဖက်။ ဒီအိမ်ကင်းကွာနေပေမဲ့ ဒီအိမ်ကို စောင့်ရှောက်ရန်အတွက်က သူ့ဝတ္ထုက တစ်ဖက်နှင့် ဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၈)

“မမရေး”

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့ ရေးကို တွေ့တာနှင့် အသိန်းက အလန်တကြားဖြစ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အသိန်း”

“အစောကြီး အိပ်ရာကနိုးလာလို့ပါ”

“ဒါများ ထူးဆန်းလို့လားဟယ်”

ရာသီဥတု နည်းနည်းအေးတာမို့ ရေးက ဗေဒါရောင်စွယ်တာကို အသားကပ်ဘောင်းဘီအနက်လေးနှင့် တွဲဝတ်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်တာရော၊ ဆည်းဆာ ညမူညတာမှာ အပူခက်ခဲ့ရင်ရော၊ သူ့အခန်းဝင်ရန် သင့်တော်ဖို့ရေးမှာ ညအိပ်မကျီတောင် မလဲခဲ့။ အခုလည်း စွယ်တာလက်ကို တံတောင်ဆစ်အထိ ပင့်တင်ပြီး ရေးက ရေတစ်ဖန်ခွက် ငဲ့သောက်ရင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြနေသော အသိန်းကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုလေးကလည်း မမရေးလိုပဲ အစောကြီးနိုးနေတာ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“အစ်ကိုလေးနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ပါဘူး၊ ဘာလဲ... သူက အောက်ဆင်းလာလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မပျော်လို့ ခြံထဲ လမ်းဆင်းလျှောက်လာတဲ့”

“ဟဲ့... ဒီလောက် စောစောစီးစီးကြီးကို”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့”

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“အပေါ်က သူ့အခန်းမှာ နေမှာပေါ့”

“အလင်းနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်၊ ဘာတွေ လျှောက်နေမှန်း မသိဘူး”

“တော်ကြာ အဖျားတွေ ပြန်တက်နေမှ ဒုက္ခ”

“မမရေး သွားကြည့်လိုက်ပေါ့၊ ကိုလေး ကြည့်ရတာ နေကောင်းပါတယ်”

“အံ့မယ်... နင်က ဘယ်လိုသိလဲ”

“ပြောတတ်ပါဘူး၊ ပုံစံကြည့်ရတာ အဲဒီလိုပဲ ထင်လို့”

“ဒီကိစ္စ ဘွားသိရင် မလွယ်ဘူး၊ ရေး သူ့ကို သွားပြလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ... နေဦး၊ ရေး ရေး ရေးနွေးလိုချင်လို့ လာပြောဦး၊ ကော်ဖီသောက်ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမရေး”

ရေးက ပြောပြောပြောပြောနှင့် အပေါ်ထပ်လှေကားတွေဆီ

တက်သည်။ စိတ်ဇောကပ်၍သာ လှေကားထစ်တွေ တစ်ထစ်

တစ်ထစ် ပြေးတက်တာ ဆည်းဆာအခန်းရှေ့ ရောက်ပြီးမှ

“ဒီအချိန်ကြီး သူ့အခန်းထဲ ရေးတစ်ယောက်တည်း ဝင်

ရင် သင့်တော်ပါ့မလား”

အတွေးနှင့် ရေး ခြေလှမ်းတွေက နောက်ပြန်ဆုတ်ချင်သည်။

နေသည့် အခန်းကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ စိတ်ရှုပ်

“သူ အရမ်းအဖျားတွေ တက်နေမလား၊ ညကတည်းက

အဖျားက ၁၀၂ အထိ ရှိခဲ့တာဆိုတော့”

“ဒါမှမဟုတ် ပြန်ပြီး အိပ်များ အိပ်နေမလား”

စိုးရိမ်စိတ်က မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေခြင်းအား ချေဖျက်သွားစေ

သည်။ ရေးက တံခါးလက်ကိုင်ဘုအားကိုင်၍ ဖျတ်ခနဲ အလှည့်

ဆဲ တံခါးက ပွင့်ထွက်သွားချိန်မှာ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်း

ကြောင့် ရေးပါးစပ်လေး ပွင့်သွားသည်။

“ဟင်”

လူနှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်က ဆည်းဆာ၊ တစ်ယောက်က

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“အဟွန်း... ဒီမေးခွန်းကို ငါက မေးရမှာ အယောင်အဆောင်

အောင်ရ၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ ဒီအိမ်ကို မင်း ရောက်နေရတဲ့

ရည်ရွယ်ချက်”

“လင်း”

ဆည်းဆာနှင့်ရေး အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။

“ရေး”

လင်းက ရေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

တံခါးဖွင့်တာနှင့် ရေး တွေ့လိုက်ရတာက တစ်ယောက်က

ခပ်ဖျော့ဖျော့ ခါးထောက်၍ ခြေနှစ်ချောင်းခွဲရပ်ကာ လူမိုက်ညှိုးစားနေတာ နှင် သိလား”

စတိုင်(လ်)က ဂိုဏ်းစတားဟန်ပြည့်နဲ့ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ယောက်

က လက်ပိုက်ကာ နံရံကို မှီရပ်နေပုံက မသက်မသာဖြစ်သည့်အတိုင်း

နှစ်ယောက်ကြား ခုတင်တစ်လုံးသာခြားပြီး အကြည့်တွေက

စိုက်စိုက်။ တစ်ခဏချင်း ရေးက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သဘော

ပေါက်သွားသည်။

“ငါ ရှင်းပြမယ် လင်း”

“ဒီကိစ္စ နှင် သိပြီးသားလား ရေး”

“သိတယ်၊ ရေးကိုယ်တိုင် စီစဉ်ခဲ့တာ”

“ဘာ...”

“နှင် ငါ့ကို မအော်နဲ့ လင်း”

“မအော်လို့ ဖြစ်မလား၊ ဘယ်လိုလူကို နှင် အိပ်

ထည့်ထားလဲ နှင်သိလား ရေး”

“သိတယ်”

ဆည်းဆာကတော့ ရပ်နေရာက မျက်လုံးအကြည့်လေး

ဖျတ်ခနဲရွှေ့ပြီး သူမထဲကြည့်ကာ လူက မှန်ကုပ်ကုပ်။

တော့ သူမကိုတွေ့တာနှင့် မျက်ခုံးတွန့်ပြီး ရန်လိုပြနေတာကိုက

မစရာ။

“နှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ရေး”

“သိတယ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“နှင်က ဘာသိတာလဲ”

“မိရေး... ဒီကောင်က ငါ့နေရာ အစားဝင်ပြီး နှင်ဘွားကို

“ငါ ဒီကော့နောက်ကြောင်း အားလုံးလိုက်ပြီးပြီ၊ ရန်ကုန်က

က (x x x x)ဆေးခန်းမှာ အတိတ်မေ့တယ်ဆိုပြီး

နှင်ဆင်းရောင်နေရာကို ဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ငါ ဒီအကြောင်း

စိုက်စိုက်။ တစ်ခဏချင်း ရေးက ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သဘော

သိသိချင်းလာခဲ့တာ မိရေး၊ နှင်ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊

ဆာနှင့်အကြောင်းတွေကို...”

“ခင်ဗျား တော်လောက်ပြီ အလင်းရောင်”

“ဒီကိစ္စ မင်း ဝင်မပါနဲ့”

“မပါလို့ မရလို့ ပြောနေတာ၊ ရေးကို ဘာအတွက်နဲ့မှ

နှင်တင်စရာမရှိဘူး၊ ပြောရရင် မင်းလိုလူက ရေးကိုတောင်

မသိဘဲတင်နေရမှာ”

“ကာကိစ္စက ငါက ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားကြောင့် ဘွား ဘယ်လောက် အိပ်ရာထဲ လဲသွားလဲ

တာ ခင်ဗျား သိလား အလင်းရောင်”

“ဟုတ်တယ် လင်း၊ ဘွားကြောင့် ဆည်းဆာကို ဒီလို

လာရတာ”

“ဘာ...”

ရေးကို တွေ့တာနှင့် လင်းဟာ ဟိုးတုန်းကအတိုင်း။ ဆင်ခြယ်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့စွာနှင့် သူမလက်ကို လာဆွဲကာ အလင်းက ဇွတ်အတင်း အခန်းထဲ ခေါ်သွင်းသည်။ ပြီးလျှင် ပြောချင်တာတွေ တရစပ်ပြောခွင့်ရမှ ကျေနပ်သည့်အသွင်နှင့်။ ရေးက လာဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာပေမဲ့ လင်း ပြောသမျှကို လက်က တားသည်။

“နေပါဦး လင်း၊ ဆည်းဆာကြောင့် ဘွား ပြန်ကျန်းမလာတာ နင် သိလား”

“မသိဘူး ရေး၊ သိလည်း မသိချင်ဘူး”

“လင်း... နင် ဇွတ်မပြောနဲ့နော်၊ နင် စိတ်ထင်ရာလုပ်နေပြီးမှ”

“ဘာစိတ်ထင်ရာလဲ၊ နင် လုပ်နေတာကမှ တကယ်အန္တရာယ် နားလည်လား မိရေး”

“ဘွားတို့မှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး မြေးရယ်”

“ဘွား”

ဘွားကပါ အခန်းဝသို့ ရောက်လာသောအခါ လင်း ဇွတ်စကားသံတွေ တိတ်ကျသွားပြီး ဆည်းဆာကတော့ ခုတင်ထိုင်ချလိုက်တာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သည်။

“ဘွား ဒါတွေအားလုံး သိတယ် မြေး”

“ဗျာ...”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

အားလုံး အံ့သြသွားတော့ ဘွားက ပြုံးသည်။

ဆည်းဆာကတော့ ထူးပြီး ဘာစကားမှ ဝင်မပြောချင်တော့။ ဒီဇာတ်မှာ ပါဝင်ကပြရတာ မှန်ပေမယ့် အားလုံးဟာ သူမအလိုကျ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ လုပ်ခဲ့ရတာချည်းမို့ပါ။ ဆည်းဆာ ဘယ်သူဆိုတာ ဘွား သိတယ်ဆိုတော့ သူ့ဘက်က ထူးပြီး ရှင်းစရာမလိုပါ။ ဆည်းဆာကတော့ တွေးထားပြီးသားဖြစ်သည်။ ဝိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ပေါ်လာသည့်အခါ အားလုံး လူမှန် နေရာမှန်ဖြစ်သွားသည့်အခါ သူလည်း ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ သူ့မှာ တခြား ဘာမှမရှိ။

“ဆည်းဆာ... မြေးလေး”

“ဘွား...”

ဘွားက နှုတ်ဖျားက သူ့နာမည် ခေါ်လိုက်တော့ ဆည်းဆာ ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွားသည်။

ဘွားက ဆည်းဆာပခုံးလေးကိုပုတ်ပြီး အပြုံးနှင့်ကြည့်တော့ အလင်းက ဘွားကို ထအော်သည်။

“ဘွား...”

“မြေး ဘာပြောမလဲဆိုတာ ဘွား သိတယ် အလင်း”

အလင်းရောင်ကတော့ သူ့ဘက်က စစ်ကူရလာတာမျိုးလို။ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်သံကြီး ထွက်လာ၏။ ဘွားက လင်းအနားတရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားကာ လင်းမျက်နှာအား လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်သည်။

“မြေးစိတ်ထဲမှာ ဆည်းဆာကို တစ်မျိုးထင်နေတယ်
မဟုတ်လား”

“ဘွား”

“သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်တာလုပ်နဲ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ပိန်ကျ
သွားလိုက်တာ မြေးရယ်၊ အသားတွေလည်း မည်းသွားလိုက်တာ
အရမ်းပဲ”

“မြေး ကိုယ့်အကြိုက် ကိုယ်လုပ်ပြီးပြီ၊ ဘွားဆီ မြေးချွေးမ
လက်ဆွဲခေါ်လာတော့ရော ဒီဘွားအကြီးက ဘာပြောမှာလို့လို့လဲ”

“အဲဒီကိစ္စက နောက်မှပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်ကိစ္စ အရင်လဲ”

“ဟိုတစ်ယောက်ကိစ္စ”

“ဧည့်သည်ဆိုတာ အချိန်တန်တော့ အိမ်ပြန်ရစေမိပါ
အလင်းရောင်”

“မြေး ပြန်စရာမလိုဘူး ဆည်းဆာ”

“ဘွား”

“ဘွား ပြောပြမယ်”

“ဘယ်တော့မဆို မြေးစိတ်ကြိုက်၊ မြေးသဘောပဲ ဘွားက
နေခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဘွားနဲ့ ကျွန်တော့်ကိစ္စက
ပြီးမှ ရှင်းလို့ရပါတယ်၊ အခု ရှင်းရမှာ ဒီကောင်”

“အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး ရှင်းမနေပါနဲ့ဗျာ”

“ကျွန်တော် သွားတော့မှာပါ”

“ဆည်းဆာ”

“မြေး”

ဆည်းဆာက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ရင်း သူတို့အနား လျှောက်
လာတော့ လင်းနှင့် ယှဉ်ရပ်သလိုဖြစ်သွားသည်။

အရပ်အနိမ့်အမြင့်လေး နည်းနည်းကွာတာကလွဲရင်
နှစ်ယောက်စလုံးက အားလုံးအတူတူပင်ဖြစ်၏။ ဘယ်လိုကြည့်ကြည့်။
ဒီနှစ်ယောက်ပုံစံက တစ်ပုံစံတည်း၊ တစ်ရုပ်တည်းဆိုတာ ဘယ်
သူမှ ငြင်းလို့မရ။ အလင်းရောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောမယ့်သာ
ပြောနေရသည်။ သူနှင့် အလွန်တူသော လူသားတစ်ယောက်ကို
သူမျက်စိရှေ့မှာ အရှင်လတ်လတ် တွေ့နေတာကိုက အံ့သြ
ဆုပ်နိုင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ လောကကြီးမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူ
ရှားဆိုပေမဲ့ သူနဲ့ ဒီလောက်တူသူကို တွေ့ဖူးတာ ဒါ ပထမဆုံး
ဖြစ်သည်။

“မြေး ဘယ်မှမသွားနဲ့ ဆည်းဆာ”

“ဆည်းဆာ”

ဆည်းဆာက အရောင်ရင့်နေသော မျက်နှာမှာ မျက်ဝန်းတွေ
ဘဖျတ်ဖျတ် တောက်လာတာက မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့သီလာ၍
ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့တဲ့
သူအဖြစ်က ဒီလို မောင်းထုတ်ခံရဖို့ပဲလား။

“ကျွန်တော် ဒီမနက်ပဲ ထွက်သွားပေးပါ့မယ်”

“ဒီအိမ်မှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးအတွက် ကျွန်တော်
အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“အို... မဟုတ်တာ ဆည်းဆာရယ်၊ နေပါဦး”

ရေးက အားလုံးထက် အရင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ တားသည်။ သူ ဒီကို ရောက်လာတာလည်း ရေးကြောင့်။ ဒီအိမ်မှာ နေတုန်းကလည်း ရေးစိတ်၊ ရေးသဘောအတိုင်းပဲ ရှိခဲ့တာ အရာတိုင်း သူမကို ဦးစားပေးခဲ့တာလည်း ရေး သိပါသည်။ သူလိုလှ အား ရေးဘက်က ဘာမှ ပြန်မပေးဆပ်ရဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ရမည် ဆိုလျှင် သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တော့မည် မထင်။ ရေးက ရုတ်တရက်ကြီး သစ္စာမဲ့စွာ ဝေသီလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ဖျားနှင့် ပုတ်ခတ်ထုတ်ပစ်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ ဆည်းဆာရယ်၊ မြေးလည်း ဒီအတိုင်း ထွက်သွားစရာမလိုပါဘူး”

ဒေါ်စိုးစံက ဆည်းဆာအနား လျှောက်သွားပြီး ဆည်းဆာ လက်တစ်ဖက်အား ဆွဲယူရင်းပြောသည်။ ဆည်းဆာနှင့် ရေးက တအံ့တဩဖြစ်ကာ မျက်ရည်ပြည့်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အသံတိတ် ဆံသွားသည်။

“မြေးနာမည် ဘွားက သိနေလို့ အံ့ဩနေကြတာလား”

ဆည်းဆာကို ပါးလေးအား ဖွဖွလှမ်းစမ်းရင်း ဒေါ်စိုးစံက မေးသည်။ ဘယ်သူကမှ အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။

“ဆည်းဆာက အလင်းရောင်မဟုတ်မှန်း ဘွား အစောကြ ကတည်းက သိတယ်”

ဘွားစကားကြောင့် ဆည်းဆာ ဘွားမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်

တော့ ဘွားက ဆည်းဆာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပြုံးပြသည်။

“မြေးလေးဆည်းဆာ”

“ဗျာ...”

“မြေးကြောင့် ဘွား အသက်ရှင်ရက် ရှိနေရတာပါကွယ်၊ ဟောဟိုက ဘွားမြေးလူခိုက်လေးကိုယ်စား မြေးက ဘွားအသက်ကို ကယ်ခဲ့တာပါ”

“ဘွားရယ်”

“ဘွားမြေး လင်းမှာ လူပျိုဖော်ဝင်ကတည်းက ဖောက်လိုက် ရတဲ့ နားပေါက်တွေ၊ နားရွက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အပြည့်၊ ဟော... ဆည်းဆာမှာတော့ နားပေါက်တစ်ပေါက်မှမရှိတဲ့ စင်းလုံးချော နားရွက်လေးနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူပဲ အနားရှိရှိ ဘွားက စိတ်ချမ်းသာတာ အတူတူပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

ဘွားက စကားကိုရပ်ပြီး ဆည်းဆာရဲ့လက်နှင့် အလင်းရောင် ရဲ့လက် တစ်ဖက်စီကို ဆွဲကိုင်ထားရင်းက အလွန်တူသော မျက်နှာ နှစ်ခုကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခပ်ပြုံးပြုံး တစ်ယောက်ချင်းကို စေ့စေ့ ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲလို့ ဓရအောင်တုတ် မျက်နှာနှစ်ခုပိုင်ရှင်ဟာ တခြားသူတွေ မဟုတ်ဘဲ တစ်မအေတည်း၊ တစ်ဖအေတည်းက မွေးထားတဲ့ အမွှာညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဘွား...”

“ဟုတ်တယ် မြေးတို့၊ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘွားရဲ့ မြေးတွေ

၂၀

သုတေသန

ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဗျာ...”

“ဟင်...”

“ရှင်...”

ဒီတစ်ခါ အာမေဍိတ်က ဗျာနှစ်ဗျာနှင့် ရှင်တစ်ရှင် ဖြစ်သွားကြသူတွေက အလင်းရောင်နှင့် ဆည်းဆာ။ ဘွားစကားအဆုံးတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတွေနှင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားကြသည့် အထိဖြစ်သည်။

အခန်း (၂၉)

“ဒီအကြောင်းတွေကို အန်တီက အစအဆုံး သိခဲ့တယ်ဆိုတာ သားတို့အမေ မှီက အန်တီနဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ”

ဒေါ်မီးမီးက အဲဒီလို စကားသက်နှင့် အတိတ်အကြောင်းကို ကန့်လန့်ကာ စဖွင့်သည်။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြတာ ငြိမ်နေ၏။ ဒေါ်မီးမီးက စကားဆက်သည်။

“မှီက တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက မင်းတို့အဖေ ကိုဘသော်တို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရာက စခဲ့တာပဲ”

ပြောရင်း အတိတ်အကြောင်းတွေက မျက်ဝန်းမှာ ထင်လာ၏။

အဲဒီတုန်းက မှီက ရန်ကုန်သူ။ ရုပ်ချောခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ သွက်လက်ခြင်းများထဲမှာ နောက်ထပ် ပိုနေသော အရည်အချင်း၊ စာစီစုက လိုချင်တာကို မရဒေရ ယူတတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တိုဘသော်ကတော့ ရိုးရိုးအေးအေးကိုမှ နယ်က ကျောင်းလာတက်

သည့် ပိုက်ဆံရှိသူဌေးသား။ ဆုံတွေ့ပုံက မထူးဆန်းပေမဲ့ မှီကတော့ ခပ်ထူးထူးဆန်းဆန်းမှ သဘောကျသူဖြစ်သည်။

“ငါက ဂျင်း(နီ)တွေဝတ်၊ လမ်းသူရဲဂိုက်ဆိုက်(ဒ်)နဲ့ ဆုံရည်ကြီးတွေထားတဲ့ ဒီရန်ကုန်သားတွေဆို ကြည့်မရဘူး၊ မှီကတယ်၊ ငါ သဘောကျတာ ဟိုလိုလူကလေး”

သစ်ပုပ်ပင်အောက် စာအုပ်တွေ ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရင်းက ကိုဘသော်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး သူငယ်ချင်းတွေကြား ကြေညာခဲ့တာပင်။ စတစ်ကော်လံအဖြူနဲ့ ဆိပ်ခွန်ပုဆိုး ရောင်စုံတွေအဝတ်တတ်သော ကိုဘသော်က အဲဒီကတည်းက မှီစိတ်ထဲမှာ သူမရဲ့ ရွှေမင်းသား။ ကြေညာပြီးကတည်းက လမ်းသွားရင် မဆုံအောင်သွားသည်။ ဆုံသည့်အခါ လူချင်းဝင်တိုက်ပစ်သည့် ကင်(နီ)တင်းမှာ ကိုဘသော် စားသမျှ အစားအသောက်ဖိုး ရှင်းသည်။

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ မစိုးစိုးမှီရယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းကလေးတွေ ကျွေးတာ မစားချင်ဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ မနေနဲ့၊ မှီကိုခင်ရှင် မှီစကားကိုပဲ နားထောင်ရမယ်”

“နားထောင်ချင်ပါတယ်ဗျာ”

“တော်ပြီ၊ စကားကို ဒီမှာပဲ ရပ်”

မျက်လွှာချပြီး သူမတို့ စားသောက်နေသောဝိုင်းကို အလှည့်လှည့်လည်လည် နှိပ်သည်။ ထိုအခါမျိုးနဲ့ စကားပြော ပါနပ်စ်မှီက စကားကို ဇွတ်အတင်း ဖြတ်ချတတ်သည်။

“ဒီမှာ”

“ဗျာ”

“အဲဒီလို သီးသန့်ကြီး မကျွေးစေချင်ရင် မှီတို့နဲ့ တစ်ဝိုင်းလည်း လာစားလေ၊ ရှင် ချမ်းသာမှန်း သိပေမဲ့ မှီကလည်း စေတနာတူလူကိုပဲ ကျွေးချင်နေတော့၊ ကဲ... ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ”

“ဟာဗျာ”

“ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ ရှက်သွားတဲ့ မျက်နှာကလဲ”

မှီက ပြုံးစေ့စေ့နှင့် စတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ကိုဘသော် ကွယ်သွားသည့်အခါမှ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ရင်ဘတ်ကို ခုတ်နဲ့ ဖိထားသည်။ ကိုဘသော်က လူချောတစ်ယောက်ဆိုတာ ခံပေမဲ့ တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ မတူတာကိုက မှီအတွက် ခံဝင်စားစရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေတာ မှီပဲ သိသည်။

“ဘယ်လိုလူလဲ မသိပါဘူး မီးမီးရယ်၊ မှီဖြင့် သူနဲ့ စကားပြောတာ သူနဲ့တွေ့ရတာကိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ပါဟယ်”

“တစ်ခါတလေ ရင်တွေခုန်လွန်းလို့ အသက်ရှူတောင် ချင်ဘူးဟဲ့၊ သူက ရိုးကို ရိုးလွန်းတာပါအေ၊ တကယ်ပါ”

မှီပဲ ပြောတတ်ပြန်သည်။ အားလုံး ခြုံပြောရလျှင် ကိုဘသော် မှီဇာတ်လမ်းက တက္ကသိုလ်ပရဝုဇာတစ်ပိုက် အကျော်ကြား ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြတဲ့အခါ မှီက သွက်သည်။ ထက်လို့ချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်သည်။ ကိုဘသော်လည်း အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

ကိုဘသော်က ထိုအသွက်အထက်ကလေးမှလွဲ၍ တခြား
မိန်းကလေးတွေအား ငဲ့စောင်း၍ပင် မကြည့်ခဲ့။ အချစ်ကြီးသော
ယောက်ျား၏ ကြင်နာယုယမှုကို ခံရသော မှီအတွက် အရာတို
မိုးမမြင်လေမမြင် ချစ်စရာတွေချည်းပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ပေမဲ့ ကျော
တက်ရက်ကုန်ဆုံးပြီး ကျောင်းပိတ်ရက်နီးလာသောအခါ
ကိုဘသော်က မိုးမမြင် လေမမြင် အချစ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်
အရူးထခဲ့ကြ၏။

အခန်း (၃၀)

“ငါ ကိုဘသော်ကို မခွဲနိုင်ဘူး မီးမီးရယ်”

“မှီ... နင် လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“လျှောက်မလုပ်ပါဘူး၊ စိစဉ်ပြီးမှ လုပ်မှာ”

“မှီ”

“မှီ တကယ်ပြောနေတာ မီးမီး၊ သူ့ကို မှီ ချစ်တယ်၊

ခွဲနိုင်ဘူး”

“မှီ... နင်”

“မှီ သူ့နောက် လိုက်သွားမယ်”

“ဟယ်”

“ကိုဘသော်တို့ရွာကို ငါ လိုက်သွားတော့မယ်၊ မေမေ
နော် နင် ဘာမှမသိဘူးလို့ပဲ ပြောဟာ... နော်၊ ရွာလိပ်စာတွေ
တွေ ဘာမှမပေးနဲ့၊ ငါ့ကို မေမေ စိတ်ဆိုးရုံတင်မကဘူး၊
ဘာမှသွားအောင် ပြောပစ်လိုက်၊ ဒါမှ မေမေက လိုက်မရှုတော့

မှာ”

ထိုတုန်းက မီးမီးက တားပါသေးသည်။

“နင် သေချာစဉ်းစားနော် မှီ”

“ငါ ကိုဘသော်ကို နှိမ်ချပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုဘသော် ချမ်းသာတာ၊ ရွာမျက်နှာဖုံးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲမှာ မြို့ရဲ့ အခြေခံခြားနားချက်တွေထဲမှာ နင် နေတတ်ပါ့မလား”

“သူ ရှိနေတာပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးနော် မှီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ”

“လျှပ်စစ်မီးမရှိတာ၊ ဘယ်နေရာသွားသွား ဒီမှာလို တလေးတဝီဝီနဲ့ လုပ်လို့မရတာ အများကြီးမှ အများကြီးပဲ၊ အခုတစ်ခုတည်းနဲ့ ဇွတ်မတိုးချင်စမ်းနဲ့ မှီ၊ ကျောင်းပိတ်ပြီး ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်ရင် တွေ့ရမှာပဲ”

“ဟင့်အင်း... ကိုဘသော်နဲ့ ငါ မခွဲနိုင်ဘူး”

“သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်”

“သိပ်ချစ်တယ်ကွာ”

“နင်တော့ ရူးနေပြီ မှီ”

“ဟုတ်တယ်၊ မှီကိုယ်မှီလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်”

“မှီ ရူးနေပြီ၊ အချစ်ရူးလေ”

“မှီရယ်”

ကောင်းကြလေသတည်းလို့ပဲ အော်ရမလား။ အချစ်ရဲ့ ဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့ အတွဲဆိုပြီး ချီးကျူးရလေတော့မလား မသိဘဲ

ဘဲ မှီက ကိုဘသော်နှင့် လိုက်သွားသည်။

အမေနှင့် အနီးကပ်ကျန်ခဲ့သူ မီးမီးကပဲ ဖုံးရဖိရနှင့် အမေအေးသမျှ မသိဘူးပြောရကာ ကံငါးပါးမှ တစ်ပါးကို တွင်တွင် ခြိုးဖောက်မိခဲ့၏။ သို့ပေမဲ့ မှီ လိုက်သွားပြီး လပိုင်းလောက် ဘဝင် မှီတစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အမေ့ကို သမီးအပါတယ်လို့ ဝန်ခံခဲ့ပြီး မီးမီးကို ကျကျနန ရင်ဖွင့်ခြင်းထဲမှာ ကိုဘသော် မကောင်းကြောင်းတော့ မပါခဲ့။

“အသားတွေ မည်းသွားလိုက်တာ မှီရယ်”

“ပျော်တော့ပျော်တယ် မီးမီးရေ”

“သူတို့က ရွာမျက်နှာဖုံး၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာထက် တယ်၊ ကိုဘသော်တို့မှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး၊ ညီအစ်ကိုမရှိဘဲ နေယောက်တည်းရယ်၊ ကိုဘသော်အထက်က မင်းဗလတဲ့၊ ခုလိုကြီးက ကပ်စေးနည်းကွ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲပြောပြော နည်းကမ်းရှိမှဆိုတာ အမြဲ ပါးစပ်က မချဘူး၊ စိတ်လည်းညစ်၊ နှလုံးလည်း ရယ်ရတယ် သိလား”

စိတ်ညစ်ခြင်း၊ ရယ်စရာကောင်းခြင်းရဲ့နောက်မှာ မှီ စိတ်ထင်းရဲခဲ့တာတွေ ဘယ်လောက်ရှိမလဲဆိုတာ မှီပါးစပ်က ဖွင့်ပြောပေမဲ့ မီးမီးစိတ်ထဲကနေ မှီကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ မှီဆိုတာ အယ်တုန်းကမှ အာရုံအနောက်ခံတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်။

“မှီကို ချစ်ရှာပေမဲ့ နေရာတကာ စည်းစနစ်ကြီးနဲ့လုပ်တာ

မုန်းတယ်”

“အခုလည်း ငါ့အမေအိမ် ငါ ပြန်ထွက်ပြေးလာတာကို

ကိုဘသော်ထက် အဲဒီလူကြီး ဆွေဆွေခန့်နေမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။ သူတို့က ဂုဏ်တွေ ခြပ်တွေ အလေးထားလွန်းတာ။

“သူ သစ္စာမဲ့တာလည်း ပြောဦးလေ”

“နင် အထင်မှားတာလား မှီရယ်”

“သူကို မှီ မုန်းတယ်”

“ဒီဘဝ ဒီမျှပဲ မီး၊ မှီတို့ ကံကုန်သွားပြီ”

မှီက ပြောပေမဲ့ ကိုယ်ဝန်ကြီးက နေ့စေ့လစေ့ပါ။ မွေးဖွားလဲ”

ခါနီးမှီ ဒီခေတ်လို အထရာဆောင်းတွေ ဘာတွေ မထွန်းကားသေးပေမဲ့ နာမည်ကြီး လက်သည်က ဗိုက်အပ်ကတည်းက ကြေညာခဲ့တာ။ အမွှာတွေဖြစ်မည်။

“အမေ့ကို မြေးအမွှာတွေဆိုတာ သွားမပြောနဲ့သိလား မီးမီး။ မွေးလာပြီးမှ မေမေ အံ့သြသွားပါစေ။ ပြီးတော့ ကိုဘသော်ကလည်း ငါ မွေးပြီးရင် အကြောင်းကြားရမယ်၊ ငါ့ကိုယ်ဝန်ကြီးက သူက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ သိပ်ဂရုစိုက်တာဟာ၊ ပြီးတော့ ကလေးဆို သူ အရမ်းချစ်တတ်တာ”

မှီက သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ တွေးပြီး ပျော်နေ၏။ စကားပြောနေတာ ယောက်ျားဖြစ်သူကို သတိရဟန်ဖြင့် ငြိမ်သွားတာလည်း ရှိသည်။

ရွာမှာနေခဲ့စဉ်တုန်းက မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ကိုဘသော်က စာသင်ကြားပေးခဲ့တာ။ သူမ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ လက်ချင်းတွဲလမ်းလျှောက်ခဲ့တာ။ မြို့ပေါ်တက်တဲ့လူကြီး တစ်ခါရှိတိုင်း တစ်ကြိမ် ကလေးအသုံးအဆောင်တွေ၊ ကလေးပစ္စည်းတွေ မှာပေးခဲ့တာတွေ ပြန်မြင်ယောင်တော့ မှီမှာ မျက်ရည်ဝဲရတာ အခါခါဖြစ်သည်။

“ကိုမင်းဗလကြီးကလည်း တခြားနေရာသာ စည်းစနစ်ကြီးပြီး ကပ်စေးနည်းတာ၊ မှီ ကိုယ်ဝန်နဲ့ကျတော့ စားချင်ရာစား၊ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပဲ”

“ခစ်... ခစ်၊ မှီ ငါကလည်း ဗိုက်ထဲက ကလေးကို အကြောင်းပြပြီး စိတ်ထဲထင်တဲ့အတိုင်း သုံးခဲ့ဖြုန်းခဲ့တာလေ။ ကိုဘသော်က သစ္စာရှိတဲ့သူဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လဲ”

အိမ်ထောင်ဦးအစကို ပြန်တွေးတိုင်း မျက်ရည်ဝေ့သီခဲ့တဲ့ အောင်တရနေပေမဲ့ ထိုအောင်တကို မပြုပြင်။ ကိုယ်ဝန်က အဖြည်းဖြည်း ရင့်လာလေလေ ခင်ပွန်းသည်အား သတိရလေလေ ဖြစ်လာတာ ဗိုက်မှာရှိ မှီမွေးသောအချိန်၌ အမေက အိမ်မှာ မရှိခဲ့။ မှီကလေးကလည်း အားငယ်စိတ်၊ အထီးကျန်စိတ်၊ ကြောက်လန့်စိတ်တွေနဲ့ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

အမေက စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုနှင့် နယ်ထွက်နေရသော အချိန်။ နဂိုကတည်းက သူမတို့ အပ်ထားသော လက်သည်လည်း တွေ့။ တခြားမြို့သို့သွား၍ မီးဖွားပေးနေချိန်မှီ မှီအပါးမှာ မီးမီးအားရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက မီးမီးကလည်း လှရေးကြွယ်ရဲ ကိုယ်ဝန်ကြီးကို လွယ်ထားရတာမို့ မပေါ့မပါးကြီးကြားမှာ မှီ ကိုယ်ဝန်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ကူညီ၍ မွေးဖွားရန် ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စည်းရုံးခဲ့ကြရသည့် အချိန်တွေ။

“အူပဲ”

“အူဝဲ”

“မှီရေ”

“မွေးပြီးတဲ့ ယောက်ျားလေး၊ ကလေးမ အသက်မှန်မှန်နဲ့
နောက်တစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်၊ အမွှာလေးဟဲ့၊ အေး...
ညစ်... ညစ်ထား”

“ဟယ်... ဒါလည်း ယောက်ျားလေးပဲ မှီရေ”

“အမွှာညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ ရုပ်ချင်းလည်းတူ၊ စိတ်ချင်း
လည်းတူ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“သားတွေ၊ အမွှာသားလေးတွေ”

“အမယ်လေး... ဗိုက်ထဲက နာလိုက်တာ မှီရယ်၊ ငါလည်း
မွေးတော့မယ် ထင်တယ်”

“ဆရာမ လုပ်ပါဦး”

“မီးမီး”

“အား... အမယ်လေး... မှီရေ”

အကြီးရော အငယ်ရော တစ်မိနစ်သာခြားသလို မိနစ်ခြား
မွေးခဲ့သည့် ဒေါ်မီးမီးပါ မီးနေခန်းထဲ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ယောက်ျား
လေးနှစ်ယောက်နှင့် သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားပြီး
မှာတော့ မီးမီးရော မှီပါ စိတ်ဝံ့ခုံးချခဲ့တာ အောင်မြင်စွာ ဖွားမြင်
ခဲ့သည်။ ချစ်စရာ မိသားစုတစ်စု ဖြစ်တည်လာရခြင်း၏ အကြောင်း
ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့လည်း ကံတရားဆိုတာ လူတို့ဖြစ်ချင်သလို
ဖြစ်ခွင့်ရတာမဟုတ်။ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရတာလည်းရှိသည်။

အခန်း (၃၁)

ဘသော်ရဲ့သွေးမို့ ငါတို့ တစ်ယောက်ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသည်။
အမွှာနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို ယူသွားပြီ။ အဖေ
တစ်ယောက်၊ အမေတစ်ယောက်ဆိုတာ တရားမျှတပါတယ်...။

ပုံ-မင်းဗလ

ထိုစာရွက်လေးကို ကျန်ရစ်သော ကလေးရဲ့ဘေးနားမှာ
ကောက်ယူဖတ်ရှုပြီးနောက်...။ အခုတော့ အတိတ်သည် အတိတ်
အာထားခဲ့လို့ မရမှန်း ဒီကလေးနှစ်ယောက်က သက်သေ
ဖြစ်သည်။ ထိုကလေးနှစ်ယောက်ကိုပဲ ကံတရားက ပြန်ပေါင်းစု
ဆေးလိုက်ကြတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ တားမြစ်ခွင့်မရ။

ဒေါ်မီးမီးက ပြောလက်စ စကားတွေ ပြီးဆုံးသွား၍ ဒီနေရာ
မှာရပ်ပြီး ရှေ့မှာထိုင်နေသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အကဲခတ်
သလို ကြည့်သည်။ နာမည်တွေကိုက အလင်းရောင်နဲ့ ဆည်းဆာ
ဆွဲ။ နေကို ကိုယ်စားပြုခဲ့ပေမဲ့ နေဝင်နေထွက်ခြင်းကို ပေးခဲ့ပုံက
အတောအတွင်း ခံစားမှုတွေကို ကိုယ်စားပြုနေခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“အဖေက ပြောခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆည်းဆာဆိုတာ အမှောင်ကျခြင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အသစ်တစ်ဖန် မွေးဖွားခြင်းတဲ့၊ အဖေအတွက် မင်းက အသစ်အသစ်သော ခံစားချက်တွေ၊ အားတွေ သယ်ဆောင် လာမဲ့ နမိတ်ကောင်းခြင်းတွေနဲ့ သားပါတဲ့”

ဆည်းဆာက အဖေကို တမ်းတမ်းတတ ပြောတဲ့အခါ အလင်းက မျက်ဝန်းစုံမှိတ်ပြီး တောင့်တခြင်းများစွာနဲ့ ပြောမိသည်။
“အဖေကို ငါ တွေ့ချင်လိုက်တာ”

ဆည်းဆာက အလင်းကို အပြုံးနှင့် ဝဲ့ကြည့်သည်။

“ငါလည်း အမေ့ကို တွေ့ချင်တာပဲကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဘက်က ချန့်(စ်)တစ်ခု ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

အလင်းက အားတက်သရော မေးသည်။ သွေးက စကား ပြောတယ်လို့ ဆိုရမလားမသိ။

ညီအစ်ကိုမှန်း မသိခင်ကတည်းက ဒီလောက် ရုပ်ချင်းတူ တာကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား အံ့ဩတကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာများ ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်၊ အော်ဟစ်စွပ်စွဲလိုစိတ်တွေပျောက်ကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြာကြီး ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဒါကတော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြား အမှတ်တရပဲ ဖြစ်၏။ ဆည်းဆာက အလင်းမေးတာကို ချက်ချင်း မဖြေသေး ပြီးစစ လုပ်နေ၏။

“ငါတို့ ဘကြီးလေ၊ အဖေ့ကိုယ်စား ငါ့ကို ထိန်းလာတာ သူပေါ့”

“အဟွန်း... ဒါဆို မင်းလည်း အမေ့ကိုယ်စား ငါ့ကို ထိန်းလာတဲ့လူနဲ့ တွေ့ခွင့်ရပြီ”

“ဘာလဲ၊ အဘွားကို ပြောတာလား”

ဆည်းဆာကမေးတော့ ဘွားက ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအဘွား... ဒီအဘွားပါတော်”

ဘွားက အော်ကာ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြတော့ ရယ်သံတွေ အားလုံး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။ အားလုံးက ပြုံးပျော်နေကြကာ အိပ်ရေး ပျက်တာတွေလည်းမေ့။ ဆည်းဆာဆိုလည်း ဆေးမထိုး ဆေး ဆေးသောက်ရဘဲ ဖျားတာတွေလည်းမေ့ပြီး တပေးပေး တဟားဟား နှင့် ရေးရှိရာဘက်သို့ အကြည့်တစ်ချက်တောင် ဝေ့မလာခဲ့။ အဖြစ်သည်း၊ အချစ်သည်းနေကြတာကိုပဲ အားလုံးက ပြုံးကြည့် နေကြသည်။

ရေးက လူသူမသိအောင် နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်း တွင်တွင် ထိုးပစ်သည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချစ်နေလိုက် ကြတာ။

အခုတော့လည်း ရေးက နံပါတ်တစ် မဟုတ်တော့တာကို အိတ်တိုလာရ၏။ ချစ်ကြ၊ ချစ်ကြ။ ရုပ်ဆင်တူနဲ့ အမွှာနှစ်ယောက် စလုံး ဘယ်တော့မှ ပြန်မခေါ်ဘဲ ရေးတို့က တစ်ခါတည်း မုန်း ခစ်လိုက်မယ် သိလား။

“နှစ်ယောက်စလုံး မုန်းတယ်”

အခန်း (၃၂)

“အဲဒီလိုမှန်း အစောကြီးကသိရင် ဘွားရာ ကျွန်တော်တို့ မိန်းမ မခိုးပါဘူး”

“တော်စမ်း၊ ဘွားအေကို ပစ်သွားပြီးတော့များ၊ ဆည်းဆာ ရောက်လာပေလို့ပေါ့... တကယ်တည်း”

ဒေါ်နိုးစံက ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ပြောတော့ အလင်းက တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ဘွားကလဲလေ၊ တစ်သက်လုံး ကျွန်တော်နဲ့ နေလာပြီ ဘာအခုမှ ဆည်းဆာလဲ၊ နဂိုကတော့-အလင်းဆိုတာလေးပဲ ချစ်တာပါဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆိုးရင်လည်း ဆိုးတဲ့လူတို့ တစ်မျိုး၊ ရိုးပြီးလိမ္မာတဲ့ လူကျတော့လည်း တစ်မျိုးတိုးပြီး ချစ်တာပေါ့”

အဘွားကတော့ ရုပ်ဆင်တူ မြေးနှစ်ယောက်ကို ချစ်မတူ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံ။ မြေးတွေ အနားရှိမှ နေတတ်သလို ဖြစ်သည်။

လင်းက ရှေ့ခန်းမှာထိုင်ပြီး ကားမောင်းသည်။ လင်းဘေးမှာ ဆည်းဆာ။ နောက်ခန်းက ခုံရှည်မှာ ဘွားနဲ့အန်တီဖြစ်ကာ ဟိုးနောက်ဆုံးတန်းမှာ လှရေးကြွယ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၏။ တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ပိတ်စကားသံတွေ တိတ်ကျလာတဲ့ မိရေးအား ထိုလမ်း ဒီခရီးကိုလိုက်ဖို့ ဘွားက မနည်းကြီး ခေါ်ခဲ့ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်မရသည့် ရေးက ဘယ်ကိုမှ မလိုက်ချင်။

“အားလုံးက မိသားစုတွေပဲ ရေးရယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါ၊ အလင်း မိန်းမ အချိုးမပြေတော့လည်း ရေးကပဲ ပြောဆိုဆုံးမရမဲ့ဥစ္စာ၊ ရေး မပါလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ၊ ဘွားနဲ့ ဆည်းဆာကို ဆည်းဆာ ဖြစ်အောင် လည်း ရေးပဲ လုပ်ပေးထားတာ ဟုတ်လားကွဲ့”

“ဘွားပြောတာ ဟုတ်တော့၊ နှုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ လေ့ပ်နဲ့ ရေး၊ ဘွားနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဒါပဲ”

ဘွားခေါ်ကတောင် ဂီရေးက အိုက်တင်ခံချင်ချင်။

“ရေး ညက သောက်ထားတဲ့ ဆေးအရှိန်တွေနဲ့ ခေါင်း ကြည့်လို့ ဘွားရဲ့”

“တယ်... ဒီကလေးမ၊ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အလင်းမိန်းမကို ရေးတို့ တွေဖူးပြီးသားပဲ၊ လိမ္မာတယ်၊ ခုနစ်ရာကောင်းတယ်လို့ ရေးနဲ့ ဆည်းဆာ မှတ်ချက်ချပြီးသား၊ ဘွားတို့ပဲ သွားခေါ်ပါ၊ ဒီအိမ်ရောက် တော့ ရေး တွေ့ရမှာပဲကို”

“သမီးကလည်း ဘွားစိတ်ညစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဘာမှ ပြောနဲ့၊ လိုက်ခဲ့”

မေမေအိမ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရသည့် ရေးပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် နေ့က ဆည်းဆာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချိန် နည်းသွားချင်တာ။ တကယ်ဆို လင်းလည်း ပြန်ရောက်လာပြီ။ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်လည်း အားလုံး ရှင်းပြီးသွားသည်။

ဒါဆို ရေးနဲ့ဆည်းဆာက ဒီလောက် ဝေးနေစရာလိုမှ မဝတော့တာ။ အရင်တုန်းကလို ရင်းနှီးနွေးထွေးသည့် အကြည့်ချင်ဖလှယ်လိုရတာကို။ အခုတော့ သူက ရေးနှင့် မျက်လုံးချင်အဆုံမခံ။ ဆုံပြန်တော့လည်း တစ်ခါမှ မသိဘူး၊ မမြင်ဘူးသူရပ်တည်ကြီးနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားတတ်တာမို့ ရေးမှာ ဒေါသလည်း ထွက်ရသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဆည်းဆာကို ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့ပြီးလည်း မေးချင်သည့် သို့သော် ထိုအရာအားလုံးသည် စိတ်ကူးသက်သက်များပင်ဖြစ်၍ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော လင်းကတော့ သူပြောချင်ရာ ဆဲပြောသည်။

“သူ ဘယ်လိုက်ဝံ့မလဲ ဘူးရဲ့၊ လက်ထပ်ဖို့ နာမည်ပေးတော့ သူနဲ့၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနယ်ယူဖြစ်တော့ တခြားတစ်ယောက်ဆိုတော့ စိတ်ထဲ ကျိတ်ဆွေးနေတာနေမှာ”

“လင်းစုတ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား”

လင်းက စမှန်းသိသိကြီးနဲ့ သူမက ဆတ်ဆတ်ထိမခံချင်

အနားက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် လိုက်ကြည့်နေသည့် ဆည်းဆာကို လည်း မှန်းသည်။

“လဲသေလိုက်၊ ဘာမှ ကျိတ်ဆွေးစရာမလိုဘူး၊ နင်က ဗြဟ္မာဦးခေါင်းကြီးလေ၊ ဟိုမှာ ချထားလည်းမဖြစ်၊ ဒီမှာ ချထားလည်း သူများကန်သွားမှာစိုးနဲ့၊ ချစ်လို့ ပွေ့ပိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမြင်မတော်လိုဆိုတာ သဘောပေါက်”

နှုတ်ခမ်းတွေ လုံးနေအောင် ရန်တွေ့ရင်း လင်းကို မျက်စောင်းဒိုင်းခနဲ ပစ်ထိုးတော့ လင်းက တဟားဟား ရယ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ သူမ ရန်တွေ့နေပုံအား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တဩ ကြည့်နေသော ဆည်းဆာထံ အကြည့်ရောက်သွားပြီး မျက်စောင်းတွေ အတွဲလိုက် ထိုးပစ်တာလည်း သေနတ်ကျည်ဆံတွေသာဆိုလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆန်ကာ ဆါက်ဖြစ်ပြီး သေသွားနိုင်ပါသည်။ လင်းကတော့ ကားမောင်းနေရင်းက နောက်ခန်း၌ ထိုင်နေသော ရေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆည်းဆာ”

“ဘာလဲ”

“ရေးကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတော့မှာလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဆည်းဆာ... ညီလေး၊ အပြန်ကျရင် ဒီခုံမှာ မင်းရဲ့မရီး ခိုမိန်းမ ယွန်းဆစ်ပါလာမှာနော်၊ အဲဒီကျရင် မင်းက ရေးနားအားထိုင်ပြီး ဘာညာသာရကာ...”

“လင်း... ဟေ့ကောင်... မင်း”

ဆည်းဆာက မျက်နှာနီနီနှင့် ထဟန်သည်။ နောက်ခန်းမှ ပါလာသော အန်တိုကို အားနာတာလည်း ပါ၏။ အန်တိုကတော့ သဘောတကျကျနှင့် ရယ်နေကာ လင်းက ဒီလောက်စရာတာကို အားမရနိုင်ဖြစ်နေ၏။

“ငါပြောတဲ့ ဘာညာသာရကာဆိုတာ အများသက်သာ သွားပြီလားတို့၊ ခေါင်းကိုက်သေးလားလို့ မေးခိုင်းတာ၊ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ မလုံတဲ့အိုး ပွင့်နေပြီးတော့”

ဆိုတော့ ရေးထံမှ လင်းကို မေတ္တာပို့သံ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် ထွက်လာခဲ့သည်။

“လင်းနော်... ဆည်းဆာကို ဘာတွေ လျှောက်ပြော တာလဲ၊ နင့်ပါးစပ် ဝိတ်ထား”

“မှန်တာတွေ ပြောနေတာ မိရေးရဲ့”

“ဆည်းဆာ”

“မင်းလည်း ငါ့ညီဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မညံ့နဲ့”

“ဘယ်မှာ ညံ့လို့လဲ”

“ဟ... ဒီလိုတော့လည်း ကယ်ဟုတ်ပါလား”

“ဘွား”

“ဘာလဲ မြေးကြီး”

“ဆည်းဆာနဲ့ ရေးကို သဘာတူလား”

“သိပ်တူ”

“အို...”

“ဟာ...”

“ဟား... ဒါမှ ဘွားကွ”

“ဟဲ့... ဟဲ့၊ ကားကို ကောင်းကောင်းမောင်းလေ၊ ဒီကလေး တာ မိန်းမရပြီးမှ ပေါက်တတ်ကရ တော့်တော်ပြောတတ် နေတယ်”

“ဘွားကလည်း ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပျော်အောင်လို့ပြောတာ၊ ဆည်းဆာ... မင်း ဘွားကို ပြောလိုက်၊ ရေးကို တကယ်ချစ်တာပါလို့”

“အန်တိုမီးမီး... နားနဲ့မနား၊ ဖဝါးနဲ့ နာပါနော်၊ တစ်ခါ ဆည်း နားဖောက်တောင်းရမ်းခွင့်ပြုပါ”

“ခွင့်ပြုပါတယ်တော်၊ ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ကဲ... ကျေနပ် လား”

“မေမေ”

“မေမေ မလုပ်နဲ့ မိရေး၊ ငါ့ညီကို ယူရင်ယူ၊ မယူနိုင်ရင် ကိုယ်တိုင် နင့်ကို ခိုးပြေးမှာ”

“လင်းစုတ်”

အနောက်အရွတ်ပြောတာနည်းတဲ့ ဆည်းဆာကြောင့် အားလုံး အနီးအနီးထ ရယ်မောကြတဲ့အထဲ ရေးကတော့ မျက်နှာနီနီနှင့် အပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ ဒီအတိုင်းသာ ငေးနေမိသည်။ သွေးမိတာက နီးရက်နဲ့ ဝေးကြသူများရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ရလဒ်က ဆည်းဖို့လား။ ခွဲခွာဖို့လားဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်၏။

အခန်း (၃၃)

“ဘာ...”

“ယွန်း မရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ...”

ပြောတဲ့လူက ဘယ်လိုနေသည် မသိ။

ယွန်းမရှိတော့ပါဟု အပြောခံလိုက်ရသည့် အလင်းရောင်
နားထဲမှာ သံရည်ပူလောင်းထားတာထက် အဆတစ်ရာဆိုးသေး
ဝေဒနာတစ်မျိုး။ သူ့မျက်စိရှေ့မှာ ငှက်ငိုငိုကြီး ထိုင်မိုင်နေသလို
ယောက်ဖဖြစ်သူ သွန်းဆစ်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဘယ်သူ့
ဒေါသဖြစ်ရမှန်းမသိ လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း
မဆန့် တောက်ခေါက်မိသူက အလင်းရောင်ဖြစ်သည်။

“ယွန်း အခုလိုဖြစ်ရတာ ခင်ဗျား အသုံးမကျလို့ ကိုယ့်
ဆစ်”

“ငါ့ကိုချည်း ပြောလို့ရမလား၊ မင်းကိုယ်တိုင် မင်းမိ
နားမှာ ရှိမနေတာလည်း ထည့်ပြောဦး”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲဗျား၊ ပြဿနာက ခင်ဗျားပြဿနာ

မတ်မင်းထီးတဲ့အချစ်ဥယျာဉ်

ခင်ဗျား ရှုပ်လို့၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်မရှင်းနိုင်ဘဲနဲ့ ပြဿနာ သွားရှာ
တော့ အခု ယွန်းက ကြားထဲက ဓားစာခံဖြစ်ရပြီ၊ ယွန်းသာ
ခင်ဗျားကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်ကြည့်၊ ခင်ဗျားကြီးကို ကျုပ် သတ်ပစ်မယ်
သိလား”

“မင်းတင် ဒေါသရှိတာလား အလင်းရောင်၊ ယွန်းက ငါ
ညီမပါကွ၊ မင်းလိုပဲ ငါလည်း ယွန်းအတွက် စိတ်ပူတတ်၊ စိုးရိမ်
တတ်ပါသေးတယ်၊ မင်းလိုပဲ မိယွန်းကို လက်ဖျားနဲ့ အတိုမခံတဲ့
သူပါကွ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ အခုမှ အပိုတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊
အတည်းက ကိုယ့်ညီမကို ဒီလောက်ချစ်ရင် ယွန်း ဒုက္ခမရောက်
အောင် ကိုယ့်ဇာတ်ထုပ် ကိုယ်နိုင်အောင် ကစားပါလား၊ အခုတော့
မိအထိ လိုက်လာရုံမကဘူး၊ ယွန်းပါ အဆစ်ပါသွားပြီ”

“ပြော... အခုကိစ္စ ခင်ဗျား ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

အလင်းရောင်ရဲ့ ဖြူသောမျက်နှာက ဒီနေ့သလို ခံပြင်း
ဒေါသကြောင့် စကားလုံးတွေက ပြင်းထန်မာကျောနေ၏။ ယွန်းကို
ယွန်းဆစ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့လူတွေက ခေါ်သွားသည်ဆိုတည်းက
ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိ။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်နေချိန်မှာ
အခုချိန် ယွန်း ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုသည့်
အတွေးက အလင်းရောင်ကို ပို၍ ပူပြင်းလောင်မြိုက်စရာ ဖြစ်
လာ၏။

သွန်းဆစ်ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ရှိအနေအထားမှာ ဘာလုပ်
လုပ်ရမှန်း သိပုံမရ။ စိတ်အိုက်၊ အကြံရခက်နေသည့်ပုံနှင့်

တောက်တခေါက်ခေါက် သက်ပြင်းချချနှင့် ဖြစ်နေတာကိုပဲ
အလင်းက ယောက်ဖဖြစ်သူကို ကြည့်မရ။

“ရဲစခန်းသွားတိုင်မယ်”

“ဟာ... အဲဒါတော့ မလုပ်နဲ့”

“ဘာမလုပ်ရမှာလဲ၊ ယွန်းက ကျုပ်မိန်းမ၊ ကျုပ်မိန်းမက
ဘာမှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“မင်းပြောတာ ငါ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဒီကိစ္စ
ရဲသွားတိုင်ရင် အမှုပတ်မှာက ငါ့ကိုကွ၊ ငါထောင်ထဲမှာ မနေချင်
ဘူး အလင်း၊ ငါတို့နည်း ငါတို့ဟန်ပဲ ရှင်းရအောင်၊ ရဲကိုတော့
သွားမတိုင်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို သနားပါ”

သွန်းဆစ်က အလင်းရောင် ဇွတ်အတင်း တောင်းပန်
အသနားခံနေတော့ ယွန်းကိစ္စ ရဲတိုင်ရမည့်အရေးက ရှေ့မဆင်
ဖြစ်။ အားလုံး ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ စိတ်ညစ်နေကြချိန်မှာ
ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ အလင်းရောင်အနေအထားက အဆိုးဆုံး
ဖြစ်နေ၏။

“အခု ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ ကိုသွန်းဆစ်၊ ရဲလည်း
မတိုင်ရဘူး၊ ဘာမှလည်း မလုပ်နဲ့ဆိုတာက မရဘူးနော်”

“ငါ သိပါတယ် အလင်းရာ၊ ယွန်းကို ငါလည်း စိတ်ပူပူ
ပါပဲ၊ သူတို့ရှိနိုင်မယ့်နေရာ ငါ စဉ်းစားနေလို့ပါ”

“ဘယ်နေရာလဲ ပြောဗျာ၊ လိုက်သွားမယ်”

အလင်းက တကယ်လိုက်သွားချင်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ
ယွန်းကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ။ ဒါကို အားလုံးသိသည်။

“သိပ်လည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့ အလင်း၊ ဟိုက
လူဆိုးလူမိုက်တွေ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိကြတာ မဟုတ်ဘူး၊
တစ်ခုခုဆို လူကောင်းသူကောင်းတွေပဲ နှစ်နာတာ”

ရေးက အလင်းကို ဝင်ပျောင်းဖျသည့်။ ဆည်းဆာကတော့
အလင်းကို ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲထဲ ဘယ်လိုမှ ဝင်မဖြေတတ်
ဖြစ်နေတာနှင့် သူတို့အနေအထားကိုပဲ အသံတိတ် အကဲခတ်နေ
သည်။

“ဘွားသဘောပြောရရင် ရဲကို အသိပေးလိုက်တာ အကောင်း
ဆုံးပဲကွ၊ မောင်သွန်းဆစ်၊ မင်းညီမကို မင်းတကယ် ချစ်ရင်
ဘိုယ့်ညီမလေး ဒုက္ခမရောက်အောင် အစ်ကိုဖြစ်တဲ့သူက ဘာ
ဖြစ်ဖြစ် အနစ်နာခံသင့် ခံရမှာမဟုတ်လား”

“လူဆိုးလူမိုက်မှာ ကတိတို့ သစ္စာတို့ဆိုတာ ရှိကိုမရှိတာ၊
ဘွားတော့ ဒီလောက်ပဲ ပြောချင်တယ်၊ ကျန်တာ မင်းတို့ဘာသာ
ဆုံးဖြတ်ကြ”

ဘွားစကားအဆုံးမှာ သွန်းဆစ် ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်း
နိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သာခေါင်တို့လူစုကို မြင်ယောင်တော့
ညီမဖြစ်သူ ယွန်းအတွက် ရင်ပူလာ၏။ ဘွားပြောသလို ရဲစခန်း
တိုင်ရုံမှတစ်ပါး တခြားမရှိ။ ရဲက သူ့ကိုဖမ်းမှာ ပြန်တွေးမိတော့
ရင်ထဲလေးလံလာကာ သက်ပြင်းဟင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ လွတ်
ဆပ်မှုကိုသာ လိုချင်သည့် သွန်းဆစ်လိုလူအတွက် အချုပ်တို့
ဆောင်တို့ကို ရွံမုန်းကြောက်လန့်သည်က အမှန်ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ညီမဖြစ်သူ ယွန်းကို သူ့ဘက်က ခွဲညှာရမှာ

တွေ အများကြီးရှိသည်။ ယွန်းမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိ။ တကယ်
အပြစ်ရှိသူက သူကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

“ရဲစခန်းသွားကြမယ် အလင်း”

“ဟိ... ဟိ”

သွန်းဆစ် ရဲစခန်းကိုသွားဖို့ သဘောတူချိန်မှာပဲ တိုက်ဆိုင်စွာ
ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ သွန်းဆစ်က သူ့ဖုန်းကို နားထောင်
လိုက်တော့ သာခေါင်ဖုန်း။

“သေချာနားထောင် သွန်းဆစ်၊ ငါ့လက်ထဲမှာ အခုချိန်ထိ
မင်းညီမ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ အားလုံး အကောင်းပကတိအတိုင်း
ရှိသေးတယ်၊ ရဲစခန်းတွေ ဘာတွေသွားပြီး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်
လုပ်လိုက်တော့ မင်းညီမကို လုံးဝ တာဝန်မယူဘူးနော်၊ အဲဒါ
လှမ်းသတိပေးတာ”

“ယွန်း၊ ဘယ်မှာလဲ”

“ကိုကြီး သွန်းဆစ်”

“မိယွန်း”

“သိပ်အလွမ်းသယ်မနေနဲ့ သွန်းဆစ်၊ မင်းညီမကို တကယ်
ချစ်ရင် ငါတို့ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် ဒါပဲ”

“ဟဲလို”

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားသည့်အတွက် အားလုံး မချင်
ဖြစ်သွားသည်။

“သာခေါင်က ရဲတိုင်ရင် ယွန်းကို တာဝန်မယူဘူးတဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ရဲမတိုင်နဲ့ပေါ့”

ဆည်းဆာက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ရှုပ်ထွေးနေသည့်
အခြေအနေကြားမှာ ဘာဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

“သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးပြီမဟုတ်လား၊

သူတို့ပစ္စည်းက ဘယ်မှာလဲ ကိုသွန်းဆစ်”

“ငါ့ဆီမှာ”

“ယူခဲ့လျာ”

“သူတို့လိုချင်တာက ငွေတွေ၊ အဲဒီပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး၊
တစ်ဆင့်အောင် အဲဒါကို အရင် သွားရောင်းရဦးမှာ”

“ဘယ်သွားရောင်းမှာလဲ”

“တစ်နေရာရာပေါ့”

သွန်းဆစ်အဖြေက တစ်ခုမှ အားရစရာမရှိ။ တိကျရေရာ
အလည်း တစ်ခုမှမပါ။ သူ ဖွက်ထားသည့်ပစ္စည်းကို သွားထုတ်
နေတုန်း အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြ
သည်။

“နေပါဦးကွဲ့၊ နယ်စပ်အထိတောင် သွားပို့ရမဲ့ပစ္စည်းက
အပစ္စည်းမို့လို့လဲ၊ ဘယ်လောက် တန်လို့လဲ”

“တန်တာတော့ မပြောနဲ့တော့ ဘွားရေ၊ အခု သိန်းသောင်း
ပြီးတန်တာ၊ ဘွား ကြည့်ချင်ရင် ပြပါမယ်၊ ဒီကလူတွေအားလုံး
အဖူးမြင်ဖူးသွားတာပေါ့”

သွန်းဆစ်က ဘုရားစင်အောက် ပီရိုလေးထဲမှ သတင်းစာ
အထပ်ထပ်နှင့် ရစ်ပတ်ထားသော ရွှေဟင်္သာရုပ်တုကိုယူပြီး

စက္ကူကို တစ်ပတ်ချင်းဆီ ခွာအပြုမှာပဲ ရုပ်လုံးပေါ်လာသေး
ရွှေရောင် ဝင်းထိန်နေသည့် ဟင်္သာရုပ်။

“ဟာ... ဒါ... ဒါ... ကျွန်တော်တို့ရွာကနေ ခိုးသွား
ရုပ်တုဘွားရဲ့”

“ဟေ... ဟုတ်လား”

“ဟင်...”

“အို...”

“အလင်း... ဒါ ငါတို့ရွာက ဘုရားပစ္စည်း”

“အာ... ကိုသွန်းဆစ်... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

ဆည်းဆာက အလန်တကြား ထအော်သည်။ ဒီတော့
ဆည်းဆာ ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံသိထားသည့် ရေးကလုဉ်
စိတ်ဝင်တစားကြည့်သည်။

“ဒါဆို ဟိုလူတွေက ဘုရားသူခိုးတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဘွား၊ သူတို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဒီကို ရော
လာတာ”

“ဆည်းဆာက ရွာက အခိုးခံရတဲ့ပစ္စည်းက သူကြောင့်
ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို စုံစမ်းဖို့ တက်လာကြတာ ဘွားရဲ့၊ အဲဒီ
ရေးနဲ့တွေ့ပြီး လင်းနဲ့ မှားကုန်ကြတာ”

“ဟောတော့... ဖြစ်ရလေ”

မေမေကပါ ကံကြမ္မာရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံကို ရင်သပ်စွာ
ဖြစ်သွားရသည်။ ဆည်းဆာကတော့ ရွှေဟင်္သာရုပ်တုအား

ထောက်ထိုင်၍ တရိုတသေ ပွတ်သပ်ကိုင်ကြည့်သည်။

“ကံကောင်းလို့ ပြန်တွေ့ရတာ ဘွားရေ၊ နို့မို့ဆို ဘယ်
လောက်ထိ ဇာတ်ရှုပ်ဦးမယ် မသိဘူး”

“ဒီအရုပ်ကို လာလိမ့်တဲ့သူကိုမှ ကျွန်တော်က ဆရာတော်ဆီ
ခေါ်သွားပေးသလို ဖြစ်သွားတာ ဘွားရဲ့၊ အရုပ်ပျောက်သွားတော့
ကျွန်တော်က ကြံရာပါလိုလိုဖြစ်ရော၊ ဒီအရုပ်ရဲ့ ဆန်းကြယ်ပုံက
မှတ်ကျောက်တင်ပြီးရင် ရွှေသားက မလျှော့ဘဲ ပြန်ပြည့်တာမျိုး”

“အိုကွယ်... တန်ခိုးကြီးလိုက်တာ၊ ဒီအရုပ်က ဘုရား
ပစ္စည်းကွဲ့၊ သာမန်လူတွေ လောဘနဲ့ မပြစ်မှားကောင်းဘူး၊ ဘေး
တွေ့တတ်တယ်၊ ဘုရားလှူထားတဲ့ပစ္စည်း ဘုရားမှာပဲ ထားလိုက်၊
သံသရာမကြောက်၊ ငရဲမကြောက် လူမိုက်တွေမို့ ဒီလိုမျိုး ကြံစည်
ရဲကြတယ်၊ ဘွားဖြင့် သူတို့ကိုယ်စား ငရဲကြီးမှာ ကြောက်တယ်
ကွယ်၊ ဘုရား ကိုးကွယ်ပါ၏၊ တရား ကိုးကွယ်ပါ၏၊ သံဃာ
ကိုးကွယ်ပါ၏”

ဘွားက လက်အုပ်တချို့နှင့် ဘုရား တရားစာတွေ ရွတ်နေ
တော့ ကျန်လူတွေ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်၏။

“မင်းတို့ ဒီပစ္စည်းကို မပြစ်မှားကြနဲ့နော်”

ဒေါ်မီးမီးက သွန်းဆစ်ကို ဝင်ပြောရင်း ဘွားမျက်နှာကို
လှမ်းကြည့်သည်။ ဘွားက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဘုရားပစ္စည်း”

“အို... တို့ဘုရားအဖွေ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို လှူမျိုးခြား၊
နိုင်ငံခြားဆီ ရောက်သွားလို့မှ မဖြစ်တာကွဲ့၊ ဒီတော့ မြေး...

အလင်း”

“ဗျာ... အဘွား”

“ဒီအရပ်ရဲတန်ဖိုး ဘွားကို ပြောစမ်းကွယ်၊ ဘွား ဝယ်မယ် ပြီးရင် ဆည်းဆာတို့ရွာမှာ ဘုရားသွားတည်မယ်”

“ဘွား...”

မြေးနှစ်ယောက်စလုံးက အံ့သြခြင်း၊ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ခြင်းတွေနှင့် ပြိုင်တူခေါ်လိုက်ကြ၏။

“သမီးလည်း နိုင်သလောက် ကုသိုလ်ပါမယ် အမေ၊ ဒါမှ အမေတို့မိသားစုနဲ့ ဘဝဆက်တိုင်း ရေစက်ဆုံခွင့်ရအောင်”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

“ကဲ... ကဲ... မောင်သွန်းဆစ်၊ အဲဒီပစ္စည်း ဘွားကိုပေးမင်းတို့လိုတဲ့ငွေ ဘွား ပေးမယ်”

“ကျုပ်လည်း ဒီအရပ်ဝယ်ယူမှုမှာ ကုသိုလ်ပါပါမယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ညီလေးနဲ့ ခယ်မလေးအတွက် ရည်စူးပြီးတော့ပေါ့”

အသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ဆည်းဆာက ဖြည်းဖြည်းချင်း ထရပ်ကာ ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်၏။

“ဘကြီး”

ထိုလူကြီးက တခြားသူမဟုတ်။ ဆည်းဆာ၏ ဘကြီး ဦးမင်းဗလကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ လူစုံသွားပြီဆိုတော့ ယွန်းကိုရှာဖို့ကိစ္စ ချက်ချင်း တိုင်ပင်စီစဉ်ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ ဆည်းဆာက အပျော်ဆုံးဖြစ်သည်။

အခန်း (၃၄)

“မောင်”

“ယွန်း”

ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာသည့် ချစ်သူကိုယ်လေးကို လွှတ်ထွက်သွားမှာစိုးသည့်အလား တင်းကျပ်စွာ ထွေးဖက်ထားမိသူက အလင်းရောင်။ ယွန်းကိုယ်တိုင်လည်း အလင်းရောင်ကို မြင်တော့ ခမ်းသာစိတ်နှင့် မျက်ရည်ကျခဲ့သည်။ လူဆိုးတွေ လာဖမ်းခေါ်သွားတုန်းက ယွန်းနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သွားပါပြီဆိုသည့်အတွေးနှင့် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရတာ ယွန်းဘဝထွန်း ဒီလိုလူတွေလက်ထဲမှာ ဆုံးပြီလို့ ထင်ခဲ့ရပါ။

အစ်ကိုသွန်းဆစ် ရှုပ်သမျှ ပြဿနာထဲ ယွန်းက ဓားစာခံ ခြစ်ရတာ ဝမ်းနည်းမဆုံးပေမဲ့ ဒီလူတွေခေါ်ရာနောက် ယွန်းလိုက်ခဲ့ရသည်။ ယွန်းကို အကျယ်ချုပ် ချုပ်ထားပေမဲ့ အခြေအနေက ယွန်း ထင်သလောက် မဆိုး။ ယွန်းကို လက်ဖျားနှင့်မထိ။ မရိုးသားသည့် အမူအယာ တစ်ခုမှ မပြတာကိုဘဲ ကျိတ်ကျေးဇူးတင်နေရသည်။

လူမိုက်တွေဆိုပေမဲ့ လူဆိုးတွေမဟုတ်။ ယွန်းအပေါ်
မကောင်းတာ မလုပ်။ ငွေကိုပဲ ကိုယွန်းဆစ်ဆီက တွင်တွင်
တောင်းနေသံ ကြားရသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့လိုချင်သည့်
ပေးဖို့ ယွန်းဆစ်က သဘောတူလိုက်မှ ယွန်းရင်ထဲက အ
နည်းနည်းလျော့သွားသည်။ ပိတ်လှောင်ထားသည့် အခန်းထဲမှာ
နေရတာ ယွန်းအတွက် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ အသက်
မဝ။ လူဆိုးခေါင်းဆောင် ရောက်လာပြီး ယွန်းကို လာခေါ်ချိန်
မောင့်မျက်နှာကို ပထမဆုံး မြင်ခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။

“မငိုနဲ့လေ ယွန်း၊ အခု ယွန်း ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး
သိလား”

မောင်က ယွန်းကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာထားပြီး နှုတ်
ညင်သာစွာ နှစ်သိမ့်သည်။ ယွန်းက မောင့်ရင်ခွင်ထဲမှာ အ
မထွက်။ ခေါင်းညိတ်ပြနေပေမဲ့ မျက်ရည်က သိမ်းမရဘဲ ဖြစ်
၏။

“ယွန်း”

“ရှင်”

“သိပ်ကြောက်သွားလားဟင်”

“အင်း”

“ယွန်းရယ်”

မျက်ရည်တွေနှင့် ယွန်းပါးလေးကို ဖွဖွရှိုက်နမ်းပြီး
မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ယွန်းနားမှာ မောင် တစ်သက်လုံး နီး

တော့မှာ၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့တော့နော်”

“မောင်”

“ဟင်”

“ကိုကြီး သွန်းဆစ်ရောဟင်”

“သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးပြီး အပြစ်မရှိရင် ပြန်
ပွတ်ပေးမှာပါ။ အပြစ်ရှိရင်တော့ သူလည်း သူ့အပြစ် သူ တာဝန်
ယူရမှာပဲလေ”

ကိုကြီးသွန်းဆစ်ရယ်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ယွန်းမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူအတွက် စိတ်
ကောင်း၊ ယွန်းကြောင့် ရဲကိုတိုင်ပြီးမှ သာခေါင်တို့နှင့် ချိန်းဆို
ထားသည့်နေရာကို ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရဲက သာခေါင်
သို့ လူစုကို ခိုးရာပါပစ္စည်းနှင့်အတူ မမ်းဆီးပြီး အရေးယူကြသည်။
အန္တရာယ်တွေအားလုံး ကင်းရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ အလင်းရောင်တို့
အမှည့်အစ်ကိုနှစ်ယောက် ပွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ခွင့်ရသွားသည်။

ဘွားက အလင်းရောင်ရဲ့ယွန်းကို ချစ်သလို ဆည်းဆာနှင့်
ဆုေး မင်္ဂလာကိစ္စကိုလည်း စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးသည်။

“ဘွားသဘောကတော့ နှစ်မင်္ဂလာ တစ်ခါတည်း လုပ်
လိုက်ချင်တာပဲ၊ မြေးဆည်းဆာ သဘောကရော”

“ဘွားသဘော”

“အံ့မယ်၊ ဒါမျိုးကြတော့ ဆည်းဆာတို့က တော်တော်
သိခွာနေ”

အလင်းရောင်စကားကြောင့် ဘွားအပါအဝင် အားလုံး ရယ်

ကြသည်။ ဆည်းဆာကတော့ အပျော်ဆုံးလူဖြစ်သည်။

“ရေးကရောကွယ်”

“ရေး သဘောမတူဘူး ဘွား”

“အို... ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေးရဲ့၊ ဆည်းဆာကို မချစ်ဘူးလား”

ဘွားက သူ့မြေးဆည်းဆာဆက်မှ ရေးသဘောထားကို နားမလည်သလို တအံ့တဩ မေးခြင်းဖြစ်သည်။ အလင်းရောင် တိုက်တော့ ဆည်းဆာကို ရေး စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေတာသိရ ပြီးနေနိုင်ပေမဲ့ ကာယကံရှင် ဆည်းဆာကတော့ ရေး သူ့ကို လက်မထပ်ချင်ကြောင်း ငြင်းထဲက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း ဘွားက သူ့ကိုယ်စား ရေးက သူ့ကို မချစ်ဘူး လားဟု မေးနေ၏။ ရေး ဘာဖြေလိုက်မလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်နဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရေးမျက်နှာလှလှလေးကို အဖြေရှာသလို စိတ် ကြည့်နေမိသည်မှာ အသက်ရှူဖို့ပင် သတိမရ။ ရေးကလည်း ဒါကို သိသည်။ သိ၍ မျက်နှာလှလှလေးကို တမင်မော့ကာ ဆည်းဆာအကြည့်တွေကို မသိဟန်ဆောင်ပစ်သည်။

ဆည်းဆာကို ကြည့်မရအောင် မုန်းရသည့်အယမှာ အဲဒီ တွေလည်း ပါသည်။

“ဘွားမေးတာ ဖြေပါဦး ရေးရဲ့၊ ဆည်းဆာလေးကို...”

“ဘွားဆည်းဆာကို မုန်းလို့ ဘွား”

“ဟေ...”

“ဟင်...”

“ဟဲ့... ရေး၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

ရေးက သူမ ပြောချင်တာပြောပြီး နေရာက လှစ်ခနဲ ပြေး ထွက်သွား၍ ဒေါ်မီးမီးက သမီးဖြစ်သူကို လှမ်းခေါ်ပေမဲ့ ရေးက နောက်ကိုလှည့်မကြည့်။

“ဟိတ်ကောင်... ဆည်းဆာ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ရေး နောက်ကို လိုက်သွားလေ”

“ရေးက ကြိုက်ပါ့မလား”

“ဟာကွာ... မင်း၊ အဲဒီလို လက်နှေးနေလို့ ကျန်ရစ်ဖြစ်ဦး နာ၊ သွား... သွား၊ ရေးက မင်းကို စိတ်ကောက်နေတာ၊ ချော လိုက်”

အလင်းရောင်က သူ့အမွှာညီ ဆည်းဆာကို ဇွတ်အတင်း ရေးနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ တွန်းလွှတ်ပေမဲ့ ဆည်းဆာပုံစံက ဆုံမရဲဆိုတော့ အလင်းရောင်က ညီဖြစ်သူကို စိတ်မရှည်။

“သွားလေကွာ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သူက ငါ့ကို မုန်းနေတာကွ”

“အချစ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က အမုန်းကွ ငတုံးရ၊ ရေး မင်းကိုချစ်နေတာ မင်း မသိဘူးလား”

“သွား... သွား”

အလင်းရောင်က ဇွတ်တွန်းသွတ်မှ ရေးရှိသည့်ခြံထဲ သူ ဆင်းခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ရေးကိုချစ်သည့် အချစ်စိတ်တွေနှင့်

ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ ရေးက သူ့ကို မုန်းတယ်ဆိုတာ တကယ် မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့ကို သိပ်ချစ်လို့ မုန်းတာဆိုရင်တော့ ဆည်းဆာ လောက် ပျော်မည့်သူ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိတော့မည်မဟုတ်။

ခြံထဲမှာရှိသည့် အဖြူရောင်အရိပ်လေးရှိရာကို သူ ရောက် သွားသည်။ ခြေသံကြားပေမဲ့ ရေးက ဆည်းဆာကို လှည့်မကြည့်။
“ရေး”

သူ ရေးနားမှာရပ်ပြီး ရေးနာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ရေးက သူ့ကို လှည့်မကြည့်။ နောက်တစ်ကြိမ် ရေးနာမည်ကို သူ ခေါ်လိုက်သည်။

“ရေး”

“ဘာတုံး”

“အမယ်လေး ထူးပုံကလည်း ကြင်နာလိုက်တာ”

“ကိုယ့်ကို ရေး စိတ်ဆိုးနေလား”

“ဘာကိစ္စ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ရေး ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ဝမ်းသာပါတယ်”

“ရေးကတော့ ဝမ်းမသာပါဘူး”

“ဟင်”

မျက်နှာပျက်သွားသည့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရေးရင်ထဲ မကောင် ပေမဲ့ မျက်နှာလေးကို ခပ်တည်တည် လုပ်ထားလိုက်၏။

“ရေး”

“ပြောပါ”

“ကိုယ် ရေးကို ချစ်တယ်”

“ရှင်ကို ရေးမှ မချစ်ဘဲ”

“ရေးနော်... ကိုယ်မကြိုက်တဲ့စကားကို မပြောနဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ရေးအမုန်းကို မခံနိုင်သလို ဆည်းဆာ ရင်ထဲ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူက အမုန်း စကားကို လွယ်လွယ်ပြောနိုင်ပေမဲ့ အပြောခံရသည့်လူရင်ထဲ ဘယ်လောက် အခံရခက် နာကျင်ရလဲဆိုတာ ကာယကံရှင်မ သိသည်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီက အမုန်းစကားကို ကြားရတာလောက် ရင်နာတာမရှိ။ ရေးမျက်နှာကို သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ ရေးကလည်း အညံ့မခံ။ သူ့အကြည့်ကို ခပ်ရဲရဲတုံ့ပြန်ကြည့်သည်။

“နောက်တစ်ခါ ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကား မပြောနဲ့”

“ပြောတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရေး”

“ရှင်ကို မုန်းတယ်”

“ကြည့်စမ်း”

“ကဲ... ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်လောက် တတ်နိုင်သလဲဆိုတာ ရေးကို အခုပဲ ဆက်တွေ့ပြမယ်၊ လာနဲ့”

“အို... အဲဒါက ဘာလဲ”

“ရှင်နော်... ရေးကိုလွှတ်”

“မလွှတ်ဘူး”

“အို”

တင်းကျပ်စွာ ဆွဲယူချုပ်နှောင်လိုက်သူ ရင်ခွင်ထဲ
တစ်ကိုယ်လုံး နစ်ဝင်ပူးကပ်သွား၍ ရေးပါးလေးတွေ ရဲရဲ
နီသွားကာ ဆည်းဆာကိုယ်ကြီးကို တွန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဆည်းဆာ”

“ရှင်နော်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ချစ်နေတာ”

“ဟင်”

“ပြော... ကိုယ့်ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောဦးမှာလား”

“ရှင်နော်”

“ပြောလေ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“လူကို လွှတ်ပါ”

“မလွှတ်ဘူး”

“ချစ်တယ်ပြောမှ”

“အဲမယ်... ရှင် ပြောခိုင်းတိုင်း ပြောရမှာလား၊ မုန်းပါတယ်”

ဆိုမှ ဘာကိစ္စ ရှင်ကို ချစ်ရမှာလဲ”

“မချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ချစ်သွားအောင်”

“ဆည်းဆာ... ရှင်နော်”

“အို... အမေ”

ပြောစရာစကားတို့ အချိန်အတော်ကြာအောင် ပျောက်

သွားအောင် စွမ်းဆောင်လိုက်သူက ဆည်းဆာ။ သူ့ကို ရင်နာ
စေသည့် အမုန်းစကားတွေဆိုပြီး အသည်းယားအောင် လုပ်နေသော
မှာကျင်နွေးထွေးစေလိုက်သည်။ လိုက်လံသော ချစ်အနမ်းတွေ
အောက်မှာ ရေးဆိုသည့် ချစ်စရာကလေးမကို ဘာစကားမှ ဆိုခွင့်
မပေးခဲ့။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ချစ်ခြင်းတွေက အင်အားတစ်ရပ်
အဖြစ် ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေကို ရှင်သန်နိုးထစေခဲ့သည်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ရေးရယ်”

“သွား... ရေးအသားကို မထိနဲ့”

“အသားကို မထိနဲ့ဆို မထိဘူးလေ၊ ဟောဒီ ပါးလေးကိုပဲ
ထိမယ်”

“ဆည်းဆာနော်”

“ရှင်ကို ရေး မုန်းတယ်... သိလား”

“လွတ်”

“ဟင့်အင်း... ချစ်တယ်”

“ဆည်းဆာ”

ရှက်လန့်တကြား အော်သံလေးက အဆုံးသို့ မရောက်
လိုက်ဘဲ ဆည်းဆာရင်ခွင်ထဲမှာ တိုးတိတ်ပျောက်ဆုံးသွားသည်။
မုန်းတော့လည်း မုန်းမရ။ ရုန်းတော့လည်း ရုန်းမရ။ သူပြုသမျှ
နုနေရသူက ရေး။ အစတုန်းကတော့ သူ မဟုတ်သလိုလို။
အခုတော့ လင်း မြှောက်ပေးလို့ သတ္တိတွေ တော်တော်ရှိနေ၏။
အစတည်းက ရေးကိုယ်တိုင်လည်း ဆည်းဆာဆိုသည့် သူ့အပေါ်
မှာ တကယ် မုန်းခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါ။

အလင်းနှင့်သူ အမွှာညီအစ်ကိုတွေမှန်း သိပြီးနောက်မှာ သူမကို သတိမရနိုင်လောက်အောင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ချစ်မြဲနေကြတာ။ သည်းပြနေကြတာကို ကြည့်မရအောင် မုန်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရေးစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သော ဆည်းဆာကို ရေးက ပြန်ပြီး စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ချင်တာနှင့် သူ ရင်နာစေမည့် အမုန်းစကားကို တမင်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရေး”

သူ ခေါ်ပေမဲ့ ရေးမထူး။

နှုတ်ခမ်းစူပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ထုံရိုက်တာကိုပဲ ချစ်မြဲတန်းစွာ ရယ်မောရင်း ရေးလက်သီးဆုပ် လေးတွေကို ဆွဲယူရှိုက်နမ်းပြီး ရင်ခွင်မှာ သိမ်းပွေထားတော့ ရေးက သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

“ချစ်တယ်နော်”

“မုန်းတယ်”

“အခုထိ မုန်းနေတုန်းပဲလားဗျာ”

“တစ်သက်လုံးမုန်းမှာ”

“ကိုယ့်ကို မသနားဘူးလား”

“ဒီရုပ်ကြီးကိုလား သနားရမှာ”

“ဒီရင်ဘတ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ နှလုံးသားက ရေးဆိုတဲ့ ဟောဒီကောင်မလေးအချစ်ကိုမှ မရရင် သေရပါလိမ့်မယ်တဲ့ ရေးသာ ကိုယ့်ကို မချစ်ရင် ကိုယ် တကယ် သေပစ်လိုက်မယ် မယ့်မရှိနဲ့”

“ဒါဆို သွားသေလိုက်”

“တကယ်နော်၊ ပြီးမှ မငိုနဲ့”

“သေချာတယ်နော်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ၊ ရေးက သွားသေဆိုမှတော့ ကိုယ့်ဘက်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သေပြလိုက်ရုံပဲ၊ ရေးကို ဒီဘဝအတွက် ကိုယ် နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်”

“သွားပြီနော်”

ဆည်းဆာက ရေးနဖူးလေးကို ဖျတ်ခနဲ ငုံနမ်းပြီး ရေးနားက ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် တကယ် ထွက်သွားတာကို ရေးက ဘစ်ချက်မတား။ သူ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို စိတ်ဝင်တစား သိုက်ကြည့်နေမိသည့်အခိုက်မှာ ဆည်းဆာက ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်ကြီးရှိရာ လျှောက်သွားသည်။

သူ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

ရေး ကြည့်နေတုန်းက သူက ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ် တက် သွားသည်။

“ဆည်းဆာ... ရှင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ရေး လှမ်းမေးပေမဲ့ ဆည်းဆာက မဖြေ။ ရေးစိတ်ထဲမှာ ဆည်းဆာအကြံကို နည်းနည်းရိပ်မိသလို ရှိလာ၍ ရင်ထဲပူလာ၏။ ဒီလူ ရေးစိတ်ပူအောင် ရေးမျက်စိရှေ့မှာပဲ ပိတောက်ပင် ဆီတက်ပြီး ပိတောက်ပင်ပေါ်က ခုန်ချပြဖို့များလား။

“ဆည်းဆာ”

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ မလုပ်နဲ့နော်”

ရေး စိတ်ပူပြီး သူ ရှိနေသည့် ပိတောက်ပင်အောက်ရောက်လာပြီး ဆည်းဆာမှာမည်ကို အော်သည်။ ဆည်းဆာက ရေး ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်သည်ထက် မြင့်သည့်နေရာကို ရွေးတက်တော့ ရေး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်း လည်လာ၏။

“ဆည်းဆာ... ရှင် ဆင်းခဲ့တော့နော်”

“ရေး ရင်ပူလာပြီ”

“ရေးပဲ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးဆို”

“အို... မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို မဟုတ်တာလဲ”

ဆည်းဆာအမေးကို ရေး ရုတ်တရက် မဖြေတတ်။ ရေထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့ သူ လူလည်လုပ်နေတာကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ချင်နေ၏။

“ရေး”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ဘာဖြေရမှာလဲ၊ ရှင် သိရက်နဲ့”

ပြောရင်း ဒေါသဖြစ်လာကာ ရေးအသံက တုန်လာ၏။ သစ်ပင်ပေါ်က ဆည်းဆာမျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းအောက်မှ သူ့အလိုလို မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာ၏။

“ကိုယ်က ဘာကို သိရမှာလဲ ရေး”

“ဘာမှ မသိနဲ့”

“သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ရေးရှေ့မှာ ခုန်ချပြီး သေပြမလို့ မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်သာ သေလိုက်၊ ရေးတော့ သွားပြီ”

“ဟာ...”

“ရေး... ဟေ့... နေဦးလေ၊ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

ဆည်းဆာ အော်ပေမဲ့ ရေးက လှည့်မကြည့်။ နေရာက တအား လှည့်ပြေးသွား၍ ရေးကို သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချပြပြီး သူမအချစ်ကို ရအောင်ယူမည့် ဆည်းဆာအကြံ ပျက်သွားကာ သစ်ပင်ပေါ်က ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းဖို့ ကြိုးစားသည့် အခိုက်မှာပဲ...

“ဪ”

“ဟာ... သစ်ကိုင်းကျိုးပြီ”

“ဝုန်း”

“ဟာ...”

“အမယ်လေးဗျာ”

“ဟင်... ဆည်းဆာ”

ဟန်ဆောင် သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ချပြခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ့ဘာသာ ဆွေးနေသည့် သစ်ကိုင်းခြောက်ကို နင်းမိရာက အရှိန်ထိန်းနိုင်ဘဲ ကိုင်းကျိုးကာ သစ်ပင်ပေါ်မှ တကယ် ပြုတ်ကျသွားရသူက ဆည်းဆာ။

ရေးမှာလည်း ရှေ့သို့ တိုးပြေးရောက် နောက်က သစ်ကိုင်းကျိုးသံ၊ ဆည်းဆာထံမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံတို့ကြောင့်

နောက်ကိုလှည့်အကြည့် ရေးမျက်စိရှေ့မှာ သစ်ပင်ပေါ်က ပြတ်ကျ
လာသည့် ဆည်းဆာကို မြင်လိုက်ရတော့ ပြေးလက်စ ခြေအံ့
ရပ်ပြီး ရေးခြေထောက်တွေက သစ္စာရှိစွာ ဆည်းဆာရှိရာ အပြေး
ပြန်ရောက်သွား၏။

“ဆည်းဆာ”

“ဆည်းဆာ

“ဆည်းဆာ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ဆည်းဆာနားကို ရေး အပြေးရောက်သွား၏။ စိုးရိမ်စွာ
မေးနေသော ရေးကိုယ်လေးကို ဆည်းဆာက သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆည်းဆာ
ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူလိုက်၍ ရေးပါ ဆည်းဆာကိုယ်ပေါ် ပစ်လဲထ
သွား၏။

“ရေး”

“အို... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဆည်းဆာရယ်၊ ဆည်းဆာ
သစ်ပင်ပေါ်က ပြတ်ကျထားတာဆိုတော့ ရေးကိုယ်ကြီးနဲ့
ပိုနာမှာပေါ့”

“နာပါလေ့စေ”

“ဟင်”

“ကိုယ့်ရင်ထဲက အနာလောက် ဘယ်ဟာမှ ဒါမနာဘူး
ပြော... ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“ချစ်တယ်... ခံတယ်၊ ကဲ... ကျေနပ်ပြီလား”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

“ဟင်... ဘယ်... က နာလို့လဲ ဆည်းဆာ”

“ဒီနားက”

“အို”

ဆည်းဆာ လက်ညှိုးထိုးပြသည့်နေရာက တခြားနေရာ
တုတ်။ သူ့နှုတ်ခမ်းနေရာတည့်တည့် ဖြစ်နေ၍ ရေးမျက်နှာလေး
ရဲသွားကာ ဆည်းဆာရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်လေးများဖြင့်
အာကျင်အောင် ထုလိုက်သည်။

“ဒီလောက် ဖြစ်နေတဲ့ကြားက တော်တော်လေး ကဲချင်ဦး၊

ဆည်းချင်ဦး”

“ကဲ... ကဲ”

“ဘုတ်”

“ဗုန်း”

“အမယ်လေးဗျာ၊ အခုမှ တကယ်နာတာ”

“နာလက်စနဲ့ မထူးပါဘူး”

“ကဲ... လာနဲ့”

“ဆည်းဆာ... မလုပ်နဲ့ဆို”

“အို”

“သိပ်ချစ်တယ် ရေးရယ်”

“အိုကွယ်”

ဆည်းဆာရင်ခွင်မှာ ရေးမျက်နှာလှလှလေးကို ထိနှစ်ကွယ်ရှက်
သိက်တော့ ဆည်းဆာက အရှက်သည်းပိုသွားသည့် ချစ်ရသော
နှာလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ချစ်စနိုး ရယ်မော
သိက်သည်။ သေချာတာက အခုချိန်ကစပြီး ဆည်းဆာတို့

ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ကံတရား၊ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားကမှ ခွဲလို့မရနိုင်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ချစ်တယ်နော်”

“အင်း”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကြည့်ကြည့်နူးနူး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဆည်းဆာက ရေနုအနမ်းတစ်ပွင့် ခြွေအချမှာ ချစ်သူအနမ်းကို ကျေကျေနပ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခံယူလိုက်မိသူက ရေး။

အချစ်သည် ရာသီမရွေး ပွင့်လန်းသော ပန်းတစ်ပွင့်ဆိုတဲ့ အနမ်းက ပန်းတို့အတွက် မရှိမဖြစ် အချစ်လိပ်ပြာလေးဖြစ်သည်။

နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းစေ

ဆုတောင်း

